

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Krantz, Hugo.; af Hugo Krantz.

København ved Nat : en Roman om
Forbrydelse og Kærlighed

Vol. 1-2

København : Frederiksberg Bibliotheks Forlag,
1913

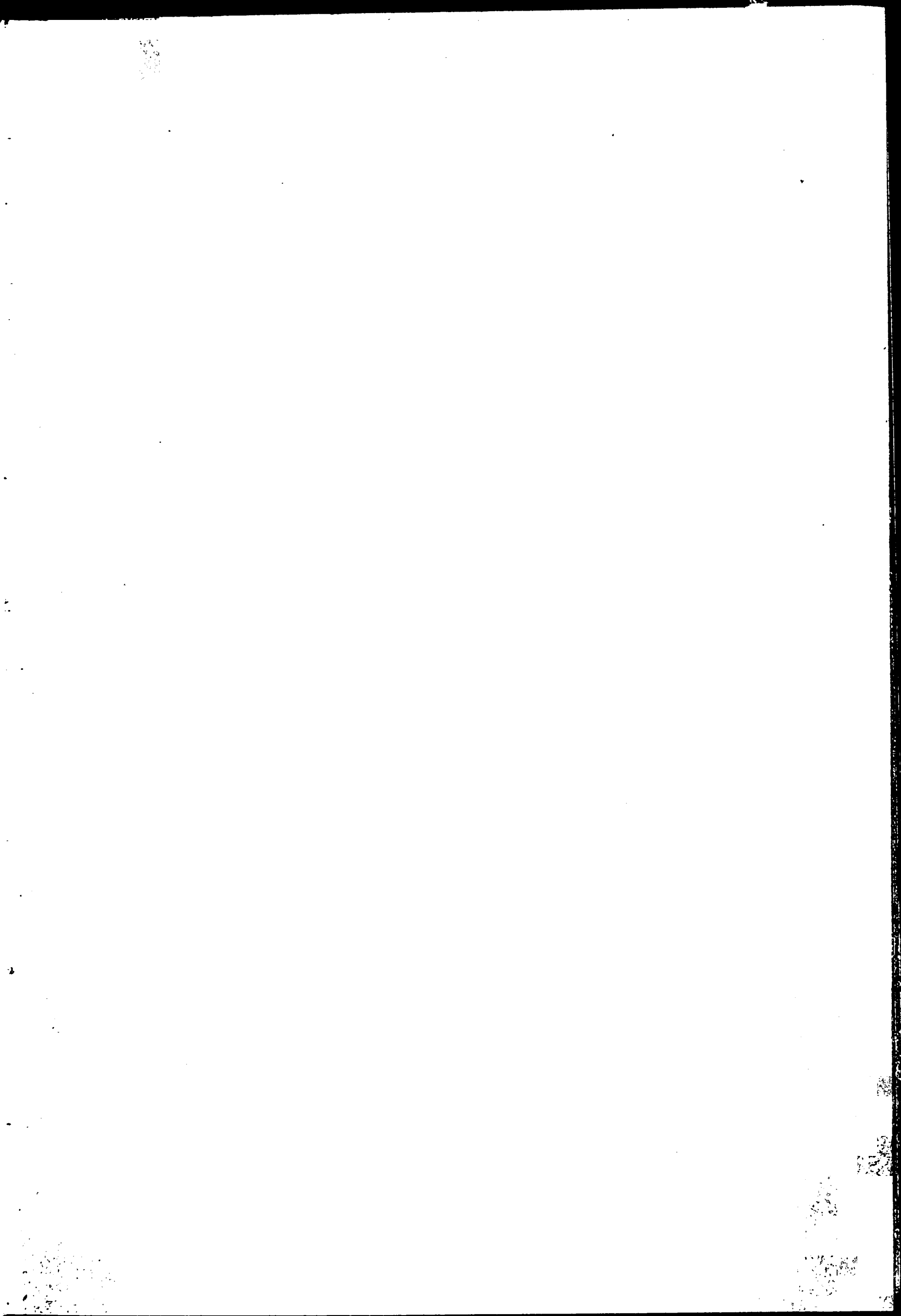
5 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

København ved Nat

EN ROMAN

om Forbrydelse og Kærlighed

AF

HUGO KRANTZ

FØRSTE DEL.

14. 12232

KØBENHAVN.
FREDERIKSBERG BIBLIOTHEKS FORLAG.
1913.

— „København er en langt vanskeligere
By, end nogen tror!“ — sagde den gamle
Politichef.

AKTS. TEUTONIAS BOGTRYKKERI. KBHVN.

PROLOG.

Mørket begyndte at sænke sine tunge Vinger ned over den store By.

Skyerne drev i sært forvredne, fantastiske Former hen over November-Himlen. Vinden fløjtede en vild og uhyggelig Melodi i Telefontraadernes vidtforgrene Net, den ruskede og rev i Parkernes og Alléernes nøgne Træer; men der var ikke mere nogen Blade at rive af. Alt var sort og tomt og dødt.

Lysene blafrede i Gadernes Lygter. Menneskesværmene tyndedes ud. Allerede begyndte man at slukke og lukke rundt om i Butikerne. Den Handlende opgjorde sin Kasse for at se, hvad den Dags Kamp for Brødet havde givet. Men inde i Gydernes mørke Smuthuller, dér lagde Forbrydelsen Raad op imod ham. Mørket faldt, nu begyndte Tyvenes Arbejdstid.

Gaderne blev mere og mere folketomme. De fattige og ulykkelige Skøger flagrede ud paa deres Menneskejagt. Man saa et Par Politibetjentes blanke Hjælmeskinne paa Gadehjørnerne. Man hørte en beruset Mand hamre paa en Port og saa lidt efter Vægteren komme vraltende med sit Nøgleknippe.

Det begyndte at støvregne, og Mørket og Regntaagen svøbte den store By ind i et tæt, uigennemsigtigt Slør — denne By, der snart skulde blive Skuepladsen for en lang, lang Række forfærdelige og oprørende Begiven-

heder, dem det vil blive vor Öpgave at skildre paa disse Blade ...

Gadens ene Lygterække lyste kun sparsomt op i den taagede, graagule Nat.

Enkelte forhutlede og forkroblede Skikkelser sneg sig endnu med vagtsomme Öjne langs de öde Husrækker. En tung og ulykkesvanger Stilhed lejrede sig over Byen. —

Men midt igennem den knugende Stilhed kunde der pludselig fra en mørk Gyde, fra en skummel Afkrog af Natte-Staden skære et hvinende Skrig, et Bröl af Raseri, et fortvivlet Hyl om Hjælp og Barmhjertighed. —

Men Barmhjertigheden slumrer, alle medynksfulde Tanker sover, naar Solen gaar ned. Alle Ören er döve, alle Døre er lukkede, Samvittighedens Lys gik ud med Dagen, der svandt...

Saa blev alt igen stille.

En underlig Gravnats Ro aflöste pludselig dette vilde Angstens og Jammerens Raab, dette Skrig, der var boret som en skarp Dolk gennem Nattens Bryst.

Dödens tunge Tavshed herskede overalt.

Stille! Stille!

Ög tættere og tættere trak Taagens og Mörkets Aander deres sorte Draperier sammen om Byen, skjulende alt, hvad den gemte derinde i sit Hjerte: Kampen for Brödet, Striden for Livet, Elskov og Had, Forbrydelse og Synd. —

I.

ET MORD PR. BREV.

I et Værelse i et af Gøteborgs smaa Privathoteller sad en Novembraften for nogle Aar siden en Mand bøjet over sit Skrivebord.

Han kunde se ud til at være cirka tredive Aar, han havde et smukt, glatraget Ansigt, kort, sort, krøllet Haar og lignede mest af alt en Skuespiller.

Foran ham paa Bordet laa to Breve, der begge bar Poststempel fra København. Det ene, der endnu laa uaabnet, var forsynet med tre smaa, mærkelige, sorte Laksegl, i hvilke et stort A og et stort Ø var slynget sammen. Det var et rekommanderet Brev med en Masse Frimærker paa.

Han sad fordybet i Læsningen af det andet og var allerede naaet til fjerde Side. Der stod:

“... Du ved ikke, hvor jeg ønsker og beder til Gud, at disse Rejser snart maa høre op, saa jeg kan faa Lov til at beholde dig bestandig hjemme hos mig og vor lille Anna. Du kan tro, kæreste Frederik, jeg arbejder flittigt hver Dag, Symaskinen staar aldrig stille, og naar vi begge hjælpes ad, saa maa jo snart den lykkelige Stund oprinde, da vi sammen

kan følges til Herrens Alter og blive forenede for Gud og Menneskene. Aa — du! Jeg græder af Glæde ved at tænke derpaa! — Lille Anna, der jo snart er tre Aar, spørger hele Dagen, om Fa'r ikke snart kommer hjem til hende. Og jeg trøster hende og fortæller, at nu kommer du snart, og saa skal hun i Skoven med Fa'r og Mor. Men hun forstaar vist endnu ikke rigtigt, hvad jeg fortæller hende. — Naa, lev nu vel, til vi ses, min inderligt elskede Ven! Jeg længes, og jeg glæder mig og er lykkelig bare ved Tanken paa dig.

Din trofaste

Ingeborg."

Frederik Fasmers lagde Hovedet i sine Hænder. Da han et Øjeblik efter saa op, havde han Taarer i Øjnene.

Saa kyssede han Brevet og brændte det.

Han stod og stirrede ind i Kakkelovnen til dets sidste Rester var forkullet. —

Det andet Brev, som han nu aabnede med nervøse og rystende Hænder, var af en anden og mere mærkelig Karakter.

Det bar følgende Udskrift:

Til

Handelsagent Th. Lybecker
af Hamburg,
p. T. Hotel „Lygten“,
Göteborg.

I Konvoluten laa der et stort Kort, indsvøbt i hvidt Papir, og paa Kortet stod kun følgende Ord:

„Lykke med Dagen!
Vennerne.“

Dette kastede han straks fra sig uden saa meget som at se paa det. Derimod greb han begærligt Papiret, paa hvilket der ikke stod et eneste Ord.

Det skulde dog snart blive anderledes.

Frederik Fasgers holdt Papirstykket op over Lampen, bevægede det frem og tilbage nogle Gange, og se, efterhaanden dækkedes det hvide Papir, ikke med almindelig Skrift, men derimod med Talrækker, som tilsidst fyldte begge dets Sider.

Brevet var affattet i Zifferskrift og skrevet med en Art Sympathiblæk.

Fasgers løb hurtigt Brevet igennem og blegnede. Han rystede paa alle Lemmer som en Febersyg. — Vi vil forsøge at udtyde Brevets Indhold. Der stod at læse:

„Til F.

Han kommer med Dampskibet fra København i Aften, Torsdag, Kl. 8. Høj, slank Mand, lyst Haar, lyst Overskæg og blaa Øjne. Er i lang, lys Rejse-Ulster og bærer tærnet Rejse-Hue. Medfører tre rødlige Læder-Haandkufferter. Penge og Papirer i den mindste. Dansk. Navn: Birker. Maa gøres tavs for stedse!!! — — Rejs selv med Dampskib Kl. 12. Ses Fredag Aften!

A. Ø.“

Fasmers knugede Brevet sammen i sin Haand. Han sad længe og stirrede ud for sig.

Saa skulde altsaa det Forfærdelige endelig komme.. Mangen dristig Handling havde han foretaget sig, mangen fortvivlet Daad havde han øvet, siden han traadte ind i hin rædselsfulde Ring, der nu trak sin Staalkreds tættere og tættere sammen om ham. Men dette — han gyste ved blot at tænke paa Ordet — — —, og nu var det for sent at trække sig tilbage. At vægre sig, det var det samme som at dø. Han var i dette forfærdelige Meneskes Magt: Chefen! A. Ø. — Alfa og Omega! Begyndelsen og Enden! Samfundets og Retfærdighedens hemmelige Fjende! „A l f a b e t e t“s frygtelige Behersker.

Nej, han havde én Gang brudt Banen — nu maatte han glide fort med de andre — Bogstaver!

Han foldede Brevet ud, løb det endnu en Gang igennem og brændte det saa ligesom det forrige.

Han saa paa sit Ur. Klokken var seks. Klokken otte kom Dampskibet. Klokken tolv skulde alt være bésørget og han selv rejseklar. Han havde kun to Timer til at træffe sine Forholdsregler og lægge sin Plan.

Efter at have tænkt sig om et Kvarters Tid, ringede han paa Pigen.

Et Øjeblik efter traadte hun nejende ind.

Han talte først Tysk til hende men da Pigen gjorde Tegn til, at hun ikke forstod ham, udtrykte han sig paa gebrokkent Svensk, isprængt tyske Vendinger.

Han skulde rejse Klokken tolv over København til Hamburg. Han havde pludselig faaet Ordre fra sit Firma; om hun ikke vilde bringe hans Regning ned i Re-

staurationen, saa den var der Klokken halv tolv, og sætte hans Tøj ind hos Portieren. Han skulde ud i Forretninger nu.

Pigen nejede og gik.

Da hun var kommet et godt Stykke hen ad den lange Gang, drejede Fasmers forsigtig Nøglen i Døren om.

Saa fremtog han af sin lille Haandkuffert nogle gamle Klæder, et lille Spejl, nogle Tørfarver og en Bunke krépet Haar af forskellige Kulører. Nogle Parykker var der ogsaa imellem — kort sagt, en hel Samling Maskeringsrekvisiter til øjeblikkeligt Brug.

Længe sad han foran det lille Spejl og foretog Forandringer ved sit Ansigt og sit hele Ydre. Han lagde en stærk, rødlig Farve over sin lyse Hud, paaklæbede sig tykke, buskede Øjenbryn og et svært Hageskæg — kort sagt, gjorde sig ganske ukendelig.

Klokken var næsten halv otte, før han blev færdig med dette Toilette.

Fem Minutter efter forlod en Drager Hotellet med Frederik Fasmers Kuffert paa Nakken. Han brummede noget til Portiøren, idet han gik forbi, og travede saa bort ad Carls-Gatan med tunge, slæbende Skridt. —

Klokken lidt over otte lagde Københavner-Dampere til ved Bryggen.

En Sværm af Mennesker trængte sig sammen om Landgangsbroen, saa snart den var lagt ud til Skibet.

Folk, der vilde modtage Venner og Bekendte, skub-

bedes med Dragere og Havnearbejdere om at komme til. Og Passagerer, der vilde hurtigt i Land, brød atter igen løs paa disse.

Nogle ganske enkelte blev dog ganske rolig staaende tilbage paa Dækket, afventende det Øjeblik, da den værste Trængsel var forbi.

Blandt disse sidste vilde man bemærke en høj, slank Mand i lys Rejsedragt. Han havde stillet sine Sager ved Siden af sig paa en Bænk og stod nu roligt afventende, betragtede Byen gennem en stor Kikkert, hvis Futeral hang i en Rem om hans Hals.

Hans Bagage bestod af tre smaa Haandkufferter af rødt Læder.

Pludselig arbejdede et Menneske inde fra Land sig over Landgangsbroen og ud til Skibet. Man hørte Udbrud fra de fornærmede Passagerer som:

„Naa, naa! Se Dem dog for, Mand! Hvordan er det, De trænger paa?“

Disse Udtalelser afficerede dog ikke Manden, der var arbejdsklædt og saa ud, som han kunde være Drager. Saa snart han var naaet over paa Dækket, gik han lige hen til den høje Herre med Kikkerten, tog sin Hue af og sagde i en høflig Tone:

„Undskyld, Herre, men De vilde maaske tillade mig at bringe Deres Sager i Land for Dem?“

Den Fremmedes Ansigt fik et velvilligt Udtryk, da han hørte, den anden talte Dansk.

„Ja,“ sagde han, „det maa De gerne. De kan tage de to største Kufferter der, saa tager jeg selv den lille.“

„Jeg kan da ellers magelig bære dem alle tre,“ sagde Drageren igen.

„Nej,“ svarede Herren afgørende, „den lille tager jeg selv.“

„Ja, ja, ganske som Herren vil.“

„Og med det samme,“ vedblev den Fremmede, „ja, er De kendt her? Jeg hører jo, at De er Dansk.“

„Jo, jeg har da arbejdet her i fire Aar nu til Julen.“

„Saa kunde De maaske anbefale mig et stille og roligt Hotel. Det behøver ikke at være absolut første Klasses — blot der er godt, og der er Ro.“

„Det kan jeg Herrel!“ Der kom et underligt, triumferende Blink i Dragerens Øjne. „Jeg ved netop et her i Nærheden, som ganske sikkert vil svare til Deres Fordringer.“

„Det er lige i Nærheden — ja, saa er det vel ingen Nytte til at tage en Vogn?“

„Nej, aldeles ikke! Saa, nu er Passagen fri, tillader Herren, at jeg gaar foran og viser Vej? ...“

De skraaede tværs over Havnepladsen og forsvandt kort efter i Gadevrимlen.

Efter at have passeret et lille Torv og en underlig, gammeldags Gade med høje Kastanietræer, standsede Drageren foran en stor, rød Bygning, der var opført i gammeltysk Stil med smukke Karnaper og Altaner. Over Facaden stod der med store, snørklede, forgyldte Jernbogstaver:

HOTEL SÖDERHAMN.

„Dette havde jeg tænkt mig skulde passe,“ sagde Drageren.

„Aa ja,“ svarede den Fremmede, „det ser jo ganske tillidsvækkende ud.“

Og atter viste der sig et underligt, stygt Glimt i Dragerens Øjne. — — — —

Herren udvalgte sig et temmeligt afsides liggende Værelse, som vendte ud imod Haven, der laa bag Hotellet.

Det var et ret stort, hyggeligt og godt monteret Værelse. Gulvet var forsynet med et meget tykt, blødt Tæppe, der dæmpede alle Lyde. Endvidere fandtes der et stort Klædeskab, et smukt udskaaret Skrivebord, en Chaiselongue, Seng osv.

Da Pigen, som var fulgt med op, havde tændt Lampen, spurgte hun, om der var noget, Herren ønskede i Øjeblikket.

Nej, der var ikke noget.

Ja, ja, men skulde der blive noget, saa var Klokkestrængen der. Og Pigen pegede hen paa en broderet Klokkestræng, der hang ned ad Væggen, hvorpaa hun gik. —

Efter at Drageren havde sat Kuffelterne fra sig, blev han staaende ved Døren, ventende paa sin Betaling.

Herren, der stod bøjet over den ene Kuffert, som han havde aabnet, lod imidlertid til at have glemt ham. Han stod med Ryggen til Drageren og søgte ivrigt efter et eller andet i Kufferten

Den anden iagttog ham med et lurende Blik Bag Dragerens Maske glimtede og lynede Frederik Fasmers sorte Øjne Han stod som en Tiger paa Spring Skulde Øjeblikket være kommet? Han havde ikke

lang Tid at give bort. Dampskibet gik Klokken tolv! Klokken tolv skulde alt være besørget.

Alle hans Nerver sitrede. Det var en rædselsfuld Daad, han nu stod i Begreb med at udøve Men den maatte jo udøves — den maatte! Den maatte!

Den Fremmede ledte bestandig i Kufferten.

Pludselig grebes den lurende Forbryder af en vild Energi. Hans Haand for ind paa Brystet og vendte tilbage med en lille, mærkelig Slynge, en fin og smidig Løkke, snoet af glatte Streng af Kattetarme.

Han gjorde et forsigtigt Skridt frem, og hans Øjne stirrede med et stift Slangeblik paa den Fremmedes bøjede Nakke

Men ved denne Bevægelse gled der noget ud af hans Brystlomme — noget, han havde revet op sammen med Slyngen. Det faldt paa Gulvet med et lille Klask. Den forskrækkede Forbryders Haand med Slyngen for øjeblikkelig ind paa Brystet igen, og ved at se ned undslap der ham et kort, svagt Raab, et lille, dumpt Udbrud af Rædsel.

Det var hans lille Piges Ansigt, der smilede uskyldigt op til ham. Han havde revet hendes Portræt op sammen med Slyngen

Den Fremmede vendte sig med et Sæt.

Fasmers bøjede sig og tog Billedet op. Under denne Bevægelse tilkæmpede han sig fuld Fatning.

„Hvad var det?“ spurgte Herren, „det forekom mig, at

„Ja, jeg beder Dem meget undskyldte! Det var upasende. Men jeg vilde ... jeg kom til, ved at tage mit Lommetørklæde, at rive et Billede op af en lille Datter,

som jeg mistede for tre Uger siden. Jeg holdt saa meget af hende, og det berørte mig pinligt pludseligt at se hendes Ansigt igen.“

„Aa! Naa!“ sagde den Fremmede, „ja, det forstaar jeg saa godt.“

„Var der ellers noget, Herren vilde mig?“

„Ja, det er netop det, jeg staar og leder efter.“ Herren vendte sig og betragtede den anden. „De er jo en paalidelig Mand. Jeg vilde gerne have Dem til at besørge et Par Breve paa Posthuset for mig.“

„Ja, det kan jeg saa godt.“

„Og saa var der ogsaa en anden Ting. Vil De paa Vejen besørge et lille Indkøb for mig?“

Drageren betragtede ham:

„Ja, alt, hvad Herren ønsker.“

„Nuvel,“ fortsatte den Fremmede, „jeg ønsker mig en god Revolver“.

Det gav et Sæt i Fasmers. Den anden vedblev:

„En god Revolver, helst af temmelig svær Kaliber og saa et halvt Hundrede Patroner.“

Fasmers var atter bleven rolig.

„Jeg skal nemlig i Morgen foretage en Rejse op i Landet, og jeg holder nok af at medføre et Vaaben til mit Forsvar for alle Eventualiteters Skyld. Her har De Penge. De kan vel være tilbage om en halv Times Tid.“

Han rakte Fasmers tre Tikronesedler samt to svære Breve, som han havde taget frem af Kufferten.

„Jeg tænker næsten, at jeg kan besørge det paa kortere Tid,“ sagde Fasmers og stak Pengene til sig, „om

tyve Minutter skal det hele være i Orden. Farvel saa længe, Herre!”

Fasmers gik.

Da den fremmede var bleven alene, aabnede han den lille Kuffert. Han tog forskellige Voksdugsmapper ud og gennemsaa deres Indhold. Der var Obligationer, Værdipapirer og kontante Penge, hvis samlede Værdi androg ca. 500,000 Kr.

„Ja,” mumlede han ved sig selv, idet han eftertalte Mapperne, der hver især indeholdt en Sum, „Banken skal jo reddes, det har jeg bestemte Ordre til. Vi vil ellers selv lide et altfor føleligt Tab; men hvorvidt jeg ogsaa skal bjerge Konsulen, der er paa Fallittens Rand ...? Hm! Hm! Ja, det faar jeg jo tage Skon over, naar jeg ser hans Status og Opgør.”

Man vil heraf kunne forstaa, hvad denne Mands Mission drejede sig om.

En meget stor, svensk Savværks-Ejer og Købmand truede med at gaa fallit, og hans Fallit vilde antageligvis ikke alene ruinere de fleste paa hans Egn men ogsaa den svenske Banks, hvormed han var engageret. Men da denne Bank igen stod i Forbindelse med en Bank i København, der vilde lide svære Tab, om Savværks-Ejeren faldt, havde man sendt Afdelingschef Birker afsted, for at han skulde sætte sig ind i Sagerne og redde, hvad reddes kunde.

Det var en vanskelig Ekspedition, der krævede baade Kløgt og Forsigtighed, og Birker var sig sit fulde Ansvar bevidst.

Endnu en lille Tid sad han og grundede over disse Ting, saa lukkede han Kufferten, satte den ind i det sto-

re Klædeskab, drejede Nøglen om og puttede den i Lommen.

I det samme bankede det paa Døren. Det var Fas-
mers, der vendte tilbage.

Inden han traadte ind, rykkede han et Par Gange i Laasen. — Det var ligesom om Døren bandt ... Og da han var kommen ind i Stuen og lukkede Døren efter sig, gentog han den samme Manøvre, idet han bemærkede:

„Det er ellers nogle slemme Døre, de holder paa dette Hotel. De vil hverken lade sig lukke op eller i.“

Og han smaalo over sit Uheld.

Men under dette havde Fasmers set Lejlighed til at dreje Nøglen i Døren om, uden at den anden havde bemærket det.

„Naa,“ spurgte Birker, „fik De Revolveren?“

„Ja, det er i Orden,“ svarede Fasmers, „jeg maatte rigtignok banke en Mand op, for alle Forretninger var lukkede. Derfor blev den vist ogsaa lidt dyrere end oprindelig.“

Han rakte Birker Pistolen. Denne vendte sig om mod Lampen for at undersøge den.

Fasmers skubbede sig frem imod ham. Nu maatte der handles. Klokken gik til tolv

Birker anede intet, men stod rolig og fingererede ved Laasen.

„Og Patronerne?“ spurgte han.

„Har jeg her!“ svarede Fasmers.

I det samme susede den glatte, lille Slynge ned

om den intet anende Mands Hals, og med et voldsomt Ryk trak Fasmers ham om paa Gulvet.

Et halvkvalt Raab døde hen i Birkers sammensnørede Sirube. Han greb sig til Halsen og fik sin ene Tommelfinger ind mellem Halsen og den frygtelige Streng.

„Forbandede! Forbandede Morder!“ stønnede han, „slip mig! Slip!“ Han kæmpede forgæves for at komme op.

Fasmers bed Tænderne sammen. Han kastede sig over Birker, der arbejdede voldsomt med Benene, og han strammede Slingen med en saadan Kraft, at Blodet sprang ud under Neglen paa det stakkels Officers Tommelfinger.

Den Døendes Ansigt var forfærdeligt at se. Øjnene traadte ud af deres Huler, og Fraaden stod i Skum om hans Mund.

Fasmers vendte sig bort. Han havde ikke Mod til at se Dødskampens Rædsler. Men han pressede den venstre Haand mod Offerets Mund for at dæmpe dets frygtelige Rallen, medens han stadig strammede Slingen med den højre ...

Da pludselig — en isnende Fornemmelse greb den lyttende Morder, — udefra grebes der haardt og heftigt i Dørlaasen, og en grov Stemme hørtes:

„Hvorfor Satan er her lukket af? Hvad skal det betyde?“

Der dundredes paa Døren.

Over den Døendes allerede halvbrustne Øjne drog der ligesom et svagt Skær af Haab, en Drøm om Redning.

Udenfor hørte man Tjenerskabet komme løbende til:

„Hvad er der paa Færde? Hvad er det for et Spektakel saa sen paa Aftenen?“

Og den grove Stemme svarede igen:

„Hvorfor Fanden har De lukket mit Værelse af?“ Det hørtes tydeligt, at Manden var noget beruset. „Hvor er Nøglen henne?“

Men saa svarede en af Pigerne:

„Ja, men, Herre, det er jo slet ikke Deres Værelse dette. De bor jo her ved Siden af. De har Numer tretten, og dette er Numer tolv.“

Den overfaldne Bankchef var nu bleven ganske stille. Hans Legeme laa krampagtigt udstrakt. Øjnene var brustne. — Han var død.

Den skrækslagne Morder var atter rolig. Han rejste sig dristig, fuldtud klar over Situationen og raabte:

„Kan jeg saa faa Nattero! Hvad er det for et Spektakel? Hvis her ikke bliver Stilhed, saa flytter jeg endnu i Aften!“

Efter en Del Brummen blev der endelig stille udenfor, og man hørte igen Pigens Stemme. Hun raabte ind til den spændt lyttende Fasmers:

„Undskyld Forstyrrelsen, Herre. Det var en anden Herre, der er gaaet fejl. Han har yist været til Middag. Undskyld, nu skal her nok blive Ro!“

„Naa, det var da endelig godt!“ brummede Fasmers igen.

Lidt efter blev alt atter stille.

Fasmers vendte sig om imod Bankchefens Lig, som laa udstrakt der paa Gulvtæppet foran Skrivebordet.

Han vovede næppe at se paa det.

Dets Træk var hæsligt fortrukne. Munden og de brustne Øjne stod vidt aabne, og Slyngen sad endnu fast snøret om dets Hals.

Endelig tog Fasners Mod til sig. Han løsnede Mordredskabet og stak det til sig. Saa rev han Tæppet af Sengen og bredte det over den Myrdedes stive, rolige Legeme. Han vilde dog alligevel helst være fri for at se det.

Da det var besørget, gav han sig til at undersøge Kufferterne.

Det var snart gjort. I de to fandtes der kun Linned, Toiletrekvisiter og noget Fodtøj.

Men hvad var dog det? Den tredie Koffert, den lille, den, hvori Pengene og Værdipapirerne skulde findes, den, for hvis Skyld hele denne mødbydelige Forbrydelse var sat i Scene, hvor var den henne?

Den kunde ikke være kommen ud af Huset. Det var umuligt. Han havde jo selv set Birker sætte den fra sig der paa Skammelen, og han vilde sikkert ikke overlade Ansvar for en saadan Skat til nogen anden.

Han saa sig om i Værelset.

Ah! Skabet!

Der maatte den findes!

Men Skabet var laaset af. Og Nøglen, Nøglen! hvor var den? — Klokken gik stærkt til tolv. Der var kun et godt Kvarters Tid tilbage, og Dampskibet gik paa Slaget.

Ja, der var jo ingen anden Tanke mulig. Nøglen maatte findes i den Myrdedes Lomme.

En kold Gysen gik igennem ham. Saa skulde han

altsaa atter se sit Officers fortrukne Ansigt og føle dets døde Muskler under sine Hænder.

Aa, det var forfærdeligt!

Men nej! Ansigtet vilde nan ikke se. Han vilde blot løfte Tæppet saa meget, at han kunde komme til at undersøge Lommerne. — Allerede var hans Haand nede i den ene. Der laa kun en Portemonnæ og en Kniv.

Han stak Pungen til sig efter at have forvisset sig om, at den var fyldt med Guldstykker.

Men Nøglen! Nøglen!

Han vendte Liget og begyndte at undersøge den anden Lomme. Der laa noget indsvøbt i et Stykke Papir. Han rev det op. Det maatte jo være den. Det maatte være Nøglen.

Nej, heller ikke. Det var en Medaillon, en Guld kapsel, som maaske indeholdt et Billede eller en Haarlok, en vissen Blomst, en Erindring om et eller andet — hvem kunde vide?

Han stak i Tanker ogsaa denne til sig og søgte videre.

I Vestelommen laa der en lille Nøgle. Endelig! Der var den! Han borede Haanden ned i Lommen for at faa den halet frem ...

I det samme — Fasmers ior tilbage med et Brøl af vild Rædsel — der gik en Trækning gennem den Myrdedes Legeme, en nervøs Skælven, som forplantede sig til den siltrende Morder.

I sin afsindige Skræk greb han til Revolveren, der laa paa Bordet, og sigtede ned mod Liget paa Gulvet, glemmende, at Revolveren slet ikke var ladet.

Længe stod han saaledes, medens Sveden sprak ud af alle Porer.

Men Bankchefens Lig var atter bleven koldt og stille. Det var kun en Sammentrækning af Musklerne, noget, der ofte kan hænde, efter at Døden er indtraadt.

Birker var og blev død ...

I den Dræbtes Vestelomme laa altsaa Nøglen.

Fasmers, der mærkede, hvorledes Tiden gled bort for ham, og som var klar over, at han nu maatte benytte hvert Sekund til sin egen Frelse, grebes pludselig af en voldsom og resolut Foretagsomhed.

Han lukkede Skabet op og tog Kufferten frem. Et flygtigt Blik i dens Indhold overbeviste ham om, at det var den rette. Saa løftede han med Opbydelse af alle sine Kræfter den myrdede Birkers Legeme op og anbragte det i det store Skab.

Da det var gjort, lukkede han atter Skabet og stak Nøglen til sig.

Saa tog han en lille Pakke frem, som han havde gemt under sin Bluse. Det var hans Maskerinsrekvisitter. Han tørrede den røde Farve af Ansigtet, paasatte sig en lys Paryk og et lille, lyst Overskæg, iførte sig Birkers lyse Ulster og hans tærnede Rejsehue, bredte atter Tæppet over Sengen og ringede paa Pigen.

I det samme drejede han forsigtigt Nøglen i Døren om, saaledes at Døren nu atter var aaben, og skruede derpaa Lampen lidt ned.

Pigen kom.

„Hør,“ sagde han paa Dansk, „jeg har pludselig mod-

taget et Telegram fra mit Firma, og jeg bliver nødt til endnu i Aften at tage afsted for at besørge nogle Forretninger. Hvor længe det vil vare, kan jeg ikke sige med Bestemthed; men i hvert Fald lejer jeg dette Værelse for otte Dage. Jeg beder Dem blot om at holde Vinduerne aabne, saa at her bestandig er frisk Luft og forøvrigt at lade Værelset staa til min Disposition. Her har De Penge.“

Han tog Birkers Pung op af Lommen og leverede Pigen fire Guld-Tikronestykker.

Pigen modtog dybt nejende Pengene:

„Herren kan være ganske rolig, alt skal blive besørget efter Ordre.“

„Og vil De saa være saa venlig,“ tilføjede Fasmers, „at bede Hotelkarlen besørge denne Kuffert ned til Københavnerdamperen. Men han maa skynde sig. Det er paa høje Tid. Jeg naar ikke at skrive mit Navn i Fremmedbogen; men det vil De maaske besørge for mig. Jeg hedder Buch og bor for Tiden i Berlin. Her har De en Krone for Deres Ulejlighed.“

„Tusind Tak, Herre,“ svarede Pigen — „alt skal nok blive punktligt besørget.“

Fasmers forlod Hotellet.

Ti Minutter senere stod Damperen fra Land. Den styrede ud i aaben Sø og trak en tung, sort Røgsøjle efter sig, en Kæmpeslange, der væltede sig i store Bugter hen over den stjernetunge Novemberhimmel.

Fasmers stod i Agterstavnen og stirrede ind imod Byen, hvor Lysene sluktes et efter et Han gennemlevede atter Scenen i det dunkle Hotelværelse. Han

hørte den dæmpede Rallen og følte igen Birkers bævendede Strube under sin Haand

En heftig Skælven gennemfør alle hans Lemmer. Han rev sig ud af sine Drømmerier og slentrede hen til Rygesalonen, hvor han ringede paa Whisky og kogt Vand. Han trængte til en Hjertestyrkning.

— — — Det var koldt paa Havet nu i November-Natten, sagde han til sig selv.

II.

DET RØDE HUS PAA KRISTIANSHAVN.

Paa den Tid, vor Fortælling foregaar, laa der ude paa Kristianshavn, omtrent helt nede ved Volden, en stor, rød, gammeldags udseende Bygning.

Hvem der boede der, eller hvad den overhovedet benyttedes til, vidste i Grunden ingen. Den var for mange Aar siden blev købt af en stor Korn-Grosserer, som opgav at ville benytte det til Pakhus, og vist var det, at man af og til kunde se en Vogn, belæsset med Sække køre op for den tunge, jernbeslaaede Port, som saa blev aabnet af en undersætsig Mand med et tykt, busket Skæg.

Der blev aldrig vekslet noget Ord mellem Kusken og ham. Vognen kørte ind i Gaarden, Porten blev lukket, og man saa sjældent eller aldrig, at nogen kørte ud derfra igen.

Huset laa der, mørkt og skummelt med Skodder for alle Vinduer. Ingen lagde Mærke til det. Det var gaaet over i den almindelige Bevidsthed som Pakhus. Ingen fandt paa at knytte nogen særlig Interesse til dette gamle, røde Skrummel, der havde ligget mørk og ud-død i mange Tider og sikkert vilde vedblive at ligge saaledes langt ud i Fremtiden.

Og dog kunde der paa enkelte Aftener udfolde sig et mærkeligt bevæget Liv i det gamle Hus. Det var der ganske vist ingen ude fra, som bemærkede; thi Bygningen laa jo bestandig skummel og død med sine blinde Øjne og slumrede i Natten. — Men lige op til det store, røde Hus laa der en ganske lille Bygning paa en Etage, op til hvis Dør der førte en Stentrappe bestaaende af to lave Trin.

Fra denne lille Bygning forplantede Livet sig ind til den store. Det var navnlig i dunkle Vinternætter, naar Vinden hylede hen over Kristianshavns gamle Volde, og Regnen i stride Strømme trommede sin uhyggelige Dødsmarsch mod de toppede Brosten i de graa, fattige Gader, at man begyndte at røre paa sig derinde.

Lidt før Midnat kunde man høre saa en, saa en anden banke paa Døren til det lille, graa Nabohus. Der var Herrer, indsvøbt i store, laadne Pelse og lange Kapper, smaa uanseelige Fyre i korte Pjækkerter, der skødesløst kom dinglende med Cigaren i Munden. Og der var Damer, som lod Drosken holde paa det nærmeste Hjørne, betalte rigelige Drikkepenge til Kusken, samlede Kjolen op om sig og vadede igennem Sne og Søl hen til det lille Hus, hvor Døren bestandig aabnedes

paa den ejendommelige Banken, der var alle disse sene og højst forskellige Gæster fælles.

To Dage efter den Begivenhed, som vi har skildret i det foregaaende Kapitel, var der stort Rykind ude i Huset paa Kristianshavn.

Det var en Søndag Nat i Slutningen af November Maaned. Det var ganske stille, der var ikke en Vind, der rørte sig, men Taagen laa tæt over denne gamle, hemmelighedsfulde Bydel, og det støvregnede. —

Der standsede en Herre i en lang, brun Kappe ude for det lille, graa Hus. Han gik de to Trin op og bankede paa Døren. Først slog han to meget stærke Slag og derefter to svage. Dette gentog han tre Gange, hvorpaa Døren aabnedes.

Det var en gammel, uhyggeligt udseende Kælling, der lukkede op. Hun sagde ikke et Ord, nejede blot, idet Manden passerede forbi hende, og lukkede saa Døren igen, hvorpaa hun skyndte sig ind til den Skaal med dampende Kaffe, der stod og ventede paa hende i det lille Værelse, som stødte umiddelbart op til Forstuen.

Herren gik igennem denne, aabnede en Dør, passede en lang Gang, som oplystes af en lille Petroleumslampe, og kom derpaa ud i en mørk Gaard. Han lod imidlertid til at kunne finde sig tilrette uden Lys; thi han gik lige hen til det lave Plankeværk, der skilte de to Gaarde fra hinanden, og som saa ud til at være temmeligt nyt og solidt. Et Øjeblik fannede han hen over

Træværket og stødte saa en lille Luge op, som det hidtil havde været ganske umuligt at opdage.

Et Øjeblik efter stod Manden inde i den Gaard, der hørte til den store, røde Bygning. Laagen bag ham gled lydløs til.

Saa gik han hen til en lav, jernbeslaaet Dør og bankede ganske paa samme Maade som før. Den aabnedes næsten øjeblikkelig. Det var tydeligt at mærke, at man ventede Fremmede.

Den, der havde aabnet Døren, var en lav, firskaaren Person med et tæt, busket, rødligt Skæg.

Han saa mest af alt ud til at være Skipper.

„Ven af A-Ø! Natten er lang og mørk!“ sagde den Fremmede i en dæmpet Tone.

Manden med det buskede Skæg svarede ikke, men lod den Fremmede slippe forbi.

Han kom atter ind i en Gang, der modtog et sparsomt Lys fra en lille Lampe, som hang helt oppe under Loftet, aabnede derpaa en Dør tilvenstre og stod pludselig i et stort, hyggeligt Værelse, nærmest at se til som en Rigmands Kontor. Der var et tykt Tæppe paa Gulvet, Skrivebord, Bogreoler, Malerier paa Væggene osv. — Vinduerne var dækket med Tæpper. — I Baggrunden tilhøjre stod der et meget stort, sirligt udskaaet Skab af Egetræ.

Der var ikke et Menneske tilstede.

Dette ventede den Fremmede aabenbart heller ikke, der skulde være; thi han lod sig ikke opholde, men gik lige hen til det store Egetræs Skab, som han aabnede med en Nøgle, der hang ved hans Urkæde, en lille, blank Messingnøgle, der saa ud som et Charivari.

Saa snart han havde aabnet Doren, stak han atter Nøglen til sig og gik ind i Skabet.

I samme Øjeblik, Doren var lukket til, tændtes der en lille Glødelampe oppe i Skabets ene Hjørne. Den Fremmede trykkede paa en Knap lige under Lampen, Bagvæggen aabnede sig, foran ham saas en oplyst Sal, ned til hvilken, der førte en kort Trappe, belagt med et brunt Filttæppe.

I Salen nedenunder ham rørte der sig et broget Liv

.....

Men, førend vi giver os til at beskrive dette, maa vi fortælle en ganske kort Historie, som knytter sig til dette mærkelige Skab, vi nu har gjort Bekendtskab med.

Nogle Aar før de Begivenheder hændte, som vi just staar i Begreb med at berette, sad der paa en københavnsk Vinstue et stort Selskab af Haandværkere. De havde drukket en Del. Den ene Flaske var kommen paa Bordet efter den anden, og Historie fulgte paa Historie. Enhver pralede af sit. Den havde gjort det, og den det.

Saa var der pludselig en Snedkermester, der slog i Bordet og sagde:

„Ja, det er nu meget godt med det, I der fortæller, og Gudbevares, jeg tvivler ikke om, at I har gjort mangt et udmærket Arbejde og tjent mange gode Penge. Men jeg har en Gang — det var ude paa Kristianshavn — lavet et Klædeskab, og hvordan det Klædeskab var indrettet, ja, se det er nu min Hemmelighed, men, ser I: Dette ene Stykke Arbejde fik jeg fem Tusinde Kroner for! Er der nogen af Jer, der kan stikke den?“

Nu havde Snedkeren drukket en hel Del, og man

begyndte at gaa ham paa Klingen og vilde have ham til at fortælle, hvorfor han havde faaet saa mange Penge, og hvem det da var, der havde bestilt Skabet hos ham.

Man naaede imidlertid ikke at faa nogen Forklaring, thi i det samme rejste der sig en Mand henne fra et Hjørne af Vinstuen.

Han gik lige hen til Snedkeren, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

„Hør, min gode Mand, maa jeg faa Lov til at tale blot to Ord med Dem i Enrum?“

Snedkeren rejste sig og fulgte den anden udenfor.

„Hør,“ fortsatte den Fremmede, „De har en Gang tjent fem Tusinde Kroner ved at lave et mærkeligt Skab. De kan tjene det samme hos mig. Følg med, vi tager en Vogn. Det er her lige udenfor Byen i en Villa, jeg har købt for nylig. De skal have det Arbejde. Jeg vil have saadan et Skab med en hemmelig Laas.

Og Snedkeren fulgte.

Otte Dage efter fandt man ham hængt op ved sin Hals ude i en lille Lund ved Søholm, der hedder Lundehus-Skoven.

Man paastod, at han havde taget sig af Dage, beruset, som han var, i et Anfald af Livslede og Nærings-sorg.

Den Fremmede, som havde opfordret ham til at følge sig, kunde have givet en hel anden Beretning om denne tragiske Hændelse.

Men vi maa tilbage til vor Fortælling.

Nede i den store Sal rørte der sig et broget Liv.

I den overordentlig elegant monterede Sal, hvor Møblerne var betrukket med mørkegrønt Klæde, og hvor der var et tykt, mørkegrønt Tæppe paa Gulvet, var der vel i alt forsamlet henved en Snes Mennesker, Damer og Herrer imellem hinanden, dog mest Herrer, der alle var i lange, sorte Frakker, og som alle bar sorte Slips med ildrøde Prikker.

Damerne var klædte i forskellige Farver, men alle var de yderst elegante.

Gæsterne bevægede sig frit og utvungent om mellem hverandre, førende en dæmpet Samtale. Undertiden viste der sig en Dreng i en hvid Jakke. Det var en underlig, forkrøblet lille Fyr med et ligblegt Ansigt og et Par store, sorte Øjne. Han gik ud og ind med en Bakke og serverede Kaffe og The for Selskabet.

Et stærkt Lys nede fra Salen slog den Ankommende i Møde. Han standsede et Øjeblik paa Trappen og saa ud over Forsamlingen.

Det var Fasmers.

Et Par af Herrerne gik ham i Møde og trykkede hans Haand, og snart sad han bænket mellem disse i en ivrig, men dæmpet Samtale.

I det hele taget syntes Selskabet at indtage en afventende Holdning. Maaske var det Værtens Komme, man oppebiede; thi ingen havde hidtil spillet nogen saadan fremtrædende Rolle.

Pludselig viste den hvidhaarede Krøbling sig. Han slog et Slag paa en Sølvklokke, som stod paa et Slags Katheder i Salens ene Ende, og sagde med høj, pibende Stemme:

„A-Ø!“

I det samme aabnedes en lille Dør bag Kathederet, og en Mand traadte frem paa Forhøjningen.

Der blev ganske stille i Salen.

Alle rejste sig og hilste.

Manden paa Forhøjningen hilste igen med et Nik til alle Sider.

Dette Menneske, som kommer til at spille en saa stor og gennemgribende Rolle i vor Roman, bliver vi nødt til at beskrive nærmere.

Det var en høj, slank, ret smuk Mand, der saa ud til at være cirka et halvt Hundrede Aar. Hans Isse var ganske blank og skaldet, men Haaret ved Tindingerne og i Nakken var endnu kulsort. Hans Ansigt var blegt og stærkt markeret. Hans Mund, der ikke dækkedes af Overskægget, var stor og glubsk. Naar han talte, blottede han to Rækker lange, hvide Tænder — kort sagt, der var noget rovdyragtigt ved hans Underansigt, uden at man derfor kunde sige, det var grimt. Paa den venstre Kind saas et stort, rødt Modermærke.

Ogsaa Øjnene var ret ejendommelige. I dette Øjeblik, hvor han stod og betragtede Forsamlingen, skød de sig som to graa, kolde og gennemborende Lyn ud i Salen. Til andre Tider kunde der komme et polisk Glimt i dem. Denne Mand lo med Øjnene — aldrig med Munden.

Han var soigneret, elegant og talte den gennemdannede Mands Sprog:

„Tør jeg bede Dem tage Plads, mine Damer og Her-
rer! Jeg ser, at her endnu mangler to Medlemmer. Skul-

de der være kommen Forhindringer, da var det højest beklageligt. Jeg savner Fru X."

En Dame nærmede sig Kathederet og meddelte ham noget i en dæmpet Tone.

Hans Ansigt udtrykte pludselig den højeste Forbavselse.

„Hvad for noget? Hvad er det, De siger? Arresteret! Hvorledes? Hvor?"

Damen meddelte ham, bestandig dæmpet, Enkelt- hederne i Katastrofen.

En tyk, blaa Aare svulmede pludselig op hen over Chefens Pande, og han sagde i en kort og hidsig Tone:

„Det bliver hendes egen Sag! Det kommer ikke hendes Tjeneste hos mig ved. Jeg vil ikke bestandig rage Kastanjerne ud af Ilden for disse Mennesker med deres Privatforretninger. Den, der gaar sine egne Veje og mener at kunne blive rig uden mig, kan gaa ad Helvede til! Mig er det ganske det samme!"

Hermed lod det til, at denne Sag var afsluttet. Damen fjernede sig, og Chefen A-Ø begyndte at blade i en stor Protokol, som laa foran ham paa Bordet.

Lidt efter tog han igen Ordet:

„Mine Damer og Herrer, et Øjeblikks Opmærksomhed! Som sædvanlig ved vore Sammenkomster den sidste Søndag i hver Maaned har jeg samtlige vore Regnskaber opgjorte. De ligger her til behageligt Gennemsyn. Efter det Delingssystem, som jeg stadig har anvendt, vil hvert Medlems Part i denne Maaned andrage knapt fire Tusind Kroner."

En dæmpet Bifaldsmumlen hortes fra de Tilstedeværende. Chefen fortsatte:

„Og saa har jeg vist et Par Rapporter tilgode.“ Han nikkede over imod Fasmers. Hr. F., vil De følge med mig?“

Fasmers rejste sig straks.

„Og saa er der endnu et, vedblev A-Ø, „jeg indskærper Dem den yderste Forsigtighed og den største Varsomhed med at indlade Dem paa private Foretagender. Medlemmet X er i Gaar anholdt under Udøvelsen af et saadant. Det er saa meget mere beklageligt, som den Slags Ting kan drage de alvorligste Følger efter sig for os alle!“

Han rejste sig og kastede et strengt Blik ud over Forsamlingen. Derpaa rakte han Fasmers Haanden og sagde:

„Ja, ja, kom saa, Hr. F., og lad os tale et Øjeblik med hinanden.“

I det samme nærmede den lille, hvidklædte Krøbling sig fra den modsatte Side. Han greb Chefen i det ene Frakkeskøde og hviskede med store, skrækslagne Øjne:

„Herre! Der er fremmede Mennesker i Forværelset!“
Chefen vendte hurtigt sit Mefisto-Ansigt imod ham:

„Hvad er det, du siger? — Fremmede Mennesker! Hvor!“

„I Forværelset, Herre! Jeg hørte tydelig Trin af mange Fodder, da jeg gik forbi Trappen. Herren ved, at jeg har skarpe Øren.“

I det samme udstrakte Chefen sin Haand og trykkede paa en Knap, der sad i et Hjørne af hans Bord. Der lød tre korte, dæmpede Klokkesignaler. Salen hvilede pludselig i et fuldkomment Bælgmørke.

Enhver Lyd forstummede. Der hørtes ikke selv den svageste Hvisken. Alt var som uddød inde i den store Sal, hvor der nylig havde rørt sig et saa intenst Liv.

Men fra Værelset bag Døren med det hemmelige Skab hørte man nu tydeligt forskellige, underlige Lyde. Der rørte sig et sært, puslende Liv derinde.

Af og til kunde man bemærke en svag Raslen, maa-ske af Nøgler, afbrudt af en kort Banken. Det var ligesom, der var Folk derinde, som arbejdede dæmpet og forsigtigt ...

Over den store Sal rugede bestandig Gravens Nat. Der var ikke et Menneske til Stede

III.

TYVE I TYVEKLØER.

I Forværelset med dets tykke Tæpper, dets svære Mobler og store Malerier herskede der et dæmpet Halvmørke.

En ganske lille Blændlygte, der stod paa en Stol, kastede et svagt Lys hen over de to Mænd, som arbejdede ivrigt paa at aabne det svære Egetræs Skrivebord.

Det var begge unge Mænd, og de var begge overordentligt slet klædte; i det hele taget saa de ud som et Par ganske almindelige fattige og forsultne Vagabonder.

Den ene, der var meget bleg og hulkindet, og hvis Øjne var omgivet af svære, brune Ringe, saa endog helt syg og afkræftet ud.

Imedens de arbejdede, førte de en dæmpet, hvissende Samtale:

„Fanden staa i det,“ sagde han, der saa raskest ud. „nu har jeg aabnet to Skuffer, og lige tomme er de begge! Det bliver vist en tynd Forretning, denne her!“

„Og det var dog den, vi begge havde ventet os saa meget af,“ svarede den syge.

„Ja, jeg forstaar s'gu i det hele taget ikke rigtig, hvad det er for et Hus, eller hvad det er for Folk, som bor her. De siger, at Manden, der ejer det, er rig, og her ser jo saa vidt ogsaa meget velhavende ud; men Kontanter er her s'gu ingen af, lader det til. — Naa, der sprang den Skuffe med!“

Han rodede den hurtig igennem.

„Nej! Fa'en ta' mig! Heller ikke en Hvid her! Ikke saa meget som en Lap Papir en Gang!“

Han fo'r pludselig sammen.

Den anden holdt inde med at prøve et Bundt smaa Nøgler i det ene af Skrivebordets Skabe.

Begge lyttede spændt, og den syge snappede Blændlygten fra Stolen og gemte den under sin Trøje.

„Hvad er det? Hørte du noget?“ hvissede han.

„Ja,“ svarede den anden, hvis Tunge næsten lammedes af Frygt og Spænding, „ja, jeg hørte listende Trin her lige udenfor Døren!“

„Aa, Sludder!“ vedblev den syge, „det har været din Fantasi.“

„Nej, nej! Der var virkelig nogen, der rørte sig.“

Nu skal du se, det ender med, at Politiet kommer og ta'er os!"

„Aa, du med dit Vaas," hviskede den syge, der aabenbart var den ældste og dristigste af de to, „det har naturligvis været den gamle Portner derude, som har vendt sig."

„Nej, det ved du jo godt selv, ham har vi kneblet og bastet saa forsvarligi, at det vil være ham umuligt at udstøde en Lyd eller røkke sig af Stedet."

„Naa, ja, saa til Helvede med det hele! Lad os saa bare se at faa brækket Midterskuffen op, og er der heller ingen Ting, saa skal jeg smadre dette forbandede Stykke Skrammel i tusinde Stumper!"

„Tys! Tys! Stille, for Pokker," vedblev den anden igen, „kan du da ikke høre, det formelig skraber jo paa Døren?"

Begge to lyttede de nu en Stund i ængstelig Spænding. Den syge holdt bestandig Blændlygten skjult under sin Trøje, og den anden, der nu virkelig fik en Fornemmelse af, at der var noget galt paa Færde, gemte sine Redskaber — Brækjernet, Skruenøglen og Dirken inde paa Brystet bag den blaastribede Arbejdsbluse.

Nogle Sekunder forløb, og alt blev igen stille. Saa maatte den syge altsaa have hørt fejl. Han havde atter anbragt Blændlygten paa Skrivebordsstolen, og den anden begyndte igen dæmpet og forsigtigt at dirke løs paa den store Midterskuffe ...

Da pludselig gik der et Gys af Rædsel gennem de to Indbrudstyve.

Døren reves paa en Gang op med et Knald. Et skarpt Lys trængte gennem hver Krog af Værelset.

En stor Krone med skinnende og flimrende Krystalprismer var pludselig som ved et Trylleslag bleven tændt oppe under Loftet, og i den aabne Fløjdør stod en Mand med en Revolver i hver Haand.

Han stod der sort og kold i den brede Døraabning — lignende et gammelt Maleri, der pludselig var traadt ud af sin Ramme, og kun Øjnene, der som skarpe, spidse Knive fæstede sig gennemborende paa de to skælvende Forbrydere, røbede, at det var et Menneske af Kød og Blod, de havde at gøre med.

Rædselen og den pludselige Overraskelse lammede for et Øjeblik fuldstændig deres Lemmer. De blev liggende paa Knæ og stirrede stumme paa den mørke Hæver, der bestadig stod der i Døraabningen, kold og rolig med de truende Revolverløb hævede imod dem.

Saa begyndte han at tale. Hans Stemme lød skarp og skærende. Hvem der en Gang havde hørt denne Røst glemte den ikke let igen. Det var Chefen selv, A-Ø:

„Hvad er I for Folk, og hvad bestiller I her?“

Den yngste af de to aabnede i det samme sin Bluse, kastede sine Tyve-Redskaber paa Gulvet og styrtede sig paa Knæ for den mørke Mand i Døren.

„Skaan os, Herre! Skaan os! Vi er to fattige Brødre, der er uden Erhverv og som har en gammel Mo'er at forsørge. Vi har villet stjæle fra dig; men vi har ellers ikke tænkt paa at gøre noget ondt! Skaan os for Guds og vor gamle Moders Skyld, og vi lover dig, at vi skal aldrig stjæle mere!“

A-Ø, som vi fra nu af bestandig vil kalde ham —

gjorde ikke en Bevægelse eller forandrede en Mine. Han sænkede ikke en Gang Pistolerne, men betragtede kun den tiggende Forbryder med et uendeligt foragteligt Blik.

Den sygeligt udseende Mand, der imidlertid havde rejst sig, var med sammenbittede Tænder Vidne til dette dette Optrin. Hans store Øjne funkledede som en syg Rovfugls. Han pressede de smalle, blaalige Læber sammen og knyttede Hænderne.

Pludselig sprang han frem paa Gulvet og slyngede med et Spark den klynkende og bedende Broder hen i en Krog af Værelset.

„Nej, Fanden anamme mig, om jeg paa den Maade vil trygle om Frihed! Har De Lyst til at skyde mig ned, saa skyd ad Helvede til!“ Han fo'r frem mod A-Ø. „Gør Plads for Satan! Eller skyd — skyd De kun! Et Kadaver mer' eller mindre betyder ikke ret meget i denne raadne, elendige Verden!“

Han svang den tunge Brækhjern over Hovedet og rettede et rasende Slag mod A-Ø's Pande.

I det samme fo'r der et lille, skarpt Lyn ud fra den ene Revolvermunding, et Knald, en Røghvirvel, og den angribendes Arm sank lammet ned. Han tabte Jernet, der faldt til Gulvet med en dump Lyd. Han havde faaet en Kugle i den højre Skulder.

Og man hørte atter A-Ø's Stemme:

„Kommer du igen, saa sender jeg dig en Kugle lige i Panden. — Du ser, jeg kan skyde; — men jeg ønsker helst, du skal forholde dig rolig!“ Han gik dristig hen mod den saarede, der vaklede. „Sæt dig her i Stolen,

saa skal jeg sørge for, at din Arm bliver forbunden, og at Kuglen bliver taget ud."

Han vedte sig hurtig om og kaldte:

„Frantz! Kom herind!"

Portneren med det buskede Skæg viste sig i Døren. A-Ø fortsatte:

„Du er en Klodrian! Du har ladet dig overløste af et Par gemene Tyveknægte, der har troet at gøre et Kup her hos mig. Du fortjente, at jeg jog dig paa Porten; men i Betragtning af — naa, ja, du kender mig jo: Lad gaa for denne Gang! Tag ham Fyren der," han pegede paa den forskrækkede Vagabond, der bestandig laa paa Knæ henne i sin Krog, „tag ham og smid ham ud paa Gaden. Du kan give ham et Par Sedler for min Regning og lad mig saa faa ham paa Porten i en Fart! Du!" han henvendte sig til den saarede, „bliver her! Jeg faar maaske Brug for dig!"

Og han mumlede for sig selv:

„Der er et Bogstav nu, der mangler i mit Alfabet! Ham her har jeg Plads for!"

IV.

SPØGERI PAA KVISTEN.

Ude i en af Nørrebro's Sidegader paa en femte Sal boede Ingeborg Hoff alene med sin lille Datter Anna.

Hendes Lejlighed bestod af et stort, lyst Værelse, hvori hun havde pæne, men yderst tarvelige Møbler,

og hvor hendes Symaskine stod. I Værelsets ene Hjørne var en Alkove, hvor hendes Jernseng var anbragt bag et Forhæng af Paklærred med hjemmebroderede Border.

Lille Anna sov paa en Sofa, over hvilken der hang en hel Masse Portrætter i sorte, ovale, gammeldags Rammer.

Det var Ingeborg Hoff's Familie, hendes Forældre og Bedsteforældre, Brødre og Søstre.

Indenfor et af Portrætternes Ramme var der anbragt en Krans af gulnet Efeu isprængt med enkelte visne og blege Anemoner. Det var et Billede af Ingeborg Hoff's for faa Aar siden afdøde Søster. Hun, der havde været meget smuk, var gaaet bort i sin Ungdoms første Blomstring. Forlovet med en ung, rig Handelsmand, der elskede hende overalt paa Jorden, og som allerede havde bestemt Tiden for deres Bryllup, laa Livet for hende i et lyst og lykkeligt Skær, og saa var den ubønhørlige Død pludselig kommen og havde revet hende bort midt i hendes Foraars lyse Haab og Længsel.

Det Saar, som dette Tab havde forvoldt Ingeborg, var endnu langt fra lægt; thi det var mange Aar siden, de to Søstre havde mistet deres Forældre, og nu stod Ingeborg ganske alene i Verden.

Nej — alene, det havde hun ikke Lov til at sige! Hun havde sin lille Pige, og hun havde Frederik. — Ganske vist var hendes Forlovede, Frederik Fasmers, ikke meget hjemme; han var næsten bestandig paa Forretningsrejse for det Firma, han tjente, og hvori hans Stilling Aar for Aar forbedredes. Ja, det havde han selv sagt, sidst han var hjemme, at naar nu For-

aaret kom, saa skulde Brylluppet staa; nu havde lille Anna ventet længe nok paa sin Fader. Hun havde altsaa Haabet og Glæden at leve i, og lille Anna, der med hver Dag, der gik, blev større og forstandigere, var Frederik Farmers' udtrykte Billede.

Ingeborg selv var lysblond og blaaøjet som en klar Dag; men den lille Anna havde Faderens dybe, mørke Øjne, hans sorte, bølgende Haar og hans gyldne, sydlandske Hudfarve.

Naar hun vaagnede om Morgen og slog sine store, skinnende Øjne op, Øjne, der tindrede med en hemmelighedsfuld Glæde ligesom selve det fjerne Golkondas sorte Diamanter, naar hun aabnede den lille, kirsebær-røde Mund til et Smil, der fremviste to Rækker klare, hvide Perler — ja, saa slog Ingeborg Armene om hende i hed Henrykkelse; thi det var Frederik, hun saa — Frederik, saaledes som han var kommen hende i Møde for fem Aar siden, straalende af Ungdom, Sundhed, Skønhed og Glæde. —

Paa den Aften, vort første Kapitels blodige Daad blev øvet oppe i Gøteborg, havde Ingeborg just lagt den lille Anna til Sengs. — Hun sad endnu en god Timestid og arbejdede ved sin Symaskine; thi den Kjole, hun var i Færd med, skulde være færdig den næste Dag, Lørdag Eftermiddag, og Grossererens Frue, der var en god Betaler, forlangte sit Tøj paa Klokkeslet.

Ingeborgs lille Vækkeur, der stod henne paa Komoden, viste elleve. Hun havde slidt i det hele Dagen

lige fra om Morgenens Klokken seks. Hun havde nok Grund til at være træt.

Hun standsede Maskinen. Der var noget, som hun var nødt til at stikke i Haanden. Flittig trak hun Naalen ud og ind. En Gang imellem gned hun sine Øjne. De sved ved denne bestandige Stirren paa det samme. Lampen begyndte smaat at dale. Petroleumten var brændt ud. Lyset tærede nu paa Vægens sidste Fugtlighed.

Et Par Gange blafrede den op og ned med smaa Smæld, saa slukkedes den, der blev mørkt i Stuen, og kun Vægens sidste Glød lyste som en trist, rødlig Stjerne oppe paa det fattige Kvistkammer.

Ingeborg mærkede ikke noget. Hendes Hoved var sunket ned paa hendes Arm, som hvilede paa Bordet. Trætheden havde overvældet hende. Hun sov. —

Henne paa Sofaen sov den lille Anna trygt med Hovedet begravet i sin Pude.

Nattens Stilhed sænkede sig over det lille Værelse, hvor Lampens Glød omsider slukkedes, og op til hvilket kun enkelte forvirrede Lyde trængte sig dybt nede fra den store By, hvor Livet endnu bankede i Mørket.

I Ingeborgs trætte Hjerne begyndte Dagens mange Tanker at forme sig til Drømme.

Hun talte med Frederik. Hun saa ham pludselig træde ind ad Døren paa det lille Kvistværelse. Han var i hvid Tropedragt og havde en stor, hvid Straahat paa Hovedet. Han havde været paa lange Rejser, fortalte han, lagt nede i Afrika. Den hede Sol havde gjort hans Teint olivenbrun. Han havde været paa store Jagter, vilde Farter ind i ubekendte Urskove og paa de ende-

løse Stepper. Han havde tordybet sig i det dunkle Vildnis, søgt Tigeren paa dens hemmelighedsfulde Veje i den mørke Djungel og kæmpet mangen haard Kamp med Indfødte og vilde Dyr. Men nu var han hjemkommen — fri og frelst og glad, og han havde alle sine Kufferter fyldt med Penge. — Der var navnlig en lille rød Læderhaandkuffert, den skulde hun lægge særlig Mærke til, for i den var alle hans bedste Skatte gemt.

Og Ingeborg omfavnede og kyssede ham. Hun betragtede med Beundring hans høje, slanke Skikkelse, som det frie og vilde Liv derude i de fjerne Lande havde gjort endnu mere spænstig og stærk, og hun følte forsigtigt og med Ærefrygt paa alle de mange blanke Vaaben, der sad i det tunge Bælte, han bar om Livet: Skarpladte Pistoler, blanke Knive og spidse, trekantede Stileter.

Frederik slog sine Arme om hende og trykkede sine Læber mod hendes ... Da pludselig: Hun f'or tilbage. Der gik et Gys af Forfærdelse igennem hende! Hun følte ligesom et brændende Skorpionstik i sin Mund, og hun mærkede, hvorledes Giften sydede og boblede i hendes Aarer og forplantede sig til hele hendes Legeme. Og samtidig havde hun en kvælende Fornemmelse; det var ligesom om, der blev snøret en Strikke om hendes Hals ... Med et vildt Skrig stødte hun ham fra sig og — vaagnede.

Den lille Anna klynkede svagt henne i sine Puder. Værelset var bælgmørkt. En kold Trækvind suste forbi hende. Det var, som om Døren stod aaben. Hun rejste sig og stirrede forfærdet ud for sig i Mørket. Hvad var dog det? Drømte hun, eller var hun vaagen?

Tæppet, der hang for Alkoven, blev pludselig oplyst, og paa det gennemsigtige Lærred opførtes der en rædselsfuld Pantomime af mørke, menneskelignende Skygger.

Hun saa to Mænd i Kamp. Den ene greb med begge Hænder om den andens Hals, kastede sig over ham og trykkede ham til Jorden. Han satte Knæet paa den faldnes Bryst, og hun saa Morderens mørke Profil, som stirrede han ned frydende sig over sit Offers sidste Trækninger.

Hun kendte ham: Aa, Gud! Aa, Gud! Det var jo Frederik!

Med et fortvivlet Skrig sank hun bevidstløs om paa Gulvet.

Den lille Anna græd højt og kaldte paa Mo'er ...

V.

„ALFABETET“.

Inden vi skrider videre frem i vor Fortællings vekslende Begivenheder, bliver det nødvendigt at lade Læseren skimte en Del af de vigtigste Personers Forhistorie.

Det hemmelige Forbund, den Klub af professionelle Forbrydere, kaldet „Alfabetet“, hvori vi har indført Læseren, havde ved vor Fortællings Begyndelse

bestaaet henved en halv Snes Aaar, uden at det var lykkedes Politiet at gøre den nogen nævneværdig Skade, ja, man havde end ikke med fuld Sikkerhed kunnet konstatere dens Tilstedeværelse.

De enkelte af dens Medlemmer, der i Aarenes Løb var bleven arresteret, havde ikke med en Tøddel røbet noget om det mægtige og hemmelighedsfulde Forbund, de tilhørte. Thi for det første var de alle bundet til Tavshed ved en frygtelig Ed, og at bryde den var det samme som Døden. De vidste, at der var ikke det Sted paa Jorden, de vilde kunne skjule sig eller gaa fri for Forbundets rædselsfulde Hævn.

Men for det andet følte de sig ogsaa forvissede om, at kunde der gøres noget til deres Frelse, saa vilde det blive gjort. A-Ø skyede ingen Hindringer for at redde sine Folk. Han havde gennem svimlende Summer købt Advokaterne til at gøre rene Heksekunster. Han havde ikke skyet noget Offer. Hans Bande, der opererede over det meste af Europa, havde Forgreninger ud i alle Samfundslag. Han havde en hel Hær af lavere staaende Individuer under sin Myndighed, Bundfald og Bærme af den store Bys Proletariat, Folk, der intet havde at tabe, men alt at vinde, Mennesker, der var bleven ganske ligegyldige for, hvorledes de levede, naar de blot levede, og som med den største Sindsro vandrede tre, fire Aar i Tugthuset, naar de kun var sikre paa bagefter at kunne leve flot et Aar eller to.

Og A-Ø var en god Betaler.

Det var flere Gange hændt at en eller anden af Forbundets Medlemmer havde siddet en Tid arresteret som mistænkt for denne eller hin Forbrydelse, men overfor

hvis vedholdende Benægtelser, der ikke havde været noget at stille op.

Saa pludselig en Dag kunde der komme et fattigt og forkomment Individ op og melde sig selv som den skyldige. Han havde intet Erhverv nu og vilde hellere tage sin Straf. Saa blev den Anholdte naturligvis løsladt, og den nye Mand vandrede rolig sine Aar i Tugthuset.

Alt dette var A-Ø's Værk. —

Om denne mærkelige Mand gælder det, at han egentlig ved et Tilfælde var drevet ind paa Forbryder-Banen.

Han, der var af god Familie, Falk var hans Navn, havde som ganske ung givet Beviser paa, at han sad inde med en glimrende Begavelse. Efter at han i Sekstenaars-Alderen havde taget sin Studenter-Eksamen med Udmærkelse, gav han sig til at studere Jura. Og allerede seksogtyve Aar gammel kunde han ned-sætte sig som Overretssagfører i København.

Alt tydede paa en smuk Fremtid.

Men saa ind traf der en skæbnesvanger Katastrofe i hans Liv.

Han blev forelsket i en Dame, som just ikke tilhørte det bedste Selskab, men hun var smuk, ganske overordentlig smuk, godt begavet og indtagende. — Nogle Aar efter giftede han sig med hende, og det var dette Ægteskab, der lagde Grunden til hans Ulykke.

Det blev ham nemlig hurtig klart, at hans Hustru bedrog ham. — Det var en frygtelig Opdagelse for dette stolte Menneske, der tilmed elskede Hustruen over alt paa Jorden.

En Aften kom han uventet hjem fra en Forretningsrejse og fandt Hjemmet tomt. Han anede, at hans Hustru var hos sin Galan. Stønnende af Raseri og Fortvivlelse ilede han hen i dennes Lejlighed, sprængte Døren, og da han fandt dem sammen, skød han dem i sin ubændige Vildskab ned begge to.

Derpaa styrtede han tilbage til sit eget Hus og samlede alt, hvad der fandtes af Penge, blandt andet ogsaa en temmelig stor Sum, som var ham betroet i Forretnings-Medfør. Det var hans Tanke saa hurtig som muligt at komme af Sted til Amerika. Han rejste samme Nat; men allerede næste Dags Aften blev han anholdt i Hamborg, just som han stod i Begreb med at gaa om Bord paa et Udvandrer-Skib. —

Denne Bedrift kostede ham ti af hans Mandoms bedste Aar. Fyrretyve Aar gammel blev han løsladt fra Tugthuset. Hans Liv var ødelagt. Han var optændt af Had til Samfundet og Menneskene. Og da var det, den Bande blev til, det frygtelige Selskab, for hvilket han blev Formand, og hvis eventyrlige og rædselsvækkende Bedrifter vi her har taget os for at skildre. — — —

Noget lignende havde Frederik Fasmers' Skæbne formet sig, skønt den ikke var af en nær saa voldsom og uhyggelig Beskaffenhed.

Fasmers var et Fattigmands-Barn. Forældrene satte ham i Urmagerlære; men denne stillesiddende og ret kedsommelige Beskæftigelse kunde ikke i Længden fastholde den godt begavede og fantasifulde Dreng. Han blev dog i sin Lære, indtil han var bleven Svend.

I disse Aar havde han imidlertid med stor Flid og Interesse dyrket den dramatiske Kunst. Han var det

ledende Medlem i en Klub af unge Dilettant-Skuespillere. Og han fik en ældre Kunstner, der syntes at spore et ikke almindeligt Talent hos den opvakte unge Mand, til at interessere sig saaledes for ham, at han i et Aars-tid gav ham gratis Undervisning i Scenens vanskelige Kunst.

Da dette Tidsrum var forløbet, rejste Frederik Fas-mers ud i Provinserne som Skuespiller ved et større Selskab.

Ogsaa ham skulde imidlertid Kærligheden fælde.

Han forelskede sig i en ung Skuespillerinde, der holdt af at leve lystigt og flot. Men Pengene var smaa; thi hverken Frederik og hun havde særlig store Indkomster af deres Kunst. Tilsidst blev Frederik Fas-mers saa forgældet og ødelagt, at han ikke mere vidste, hvorhen han skulde vende sig. Det var ham snart ikke mere muligt at opdrive Plads paa noget Hotel; thi han skyldte overalt.

Men Kæresten skulde stadig bruge Penge — mange Penge. Ja, en Dag kom hun endogsaa og betroede ham, at hun skulde være Moder, og hvis hun ikke fik Tusinde Kroner, saaledes at hun kunde forlade Selskabet og rejse hen til et Sted, hvor hun kunde føde sit Barn, saa vilde hun tage Livet af sig.

Da var det, at Fas-mers i sin Fortvivlelse begik sin første Forbrydelse. Han brød ind et Sted, stjal Pengene — og blev kort efter arresteret.

Et Aars Forbedringshus blev Straffen.

Men dette Aar forbedrede ikke Frederik Fas-mers — tværtimod. Efter et Par forgæves Forsøg paa at skaffe sig Engagement, efter nogle Maaneders Sult og

Nød og Flakken om fra Sted til Sted, gjorde han det næste Skridt paa Forbryderbanen, og nu gik det med rivende Fart nedefter, indtil han en Dag faldt i Armene paa A-Ø.

Denne Mand forstod — som han selv sagde — at gøre noget mere og større ud af ham end en almindelig, gemen Indbrudstyv.

At det var lykkedes den af Livet og Forbrydelsen staalhærdede Chef, har vi allerede gennem disse faa Kapitler faaet Vished for.

Frederig Fasmers gjorde „det store Skridt“! Han havde dræbt — myrdet!

Han var en af Højrehænderne, et af de store Bogstaver i Nattens røde „Alfabet“.

VI.

INGEBORG HOFF.

Mandag Eftermiddag til den fastsatte Tid havde Ingeborg Hoff sit Arbejde færdigt. Hun pakkede forsigtigt Kjolen ind i et Stykke grønt Schirting og bad Nabo-Konen om at se ind til den lille Anna, medens hun besørgede sit Ærinde.

Madam Frank, der var en skikkelig Snedkerenke, hvis Mand havde drukket sig ihjel for et Par Aar siden, og som nu kummerlig ernærede sig ved at vaske og stoppe for Folk, tog sit Arbejde med og satte sig ind hos

den lille Pige. Anna stod rolig ved en Stol og legede med nogle tørre Kastanier, som hun og hendes Moder havde sanket paa deres sidste Søndagstur.

Madam Frank skulde nok have Vandet til Kaffen i Kog, naar Ingeborg kom hjem. Og Jomfru Hoff lovede, at hun skulde tage Bønner og Hvedebrød med sig tilbage, naar hun nu havde faaet Penge for sit Arbejde.

Saa gik hun. —

Et Kvarter efter ringede hun paa hos Grosserer Laub i Frederiksborggade.

Pigen lukkede op.

„Det er den Kjole til Fruen,“ sagde Ingeborg, „jeg haaber da, at jeg er saa heldig at træffe Fruen hjemme?“

„Jo,“ svarede Pigen og fniste, „Fruen har saamænd snart spurgt tyve Gange efter Dem i den sidste Time. Kom De kun ind, Jomfru Hoff, der er vist en ordentlig Salut til Dem!“

„Da er det dog ellers ikke over Tiden,“ svarede Ingeborg spagfærdigt, „jeg lovede at være her Klokken tre, og saa vidt jeg ved, mangler den endnu nogle Minutter.“

Pigen skubbede Ingeborg foran sig.

„Ja, kom De kun, lille Jomfru! De behøver saamænd ikke at stikke op for hende. Ganske vist er hun en Havgasse, det skal Guderne vide, men naar man blot har lidt Ben i Næsen, saa tumler man hende alligevel.“

Et Øjeblik efter stod Ingeborg i Grosserer Laubs hyggelige Dagligstue ...

Hun følte sig saa lille her i dette fine Hjem.

De tykke Tæpper, de svære polstrede Møbler, de malerifyldte Vægge, Lysekronen med sine skinnende Prismer, de utallige smukke Nips paa Etagererne, Flygelet med sit opslagne Nodehefte, Palmerne, Portiererne — al denne Luksus og Komfort fyldte hende med en trykkende Fornemmelse, en tung Følelse af, hvor fattig og ringe hun selv var.

I næste Minut sejlede Fru Laub ind i Stuen.

Hendes Dragt knitrede af Silke, og hun førte en hel Sky af Parfumeduft med sig.

Det var en høj, statelig, men ret sværlemmet Dame med kulsort Haar sat op i sirlige Bukler.

Hendes Ansigt var kønt, men lidet sympatetisk, navnlig havde Øjnene et koldt og hovmodigt Kast. Maaske kom det af, at hun nedstammede fra en gammel Officersfamilie. I hvert Fald plejede hun altid at beraabe sig paa sine Ahners høje Rang:

„Naa, Jomfru,“ sagde hun i en nedladende Tone. „De lader ellers vente paa Dem. Det forekommer mig, at det var en Aftale, at De skulde være her Klokken tre.“

„Jeg beder Fruen undskylde,“ svarede Ingeborg, „saa maa jeg have misforstaaet Dem.“

„Naa, ja, ja, det faar nu være det samme! Lad mig saa se, hvad De har faaet lavet i Stand til mig. De er jo bleven mig saa varmt anbefalet.“

„Det skulde gøre mig meget ondt, om Fruen ikke blev tilfreds,“ svarede Ingeborg og begyndte samtidig at udpakke den smukke, rosenrøde Balkjole, hvorpaa hun med saa stor Omhu havde arbejdet den sidste Uge.

Fruen prøvede

Hun vendte og drejede sig foran Spejlet.

„Den sidder ikke godt, Jomfru,“ sagde hun, „vil De se, det er jo nogle ganske utilladelige Folder, den slaar her i Siden. Og ... nej, ved Gud, den strammer jo ganske forfærdeligt i Ærmerne ... ja, Bæltet er ogsaa for vidt ... nej, det maa De gøre om, der kan ikke være Tale om andet.“

Ingeborg rødmede af Skam.

„Ja, Frue, jeg skal saa gerne rette paa den, men disse Folder tror jeg sandelig ikke, der er noget at gøre ved. Saadan maa da vist Nederdelen falde.“

„Jeg vil sige Dem en Gang for alle,“ afbrød Fruen hende skarpt, „jeg vil ikke høre Indsigelser! Naar jeg siger, Kjolen rynker, saa rynker den!“

„Det er heller ikke min Mening at sige Fruen imod,“ sagde Ingeborg stille, „som sagt, jeg skal gøre, hvad jeg kan.“

„Ja, det haaber jeg virkelig, De gør. Og det maa være saa snart som muligt.“

„Jeg tænker, jeg skal have alt færdigt i Morgen ved samme Tid,“ svarede Ingeborg og begyndte modfaldent at pakke Kjolen sammen.

Fru Laub stod klar til atter at sejle ud af Stuen. Da hun imidlertid saa Ingeborg tøve med at gaa, standsede hun.

„Var der ellers noget, De havde paa Samvittigheden?“ spurgte hun og betragtede Ingeborg med et koldt Blik.

Den fattige Piges Hjerter krympede sig ved Tanken

om at skulle bede denne hovmodige og indbildske Dame om noget; men Bevidstheden om, at der ikke var Mad hjemme til den lille Anna — ja, hun kom endogsaa til i det samme at tænke paa, at hun slet intet Brændsel havde til i Morgen — gjorde hende myg og stille.

„Ja, Frue,“ sagde nun, „der var rigtignok noget, jeg gerne vilde bede Dem om, for Resten gør det mig ondt, at jeg skal ulejlige Dem med en saa ringe Ting; men, ser De ... ja, Fruen maa ikke blive vred — men jeg havde gjort Regning paa at faa lidt Penge i Dag, og da det netop i Øjeblikket kniber noget for mig, — vilde jeg gerne bede Fruen være saa venlig at overlade mig et lille Forskud til i Morgen. Det drejer sig ikke om store Summer, — nogle faa Kroner vil jeg kunne hjælpe mig med.“

„Nej, hør, ved De hvad, Jomfru, det er dog, ved Gud i Himmelen, et temmeligt stærkt Stykke at forlange Penge forud for et Arbejde, som jeg ikke en Gang er sikker paa, at De kan udføre til min Tilfredshed!“

Den stakkels Ingeborgs Hjerte pintes af Skam og Sorg, og der kom en bitter Klang i hendes Stemme, da hun svarede:

„Fruen kan være sikker paa, at havde jeg været alene, saa skulde jeg ikke have bebyrdet Dem med denne Bøn. Men Fruen ved maaske, at jeg har en lille Pige at forsørge, — det var med Tanken paa hende, at jeg bad.“

„Aa, ja, det er sandt,“ Fru Laub anlagde et ufor-
skammet, medlidende Tonetald, „De har jo et Barn; det gør mig virkelig ondt for Dem; men saadanne Letsindigheder maa man jo bøde for. Imidlertid, — Fruen

tog en lille, elegant Portemonnæ op af sin Kjolelomme, „nej, disse Penge kan jeg ikke undvære i Øjeblikket, og min Mand er vist ikke hjemme, saa nej, der er ikke andet for, De faar virkelig at vente til i Morgen.“

Ingeborg tog med et Suk sin Pakke og vilde lige til at sige Farvel, da der i det samme kom en lille Dreng løbende ind i Stuen.

Det var en køn, lille Purk paa en fire—fem Aar i mørkeblaat Fløjelstøj. Han havde mørke Øjne og store, kastaniebrune Krøller.

Der gik et underligt, nervøst Stød igennem Ingeborg, da hun saa Drengen. Hvorfor, vidste hun ikke. En sær Bevægelse greb hende, uden at hun kunde forklare sig nogen Aarsag dertil.

„Mama! Hvad er det, den fremmede Dame beder om?“ spurgte Drengen.

Fruen tog ham strengt i Armen:

„Saa, saa, Otto! Hvad skal du her? Gaa ind og pas dit Legetøj!“

„Farvel, Frue!“ sagde Ingeborg og vilde gaa.

„Nej, du skal ikke gaa,“ sagde Drengen igen, „jeg kunde godt høre ind i den anden Stue, at du sagde, at du skulde have Penge til din lille Pige. Hvordan er den lille Pige? Er hun lige saa stor som jeg?“

„Nej, ikke endnu,“ svarede Ingeborg smilende, „men hun bliver det nok. Forresten ligner hun dig.“

Og i samme Øjeblik gik det op for hende, hvorfor hun var kommen i saadan en underlig Bevægelse ved at se Drengen. Ja, der var virkelig en paafaldende Lighed mellem de to Børn.

„Ja, ja, Farvel. Jomfru Hoff,“ afbrød Fruen kort

og tog Otto ved Haanden, „saa ser jeg Dem altsaa i Morgen.“

Ingeborg vilde igen gaa.

I det samme skubbedes Fløjdøren op, og en Mand traadte ind.

Det var Grosserer Laub.

Han var en statelig Herre sidst i Fyrrerne: høj, ret svær men elegant. Han havde blaa Øjne og et stort, blondt Fuldskæg.

Den lille Otto rev sig øjeblikkelig løs fra Moderen og styrtede sig i Armene paa den Indtrædende.

„Papa!“ raabte han, „den fremmede Dame beder om Penge til sin lille Pige; men Mama vil ikke give hende nogen!“

Fru Laub, der tindrede af Vrede over Drengens Frimodighed, forklarede i faa Ord sin Mand Sagens Sammenhæng.

Medens Grosserer Laub hørte paa hende, betragtede han ufravendt Ingeborgs slanke, lyse Skikkelse, hendes milde Ansigt og hendes stille, blaa Øjne. Det var næsten, som om han i Stilhed drog Sammenligning mellem hendes lyse Slankhed og sin Hustrus robuste Fylde.

„Ja, ja, lille Selma,“ sagde han saa, „men der er jo slet ikke noget i Vejen for, at Jomfru Hoff kan faa sine Penge med det samme. Der er da ikke nogen saadan Anledning til at tro, at Jomfruen ikke skulde gøre sit Arbejde færdigt til din Tilfredshed.“

Fruen vilde gøre Indvendinger, men Hr. Laub afbrød hende temmelig kort ved at sige:

„Vil De gaa med mig ind paa mit Værelse, Jomfru, saa skal De faa Deres Penge.“

Fru Laub greb den lille Otto haardt i Armen og vilde føre ham med sig ud af Stuen, men Drengen rev sig løs med et højt Skrig.

„Jeg vil med Papa! Jeg vil med Papa og den fremmede Dame ...?“

Fru Laub sejlede tænderskærende ud af Stuen.

Grossereren tog Otto ved Haanden og sagde med et Smil:

„Saa, saa, Dreng, vil du være artig! Skammer du dig ikke overfor den fremmede Dame ...?“

Da han et Øjeblik efter inde paa sit eget Værelse udbetalte Ingeborg sine Penge, betragtede han hende med et varmt Blik og sagde:

„Farvel, Jomfru! Skulde De forresten komme i Bekneb, eller er der i det hele taget noget, jeg kan gøre for Dem, saa skal De ikke tage i Betænkning at søge mig.“

Ingeborg blev varm helt ned i Brystet af Taknemmelighed.

„Tak, Hr. Grosserer, Tak!“ sagde hun, „De er altfor god og venlig imod mig! ...“

I det hun gik ud af Døren, raabte Drengen:

„Jeg vil se din lille Pige! Naar du kommer igen, saa skal du tage hende med! Ikke sandt, Papa! Den fremmede Dame skal tage sin lille Pige med, det maa hun nok?“

„Javist maa hun det, min Dreng,“ sagde Grosserer Laub med et Smil, der baade var ærligt og godt. —

Tyve Minutter efter aabnede Ingeborg Døren til sit lille Værelse paa Kvisten ude paa Nørrebro.

Hun var belæst med en hel Mængde Pakker, Smaa-indkøb, hun havde gjort paa Vejen hjem.

Men i det Døren aabnedes, blev hun staaende som forstenet paa Tærskelen.

Den kamle Madam Frank sad rolig henne ved Vinduet og stoppede paa sine Uldskjorter. I Kakkelovnen snurrede Vandet til Kaffe, men midt paa Gulvet laa den lille Anna sammen med en mørkhaaret, elegant klædt Mand og legede Jernbanetog.

De havde bygget et helt langt Tog af lutter Kastanier, og Tændstikkerne var Passagerer.

Den lille Anna lod til at more sig fortræffeligt; thi ved Synet af Moderen brød hun ud i et højt Frydeskrig:

„Se, Mo'r! Vi leger Futtog!“

Men hendes Moder tabte i Overraskelsens Glæde alle sine Pakker ud af Hænderne, thi den unge, mørkhaarede Mand rejste sig og bredte Armene ud imod hende:

„Ingeborg!“ sagde han, „Ingeborg!“

Og hun styrtede sig i hendes Arme og raabte:

„Frederik! Endelig, endelig, nu har jeg dig da atter igen!“

VII.

HOTEL SÖDERHAMN.

Værelset Nummer tolv paa Hotel Söderhamn, som Bankchef Birker havde lejet, og som Frederik Fasgers havde betalt for otte Dage, stod stadig og ventede paa sin Lejer.

Da der var gaaet to Dage over Tiden, og der bestandig ingen kom, sagde Værten, den trivelige og godmødige Hr. Nordén:

„Nej, nu vil vi ikke længere vente paa Hr. Buch. Han har formodentlig faaet Forretninger andetsteds. Lad de to Kufferter flytte ned til Portieren — de bliver nok afhentede en Gang — og lad os saa gøre Brug af Værelset, naar der kommer Gæster. Vi har jo næsten overfyldt — Gudskelov!“

Samme Aften — det var altsaa ti Dage efter Mordet paa Birker og Frederik Fasgers Flugt — blev Værelset Nummer tolv lejet ud for tre Dage til en dansk Herre, der efter eget Sigende rejste for sin Fornøjelse.

Der havde været udmærket udluftet. Vinduerne havde næsten bestandig staaet aabne, og den fremmede Herre var særdeles tilfreds med Lejligheden, Udsigten til den gamle Have bag Hotellet osv., og han glædede sig — som han selv sagde — i det hele taget til for nogle Dage at slaa sig til Ro her paa dette gamle Hotel, hvor alt syntes Fred, Hygge og Orden.

Den fremmede, danske Gæst, der var en blond, noget graasprængt Mand sidst i Fyrreerne og af et over-

ordentligt destingveret Ydre, havde tilbragt det meste af Dagen med at foretage Spadsereture i Byen og dens Omegn.

Han havde indført sig i Hotellets Fremmedbog som Rentier Dahl fra København.

Ved Titiden om Aftenen kom han tilbage fra sin Udflugt. Han nød en Kop Te og nogle Stykker Smørrebrød nede i Hotellets Restaurant og begav sig derpaa op til sit Værelse efter at have paalagt Pigen at kalde paa sig Klokken syv næste Morgen. Han skulde ud paa en Køretur. Nu var han imidlertid træt og vilde straks til Sengs.

Pigen, der fulgte ham op, tog Tæppet af hans Seng, nejede, sagde Godnat og gik ...

Rentier Dahl tændte sig en Cigar, stod et Øjeblik og kiggede ud af det aabne Vindue, ud i Haven, hvor Novembervinden sang sorgmodigt og dæmpet i de store, nøgne Træer. Henne i Kakkelovnen knittede Ilden, thi det var allerede sent paa Efteraaret, og Vinteren stod for Døren.

Saa lukkede han Vinduet, afførte sig sine Klæder og gik til Sengs ...

Han havde lagt sin Cigar fra sig paa en Askekop paa Skrivebordet. Den var forlængst slukket, og alt var Ro og Stilhed paa det store Hotel. Klokken gik til, tolv

.....

Men det var Rentier Dahl umuligt at sove.

Han kunde ikke begribe, hvad det var, der gik af ham i Aften; thi han plejede altid efter en Dag med megen Bevægelse i fri Luft øjeblikkelig at falde i Søvn.

Men i Aften vilde det slet ikke lykkes for ham at finde Ro.

Han vendte og drejede sig i Sengen. Han kastede sig uroligt frem og tilbage. Han forsøgte snart at ligge paa den ene, snart paa den anden Side. Men alt var forgæves. Han kunde ikke sove.

Og hvad var det ogsaa for en modbydelig sod og vammel Lugt, der bestandig pirrede hans Næse?

Han stod op og undersøgte om det muligvis skulde være Cigaren, der var kommen for nær til Stearinlyset, og at det var derfra, denne underlige, kvalmende Lugt kunde stamme.

Men der var intet usædvanligt at bemærke. Han krøb atter i Seng og forsøgte at slaa det hele hen som et Foster af sin altfor livlige Fantasi.

„Man skal heller ikke spise og drikke umiddelbart før man gaar i Seng,“ sagde han til sig selv, „det gør, at man foruroliger Nerverne og at man faar den Slags taabelige Indbildninger.“

Men Hr. Dahl kunde have sparet sig disse Reflektioner. Lugten hørte ikke op, tværtimod, den blev stærkere og stærkere, alt som Tiden gik. Tilsidst blev det for ham, som om Luften i hans Værelse var mættet med en tung, modbydelig Stank af raaddent Kød.

Han kunde ikke holde det ud længere. Var det Virkelighed, eller var det en Hallucination. Han maatte have Vished. Det bankede ham formelig ligesom Feber i Blodet. Nej, nu maatte der gøres en Ende paa dette Mareridt.

Han rejste sig op i Sengen og trykkede heftigt paa Knappen til det elektriske Ringeapparat.

Klokken gik til tolv, han vidste det nok, det var ikke en Tid at kalde Folk til sig, men det fik saa være. Dette her vilde han min Salighed have Klaring paa!

Pigen kom.

„Hør,“ sagde Hr. Dahl, „undskyld, at jeg ringer paa Dem saa sent om Aftenen, men gør mig den Tjeneste at komme indenfor og lukke Døren efter Dem.“

Pigen blev et Øjeblik staaende forbløffet. Hun vidste ikke rigtig, hvad det var, at Manden vilde hende.

„Ja, bliv kun ikke forskrækket,“ sagde han igen, „jeg tænker aldeles ikke paa at gøre Dem Fortræd; men, ja, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal forklare det, — der er noget galt fat her i Værelset!“

„Noget galt fat?“ spurgte Pigen forbavset. „Hvorledes? Hvad mener Herren?“

„Gaa lidt frem i Stuen og gør mig saa den Tjeneste at sige mig: Er her ikke en usædvanlig Lugt?“

Pigen, der blev mere og mere forbavset, gik et Par Skridt frem og drog Vejret kraftigt.

„Naa?“ spurgte Hr. Dahl, „hvad siger De saa?“

„Jo,“ svarede Pigen, der virkelig kunde spore en underlig Lugt af et eller andet, der var gaaet i Forraadnelse, „jo! Her lugter virkelig af,“ og pludselig udstødte hun et Skrig og blev kridhvid i Ansigtet: „Her lugter af Lig!“

„Hm! Hm!“ sagde Hr. Dahl, der fik et underligt skarpt og beslutsomt Udtryk i sit Ansigt. Han sad oprejst i Sengen og betragtede Pigen med et prøvende Blik. „Hvor længe er det siden, der har boet Folk her?“

„Ti Dage,“ svarede Pigen.

„Og hvem har boet her sidst?“

„Det var en Hr. Buch fra Berlin. Jeg indførte selv hans Navn i Fremmedbogen.“

„Naa, gjorde De det! Det var ellers Skade; en Autograf er en ganske rar Ting at holde sig til. Han var altsaa Tysker?“

„Nej, han talte da Dansk; men han sagde, at han var bosat i Berlin. Der havde han sin Forretning.“

Hr. Dahl tænkte sig et Øjeblik om.

„Og hvor længe boede han her?“

„Han kom Klokken otte om Aftenen og rejste igen Klokken tolv. Men han lejede Værelset for otte Dage og betalte med det samme.“

„Men naar kom han da saa tilbage?“

„Han kom slet ikke tilbage. Han har ikke været her siden.“

„Ja, saa! Han har ikke været her siden. Det var mærkeligt. Og han førte sin Bagage med sig, da han rejste?“

„Nej!“ udbrød Pigen pludseligt, „det er sandt, han efterlod sig jo to Haandkufferter.“

„Og hvor er de opbevarede?“

„Dem har Portieren.“

Hr. Dahl betænkte sig atter et Øjeblik.

„Hm! Hm! Vil De saa straks gaa ned og kalde paa Hotelværten. Og vil De bede ham samtidig om at sende Bud efter Politiet.“

„Ja, Herre! Straks!“

Pigen gik, og Hr. Dahl skyndte sig at trække i sine Klæder.

Imedens han var beskæftiget med Paaklædningen, mumlede han for sig selv:

„Hm! Hm! Tænkte det nok. Her er noget galt fat ... Der ser man, overalt i Verden er der Brug for en Politimand ... Man tror, man har Ferie ... og saa, værs'artig er man pludselig i Funktion ... naa, ja, lad gaa Virksomhed er en god Ting ... Føj for Fanden! Jo, Pigen har s'gu Ret! Her er Kadavere i Huset! ... Det er ikke til at tage fejl af!“

I det samme kom Værten, den trivelige og godmødige Hr. Nordén.

„Men kære Hr. Rentier, hvad er der dog paa Færde? Pigen siger mig, at De har ønsket Politiets Nærværelse. Hvad er der dog, hvad er der foregaaet i mit stille og velanbefalede Hus?“

„Vær kun rolig, bedste Hr. Vært, der vil ikke blive krummet et Haar paa Deres Hoved. De har altsaa sendt Bud efter Politiet?“

„Ja, jeg venter en Assistent og et Par Betjente hvert Øjeblik.“

Den skikkelige og brave Hr. Nordén var ganske ude af sig selv af Forbløffelse og Skræk. Sligt var aldrig forekommet i den Aarrække, han havde drevet Hotel i Gøteborg.

Hr. Dahl ringede.

„Undskyld,“ sagde han, „jeg vil blot bede Pigen besørge denne Hr. Buchs Kufferter herop.“

Pigen kom og modtog sin Ordre.

Et Øjeblik efter vendte hun tilbage med Kufferterne og denne Gang ledsaget af en Poliassistens og en Betjent fra den nærmeste Station.

Politiassistenten var en yngre Mand med et rødt Fuldskæg.

„Aa, sagde Hr. Dahl, „maa jeg være et Øjeblik alene med Assistenten.“

Hr. Nordén, Betjenten og Pigen trak sig øjeblikkelig tilbage.

Da de to Herrer var blevne alene, bukkede Hr. Dahl for Politiassistenten. Han rakte ham sit Kort og fremtog et lille, blankt Skilt af sin Brystlomme.

„Som De ser, Hr. Assistent, er jeg Politiinspektør Dresling fra København.“

Politiassistenten bukkede:

„Det er mig en Ære!“

Og Hr. Dresling, hvilket altsaa var den foregivne Rentiers virkelige Navn, fortsatte:

„Skont paa Øjeblikket fri og paa Ferierejse, har jeg ikke ment at turde undlade at tilkalde Deres Assistance. De ved, at man som Politimand har Pligter, det ikke gaar an at omgaa.“

Assistenten bukkede igen.

„Selvfølgelig! Jeg er ganske til Hr. Inspektørens Tjeneste.“

„Nuvel, Hr. Assistent, tillad, at jeg stiller Dem et Spørgsmaal! De har ikke i de faa Sekunder, De har opholdt Dem i dette Værelse, sporet noget usædvanligt?“

„Jo, siden De spørger mig, Hr. Inspektør, det har jeg! — Ja, undskyld, jeg taler lige ud, men her er en ganske forbandet Stank!“

„Netop!“ sagde Politiinspektøren, „det er ogsaa i den Anledning, jeg har tilkaldt Dem. — Jeg har op-

holdt mig i dette Værelse i to Timer og er nu fuldstændig klar over Situationen ... Ser De, her, i dette Værelse er der for otte Dage siden begaaet et Rovmord af en dansk Mand! Hvem den Myrdede er, ved jeg endnu ikke. Men der!“ — Han pegede paa det svære Eketræs Skab — „i dette Skab ligger Liget!“

Politiassistenten var ude af sig selv af Overraskelse.

„Hvad er det, De siger, Hr. Politiinspektør, i dette Skab?“

„I dette Skab!“ gentog Hr. Dresling roligt.

„Saa vil jeg med Deres Tilladelse lade Skabet aabne,“ sagde Assistenten. „Aa! Hr. Vært!“ Han aabnede Døren og kaldte Hr. Nordèn ind til sig. „Har De Nøglen til det Skab?“

„Nøglen? Nøglen!“ svarede Hr. Nordèn, „nej, Nøglerne sidder altid i Møblerne paa mine Værelser! Hvad er det? Hvor er Nøglen henne?“

„Selvfølgelig er den medtaget af Morderen,“ sagde Hr. Dresling, „har De ikke en anden?“

„Morderen? Morderen?“ Hr. Nordèn stønnede, „Morderen! Hvad er det dog, at De siger? Hvad er det, der er foregaaet i mit Hus?“

I det samme stak Rigen Hovedet ind ad Døren.

„Jeg kan sagtens aabne Skabet,“ sagde hun, „min Nøgle passer til alle Møblerne i hele Huset!“

„Ja, ja, kom saa, min Ven, og lad os faa Klaring paa Sagen,“ sagde Assistenten, „giv mig Nøglen, saa skal jeg lukke op! Lundgren,“ han henvendte sig til Betjenten, „vil De komme herind, og De, lille Jomfru, maa jeg bede Dem trække Dem tilbage.“

Døren lukkedes, og de tre Mænd var alene i Værelset. —

— / —

VIII.

BANKCHEFENS LIG.

Politibetjent Lundgren drejede Nøglen om og aabnede Skabets Dør.

En frygtelig Stank strømmede dem i Møde.

Al denne rædsespærrede Pestluft slog pludselig ud imod de tre Mænd og fyldte Værelset med en ulidelig og kvalmende Lugt.

Det var et uhyggeligt og rædselsfuldt Syn der mødte dem.

Paa Skabets Bund sad Bankchef Birkers Lig i en sammenbøjet Stilling. Benene og Ryggen støttede mod de to Sidevægge, Hovedet var faldet ned over Brystet, og Armene hang slappe ned til begge Sider.

De blev alle tre en Stund staaende i Tavshed og betragtede det afsjælede og mishandlede Legeme. En kold Gysen gennemfor dem —: Saaledes handlede alt-saa det ene Menneske mod det andet.

Betjenten var imidlertid gaaet hen og havde aabnet et Vindue ud til Haven. Stanken fra dette Lig i Forraadnelse var næsten uudholdelig.

„Naa,“ sagde Hr. Dresling, „havde jeg Ret?“

„Det kan ikke nægtes,“ svarede Assistenten, Deres Skarpsindighed er ikke gaaet fejl. Maa jeg som Politimand gøre Hr. Inspektøren min oprigtigste Kompliment. Men hvad er her at gøre? Fandt De det ikke klogest, om vi med det samme foretog en Undersøgelse. Der kunde dog maaske paa Liget findes et og andet, som kunde lede os paa Spor efter, hvem den Myrdede er?“

„Absolut!“ sagde Hr. Dresling, „lad mig se, han er indført i Hotellets Fremmedbog, som Hr. Buch fra Berlin. Han har ikke selv indført sit Navn, ganske vist, men derfor kan det jo godt være rigtigt ... selv om det er lidet rimeligt. Det er bedst, at Pigen følger med til Stationen endnu i Aften, saa hun kan blive ordentlig forhørt.“

Et Øjeblik efter laa Bankchef Birkers Lig udstrakt paa Gulvtæppet.

Ligets Ansigtifarve var blaalig som Konzeptpapir. Øjnene der var udslukte og brystne, stod vidt aabne, Munden var krampagtig sammenbidt som i vild Smer-te, og Hænderne knyttede ligesom til Forsvar i en sidste, rasende Kamp — en Kamp, i hvilken han var bukket under.

Flippen om Offerets Hals var revet op, og det fine, tærnede Silkeslips var flaaet itu. Lige over Struben saa man tydelig den sortblaa Stribe, som Strikken havde efterladt.

Hr. Dresling løftede Ligets Hage og betragtede opmærksomt denne Stribe nogle Øjeblikke.

„Læg Mærke til denne, Hr. Assistent,“ sagde han og pegede paa den blaa Ring, „det er ikke noget ganske

almindeligt Triks. En Bandit lige ud ad Landevejen vilde have benyttet Kniven eller maaske et eller andet Slag-Instrument. Det er en mere kultiveret Forbryder, vi her har at gøre med. Slyngen er fin og sikker! Jeg sporer her en Opgave, der, om De løser den, vil kunne gøre Dem til en berømt Mand.

„Med Deres Hjælp, svarede Assistenten, „med Deres Hjælp kunde det maaske lykkes!“

„Ja,“ sagde Dresling og betragtede Assistenten med et elskværdigt Smil — „men, se, min Hjælp faar De jo ikke. Jeg rejser til København endnu i Morgen. Og jeg har meget, meget at varetage. København er en langt større By, end man i Almindelighed mener. København er en langt vanskeligere By, end nogen tror!“

Betjenten begyndte efter Ordre at undersøge Ligets Lommer, men der var ikke noget, der kunde tjene til Oplysning.

„Lad os se de to Kufferter efter,“ sagde Hr. Dresling, „muligt kan der findes et eller andet af Interesse!“

Kufferternes Indhold var nærtigt gennemgaaet. Heller ikke her fandtes noget bemærkelsesværdigt. Det var Toiletrekvisiter og Linned, altsammen mærket med et B. — B var Begyndelsesbogstavet til det opgivne Navn Buch — altsaa var dette tilsyneladende i Orden.

Det saa virkeligt ud til, at der ikke skulde findes noget andet, der kunde lede paa Spor hverken i den ene eller den anden Retning.

„Ja, sagde Assistenten, „saa er det vel bedst, at jeg lader hente en Vogn og faar Liget fjernet. Min Rapport,

som jeg skal affatte endnu i Nat, er De, Hr. Inspektør, maaske saa god at paategne?"

Hr. Dresling, der imidlertid stadig havde undersøgt Liget, stak pludselig Haanden ind i den Dødes ene Ærme og fremdrog en Genstand, som fængslede hele hans Opmærksomhed.

„Vent blot et Øjeblik," sagde han, „her har jeg noget, som vi maaske kan faa Brug for!"

Genstanden, han holdt i Haanden, var en Slipsnaal af blodrød Korall.

„Ser De denne, Hr. Assistent, den er gledet ud af Morderens Kravats under den korte Kamp, der rimeligvis er ført mellem ham og den myrdede, hvis Slipsnaal, der ser ud til at være en Safir, sidder paa sin Plads i det flængede Halstørklæde."

„Ja, De har Ret," svarede Assistenten, „maa jeg se, det er ikke nogen ganske almindelig Naal."

„Nej — langt fra," sagde Dresling, „den er for det første ualmindelig stor, af en Korall at være ... og desuden, her skal De se, den lille Guldplade bag paa bærer dansk Fabriksmærke ... Ja, naturligvis ... Morderen talte Dansk. Jeg har min Mand i København!"

Og Hr. Dresling syntes ligefrem helt oprømt ved denne sin Opdagelse.

„Ja, naturligvis! naturligvis!" fortsatte han, „jeg kender mine Folk. Fanden staa i det forbandede Komplot! ... Naa, naa, giv kun Tid! ... Jeg faar nok Fingre i Jer en Gang alligevel! ... Jeg skal i hvert Fald blive Jer en haard Negl at klippe."

Og han gned sig fornøjet i Hænderne.

„Aa!" sagde han pludselig — „tilgiv min Distrak-

tion, man har saa meget at tænke paa, og jeg skal sige Dem, her støder jeg nemlig atter ganske uforvarende paa noget, som, ja, jeg kan saamænd gerne sige det rent ud til Dem, er bleven mig en formelig Livsopgave at løse ... Imidlertid, De tillader, at jeg beholder denne Naal. Nu skal jeg i Morgen sammen med Dem konfererer med Politimesteren, og saa skal De se" — han loftede triumferende Naalen — „nu har jeg i hvert Fald et lille Vaaben, og med det spigrer jeg maaske en Gang min Mand fast i Kassen sammen med de andre — Spyfluer!"

Den danske Politiinspektør var forlængst taget bort fra Gøteborg.

Forinden han rejste, havde han til Byens Politimester udtalt omtrent følgende:

„De vil vist intet som helst opnaa her. Lad os konferere med hinanden. Hold os i København a jour med Sagens Gang. Saa vil De maaske en Dag derfra faa Lys i denne forbandede Historie. Vær i hver Fald overbevist om, at jeg intet Øjeblik vil glemme eller opgive at bringe Klarhed, Retfærdighed — og Straf!"

Dermed trak Hr. Dresling sig tilbage og forlod Byen.

Imidlertid fortsatte Politimesteren i Gøteborg sine Undersøgelser. En Masse Dragere og Havnearbejdere sad en Tid lang arresteret. Om det saa var den ulykkelige Pigi paa Hotel Söderhamn, saa maatte hun ogsaa tage sin Tørn i Varetægtsfægslet. Men lige meget hjalp det.

Mørkt var det, og mørkt blev det.

Tilsidst løslodes alle, og Sagen gled ud mellem saa mange andre Sager af samme Slags.

Gøteborg Politiet opgav.

Men i København gik der en Mand omkring, som ikke kendte til at opgive — en Mand, som ved et Trylleslag — eller rettere sagt ledet af sit Opdager-Geni — havde faaet Færten af, at der levede en stor og ulykkes-svanger Hemmelighed i hans Fødeby, at der herskede en dunkel og ukendt Magt inde i Mørket, hvis Gerninger kastede Skræk og Rædsel over Staden København.

Og han havde gjort det til sit Livs Opgave at trænge ind i denne Nat, bringe Lys — og slaa ned!

IX.

HJEMKOMST.

En Søndag Formiddag noget ind i December Maa-ned sad Ingeborg Hoff oppe paa sit Kvistværrelse som sædvanlig arbejdende ved sin Maskine.

Det var en smuk, frostklar Dag.

Vintersolen skinnede ind ad Vinduet og kastede en gylden Glans over lille Annas brune Krøller. Hun stod og kiggede ned paa Gadens travle Mylder, paa de søndagsklædte Mennesker og de legende Børn.

Ingeborg var ikke saa stærkt optaget af sit Arbejde som sædvanlig. Det hændte ofte, at Symaskinen stod stille, og at hun henfaldt i tunge Grublerier.

Frederik var igen ude paa Rejse. De sidste otte Dage havde han været borte. Han skulde gøre Forretninger højt oppe i Jylland, sagde han, men han havde lovet hende Brev. Det havde hun ventet hver Dag; dog, der var stadig intet Brev kommet.

Og saa var det ogsaa det, at det netop i Dag kneb svært for hende med Penge. Det Arbejde, hun var i Færd med, skulde være færdig Lørdag Aften; men det havde ikke været hende muligt at faa det i Orden til rette Tid. Det var virkelig ogsaa altfor meget, hun paa-tog sig.

Nu havde Frederik ganske vist betalt hendes Husleje, sidst han var hjemme. Han havde købt nye Klæder baade til hende og den lille Pige; — men fortrædeligt var det dog, at hun netop i Dag, en Søndag, skulde have det saa knapt, at der ikke en Gang var Middagsmad i Huset.

I det samme vendte den lille Anna sig om imod hende:

„Mo'er, skal vi ikke snart spise? Jeg er saa sulten.“

„Jo,“ svarede Ingeborg og rejste sig — „nu skal jeg skære Mad til dig.“

„Skal vi da ingen Middagsmad have i Dag? Hvorfor faar vi ingen Middagsmad?“

„Nu skal lille Anna være en god Pige og pænt spise sit Smørrebrød. Saa skal Mo'er lave The til dig. I Morgen faar du dejlig Middagsmad.“

Men den lille Anna var ikke saadan at berolige.

„Ja, men hvorfor faar vi ingenting i Dag? Vi plejer jo altid at faa Middagsmad.“

Ingeborg rystede paa Hovedet.

„Fordi Mo'r ingen Penge har.“

„Ja, men saa har Fa'r! Fa'r kan give os Penge!“

„Men Fa'r er ikke hjemme. Vi maa pænt vente, til Fa'r kommer.“

Børn er ubarmhjertige, og den lille Pige blev ved:

„Ja, men saa skal Fa'r komme, for jeg vil have Middagsmad ligesom de andre Dage.“

Omsider fik Ingeborg dog den lille Tyran beroliget. Et Øjeblik efter sad hun ved en Stol med sin Tallerken Smørrebrød foran sig og havde ganske glemt sine hid-sige Krav paa Middagsmad.

Men Ingeborg havde ikke glemt.

Imedens hun drak sin The, randt den ene Taare efter den anden ned ad hendes Kinder.

Ak — hendes Liv var egentlig heller ikke lyst.

Hendes Dag gik med et slidsomt Arbejde, hvorigennem hun kun kunde bjerge det tarveligste Udkomme for sig og sit Barn. Og saa var der ogsaa dette, at Frederik, det Menneske, som hun elskede og troede paa — han havde jo saa godt som ingen Tid tilovers for hende. sjældent, sjældent saa hun ham, og han var altid nervøs og optaget af sine Forretninger.

Hun holdt saa uendelig meget af ham. Men der var i den sidste Tid — ja, saaledes forekom det i alt Fald hende — kommen noget underligt fremmed i hans Væsen. Det var ligesom om han gled fra hende. Han var distræt og aandsfraværende, naar han talte med hende. Det var, ligesom han bestandig levede og tænkte i en anden Verden end den, hvori han drog Aande sammen med hende.

Og Ingeborg havde ikke Raad til at miste nogen Ven.

Hun havde saa lidt at miste af. Thi hun havde kun ham. —

Nede fra Gaden trængte de legende Børns glade Stemmer op til hendes Kvistkammer.

Søndags-Solen skinnede mildt og varmt ind gennem hendes Vinduer. Men Ingeborg græd. Ja, hun vidste knapt selv hvorfor; men der var noget, der snørede hendes Hjerte sammen, en hemmelig Angst, der fyldte hende, og som gjorde, at hun ikke kunde være glad.

Og hver Gang, der tilstødte hende et eller andet, som gjorde hende trist i Sindet, saa skulde det aldrig fejle, at hin ulykkelige Drøm, hint spøgelseagtige Syn, som hun havde haft den Novembraften for faa Dage siden, dukkede op i hendes Bevidsthed.

Hun saa igen det skrækkelige Skygge-Spil for sig, og hun kendte atter Frederik Fasmers' mørke Profil, saaledes som den havde vist sig for hende i vild Stirren mod et ukendt Offer.

En kold Skælven gennemf'or hende.

Hvor var hun dog fattig, forladt og ulykkelig.

I det samme bankede det haardt paa Døren.

Hun, der ikke havde hørt noget Trin paa Gangen, fo'r op med et lille, forskrækket Skrig.

Døren aabnedes og Frederik Fasmers stod i Stuen.

Højthulkende kastede Ingeborg sig i hans Arme.

„Men, Ingeborg, Ingeborg, dog!“ raabte han, „hvad er der i Vejen? Du græder! Der er da ikke tilstødt Jer Ulykke?“

„Nej, nej, min Ven,“ svarede hun, „der er slet ikke noget, jeg blev kun saa overrasket ved dit pludselige Komme, og jeg er noget nervøs i denne Tid ... jeg har

siddet en Del oppe om Natten ... det er formodentlig det, jeg ikke kan taale.“

„Ja, men Herre Gud, saa hold dog op med det Nat-arbejde,“ sagde Frederik, „det behøver du ikke; for Resten tjener jeg nu saa godt, at du aldeles ikke behøver at sidde og slide i den forbistrede Maskine. Jeg har Penge nok!“

Fasmers aabnede sig Tegnebog og kastede en Bunke Sedler paa Bordet.

Ingeborg stirrede med forundrede Øjne paa alle disse Penge.

„Men Frederik,“ fremstammede hun endelig, „hvorledes gaar dette dog til? Hvor kommer alle disse Penge fra?“

Fasmers stod et Øjeblik raadvild. Han indsaa, at han havde forløbet sig. Hidindtil havde han nemlig bestandig med stor Forsigtighed vidst at kaste et Slør over sine virkelige pekuniære Forhold.

Men Fasmers var Skuespiller af Profession, og han var desuden i en ikke ringe Grad virkelig i Besiddelse af et frodigt Talent for Forstillelse.

Pludselig lagde han Armene om Halsen paa Ingeborg og sagde:

„Kære, lille Ven, nu er al vor Nød forbi, jeg har paa min sidste Rejse været saa heldig at gøre en glimrende Forretning for mit Firma! Jeg har faaet et stort Gratiale, min Stilling er bleven i høj Grad forbedret — kort sagt, nu kan vi roligt se Fremtiden i Møde.“

Og Ingeborg — den troskyldige og brave Ingeborg, der ikke kendte til Svig og Forstillelse — var ude af sig

selv af Glæde og Jubel. Hun vidste ikke, om hun skulde le eller græde.

„Og tænk dig, Frederik,“ sagde hun, „tænk dig, her sad jeg og var ulykkelig, fordi jeg syntes, vi havde det saa uendelig smaat!“

„Ja, har du Middagsmad med hjem til os?“ raabte den lille Pige, der hidtil havde siddet ganske rolig med sit Smørrebrød i Haanden og betragtet Faderen med store Øjne.

„Har du ikke faaet Middagsmad, Anna?“ spurgte Fasmers og gik hen til Barnet, som han kyssede paa Panden.

„Nej,“ svarede hun, „Mo'r sagde, at vi havde ingen Penge, før du kom hjem. Er det sandt?“

„Ja, men kære Børn,“ sagde Fasmers igen, „hvordan er det dog, det er fat her? Har I ingen Mad? Saa skal vi minsanten snart faa den Ting i Orden ...“

„Nej, nej, kære Ven,“ sagde Ingeborg, „tro dog ikke det lille Vrølehovede, saa galt er det da heller ikke ... Du ser jo, at ...“

„Ja, ja, det faar nu være, som det vil,“ afbrød Fasmers, „men saa meget er vist, at nu vil vi spise sammen paa en Restaurant alle tre! Det manglede Pinedød kun, at du, som har en ren Krøsus til Mand, skulde sidde her paa Kvisten en straalende lys Søndag og sørge over Middagsmad! Nu rask i Tøjet, Børn! Imens henter jeg en Bil, og saa skal vi have en rigtig glad og fornøjet Eftermiddag sammen!“

Ingeborg vilde gøre Indvendinger, men Frederik afbrød hende al videre Forhaling om denne Sag ved at give hende et eftertrykkeligt Kys.

„Om fem Minutter er jeg her tilbage med Bilen,“ raabte han, „og til den Tid er I færdige!“

I næste Nu var han ude af Døren, og Ingeborg hørte ham fare ned ad Trappen tagende fire Trin i hvert Spring.

X.

ALFABETET I VIRKSOMHED.

Bilen, hvori Ingeborg, den lille Anna og Fasners sad, kørte paa den sidstes Anordning en Tur ud ad Strandvejen og op igennem Skoven.

Det var en lys og dejlig Dag. Frostsolen skinnede, og en svag, frisk Brise strøg ind ude fra Sundet, som laa der blinkende blaat med sine hvide Sejl og sine Dampskibe med de lange, mørke Slinger af Røg.

Den lille Anna havde aldrig haft det saa fornøjeligt i hele sit Liv. Hun sad paa Faderens Skød og klappede leende i Hænderne.

Ingeborg var stille lykkelig. Glæden gjorde hende tavs. Den stakkels Ingeborg, der ikke var vant til ret megen Sol og Glæde, turde næppe tro paa, at det virkelig var hende, der sad her med sin tilkommende Mand og sit Barn i en fin Bil, kørte bort fra den trange By med dens daglige Slæb og Slid, dens Kamp og dens Skuffelser, ud i den fri, dejlige Natur, i den friske Luft og det klare Solskin.

Hun var bange for at forstyrre Glæden ved at tale. Eller var hun maaske bange for, at det hele var en lykkelige Drøm, hvoraf den mindste Lyd kunde rive hende ud.

„Du er saa tavs, Ingeborg,“ sagde Frederik.

„Jeg er saa glad,“ svarede hun, „at jeg slet ikke har Ord for min Glæde. Derfor tier jeg.“

„Ja, ja, min Ven,“ svarede han, „det skal du have Lov til. Naar jeg blot ved, hvorfor du intet siger. Vær du kun glad — og tavs.“

Frederik Fasgers, dette mærkelige Menneske, hvis Tanker saa at sige aldrig var i Ro, og hvis Nerver paa Grund af hele hans Livsforhold bestandig maatte være dirrende og spændte — ja, det er vanskeligt at beskrive hans Sindstilstand.

Han sad der sammen med denne Kvinde, som han — elskede? — nej, det er for varmt og for inderligt et Udtryk; Frederik Fasgers elskede ikke Ingeborg. Men han holdt af hende. Han nærede en dyb Hengivenhedsfølelse for hende. Og han havde — hvad der maaske var et af de stærkeste Bindeled mellem ham og Ingeborg — den inderligste Medlidenhed med hende. Thi Fasgers, der i Bunden af sin Sjæl ikke var nogen Skurk, ikke var nogen fuldkommen forhærdet Natur trods den frygtelige Vandring, han havde begyndt ud ad Forbrydelsens vilde Veje, følte godt, hvor forfærdelig han bedrog det gode, uskyldige Væsen, der hed Ingeborg Hoff. Han var fuldkommen klar over, at den Dag, da denne ulykkelige Kvinde kom til at kaste blot et flygtigt Blik ind i hans Livs frygtelige Gaade, da

vilde det betyde det samme som Døden for hende — en baade aandelig og legemlig Død.

Han var jo Forbryder! Forbryder, nej, det var ikke Ordet: Morder! Morder var han! ...

Og Ingeborg elskede ham.

Den kolde Sved perlede paa hans Pande ved disse Tanker ...

„Se, Fa'r! Se!“ raabte Anna. „Kan du se det store Dampskib der ude? Hvor skal det hen?“

„Det ved jeg ikke, Barn, det ved jeg ikke?“ svarede Fasmers og strøg sig over Panden, „det skal maaske til Sverrig.“

„Ja,“ svarede Ingeborg, „nu skal lille Anna sidde pænt stille. Dampskibet skal langt bort til en stor, fremmed By. Maaske til Malmø eller Gøteborg.“

Gøteborg!

Der gik ligesom et elektrisk Stød igennem Fasmers. Hans Øjne blev usikre og flakkende. Et Sekund kastede han et prøvende Blik over paa Ingeborgs Ansigt ... Havde hun dette af sig selv? Hvorfor skulde hun netop nævne denne By? Vidste hun noget? — Nej, det var jo umuligt. Hun kunde intet vide.

Forbryderens bestandig hemmelige Angst for Opdagelse greb ham, og i sin Spænding tog han uden selv at vide af det et haardt Tag i den lille Annas Arm.

Barnet begyndte at græde.

Dette bragte atter Fasmers til Besindelse.

„Aa,“ sagde han til Ingeborg, „jeg kom til at tage lidt haardt paa hende. Saa! Saa! Nu er det forbi igen. Ikke græde mere! Se, saa! Her skal du se, lille Anna, nu skal vi have Middagsmad.“

Bilen, der imidlertid havde nærmet sig Byen, gjorde Holdt foran en stor Restaurant, der laa lige indenfor Forstæderne.

„Men er det nu ogsaa nødvendigt, Frederik?“ spurgte Ingeborg, „vi behøver da just ikke at spise paa det allerfineste Sted.“

„Jo, vist skal vi det,“ svarede Frederik Fasmers, idet han steg ud af Bilen og hjalp Ingeborg og Barnet ud, „vi skal netop spise paa den allerbedste Restaurant i hele København. Og det er denne her. — Saa værsgod! Denne Vej!“ ...

Et Øjeblik efter sad de alle tre bænkede omkring det dejligste Middagsbord i „Kafé du Pont“.

Fasmers bestilte Vin.

„I Dag skal vi have Fest!“ sagde han.

Rødvinen blussede som Blod i Glassene, og Souternen perlede kold og syrlig. Den ene velsmagende Ret bragtes ind efter den anden, og Ingeborg smagte med forsigtig Andagt paa det alt sammen.

Hun befandt sig endnu midt i Drømmen med den lille Anna paa Skødet — Drømmen, hvorfra hun var saa angst for at vaagne.

Frederik blev ganske overstadig.

Han trallede og sang, drak det ene Glas Vin efter det andet, drev Løjer med Anna og spøgede med Ingeborg, der bestandig var stille og forsigtig, som den er, der pludselig fra en rolig og alvorsfuld Tilværelse kastes ud i et vildt, ringlende Karneval.

Fasmers spiste ikke stort; men han drak til Gengæld saa meget desto mere.

Han drak for at berolige sine Nerver og — sin Samvittighed ...

Rundt om dem paa den store Restaurant rorte der sig et travlt og summende Liv.

Nu i Middagstiden var der fuldt op af Gæster. Tjenerne fløj ud og ind. Glassene raslede og Propperne sprang. En bestandig Lyd af mange talende Stemmer opfyldte Rummet.

Ved et Bord i en Krog for sig selv, omtrent lige overfor det Vindue, ved hvilket Fasmers og Ingeborg havde taget Plads, sad der en høj, mørk Herre og læste sine Aviser.

Han havde et svært, sort Fuldskæg og bar stærkt røgfærvede Briller.

Af og til kiggede han op fra Avisen og kastede over Brillerne et skarpt Blik hen paa de tre ved Vinduet. Men i næste Øjeblik dukkede han atter Hovedet ned bag sin Avis.

Der var i hans Maade at se paa noget underligt lurende og iagttagende, noget koldt beregnende, som vilde have foruroliget Fasmers, om han havde lagt Mærke til det. Men denne var i Øjeblikket saa stærkt optaget af Ingeborg, at han ikke lagde Mærke til noget som helst andet.

Den mørke Herre havde dog ogsaa sin Opmærksomhed henvendt andre Steder.

Nede i den fjerneste Krog af Salen sad der et meget højroestet Selskab bestaaende af fire Herrer og to unge Damer.

I den sidste Time var den ene Flaske Champagne kommen paa Bordet efter den anden. Man drak og

man ønskede til Lykke. Den ene af Herrerne, en ældre, fint paaklædt Mand med lange, graasprængte Bakkenbarter, havde aabenbart for nylig paa en eller anden Maade haft Held med sig; thi det var ham Lykønskningerne regnede ned over.

„Skaal, Hr. Grosserer!“ sagde den ene af Damerne, der var meget smuk, men havde et lidt udfordrende Ydre, „det var et godt Kup og en god Forretning! Tredivet Tusind paa et Kvarter! Det skal De minsanten have Ros for!“

Og hun stødte sit Glas imod hans.

„Tak, Tak!“ sagde Grossereren og drak sit Glas ud, „men i den Anledning skal Propperne min Salighed ogsaa springe! Tjener! Mer' Champagne!“

Og atter skummede den gule, perlende Drik i Selskabets Glas ...

Henne ved Frederik Fasmers Bord var Kaffen imidlertid bleven serveret. Ingeborg havde flyttet sig over paa Sofaen ved Siden af Frederik, og den lille Anna stod ved Vinduet med en Kage i Haanden og saa ud paa Gaden, hvor Sporvognene Minut efter Minut strøg raslende og ringende forbi.

Ingeborg var i Færd med at betro Frederik noget meget alvorligt.

„Du kan tro,“ sagde hun, „det var en slem Tid for mig sidst, du var borte. Ja, ikke med Penge eller saadan noget, det ved du godt, jeg klarer mig altid. Men ... ja, jeg kan ikke gøre for det; men jeg er saa underlig angst, naar jeg ikke har dig hos mig. Det er ligesom om, der lurder Ulykker paa mig allevegne.“

„Du er altfor ængstelig, Ingeborg,“ svarede Frederik beroligende, „altfor ængstelig og altfor nervøs.“

„Ja, men, du ... det er maaske dumt at sige det, men jeg har undertiden de forfærdeligste Drømme. Maaske er det dem, der gør mig urolig; for de bevæger sig altid om dig.“

„Om mig?“ spurgte Fasmers, der øjeblikkelig fik en Fornemmelse af Angst for et eller andet dunkelt. —

„Ja, altid,“ svarede Ingeborg, „nu forleden Aften, ja, jeg burde ... nej, jeg vil slet ikke fortælle dig alle mine dumme Drømme.“

„Jo, jo, lad mig nu høre!“ raabte Fasmers spændt, „nu skal du fortælle det.“

„Naa, ja, ja, da, naar du endelig vil have det. Jeg drømte forleden Aften, tænk dig, hvor forfærdeligt, ja, jeg egentlig meget mere end drømte, for jeg saa det tydeligt for mig ...“

„Hvad saa du?“

„... jeg saa dig myrde et Menneske!!!“

Pludselig veg alt Blodet fra Frederik Fasmers Kinder. Han blev bleg og hvid som Dugen paa Bordet.

„Myrde! Myrde! Hvad er det dog, du siger, Ingeborg?“

„Med den yderste Anstrengelse stammede han Ordene frem.“

„Men det var jo kun en Drøm! Det var jo kun en Drøm!“ sagde Ingeborg, da hun saa, hvilken frygtelig Virkning hendes Ord havde paa Fasmers. „Det er da kun til at le af!“

„Le?“ stammede Fasmers. „Hvor kan man le af noget saa forfærdeligt? Jeg kan ikke le; jeg synes, at ...“

Han var i en saa heftig Bevægelse, at han med sin skælvende Haand væltede et Glas, der faldt ned fra Bordet og knustes mod Gulvet.

Ingeborg stirrede forfærdet paa ham.

I det samme sænkede den fremmede Herre lige overfor sin Avis og stirrede over de opskudte Briller paa Frederik Fasners med et Blik saa isnende koldt og af en saadan besværgende Magt, at Fasners, der i Øjeblikket følte sig paa Afgrundens Rand, atter ved dette Øjekasts kolde Styrke kaldtes tilbage til Livet og Selvopholdelsen.

Manden var A-Ø.

Han frøs til Is under dette Blik, blev atter haard og kold som Isen selv.

„Det var et Ildebefindende,“ sagde han, „jeg maa formodentlig have spist for hurtigt. Men hvorfor ogsaa fortælle den Slags taabelige Historier, naar man vil være glad.“

Ingeborgs Hjerter krympede sig ved hans kolde Svar. Hun vilde sige et eller andet beroligende og forsonende, men i det samme blev der stor Opstandelse henne i det lystige Selskab.

Den gamle Herre med de tredive Tusinde havde endelig rejst sig for at bryde op. Nu stod han med sin Pels i Haanden og gennemsøgte forvirret dens Lommer.

Hele Selskabet snakkede i Munden paa hinanden.

„Men se dog nu rigtigt efter! Det er jo umuligt, at den kan være bleven borte! De paastaar jo, at De havde den, da De kom!“

„Ja, naturligvis,, svarede Herren, der nu pludselig var bleven alvorlig, „naturligvis havde jeg den! Tegnebogen laa her i Pelsens Inderlomme, og den indeholdt over tre Tusinde Kroner i store Sedler.“

„Ja, saa er der ingen Tvivl om, at den maa være stjålet,“ sagde Kellneren, „men hvordan ...?“

„Her har jo aldeles ikke været nogen fremmede i Nærheden af vort Tøj,“ sagde en af Selskabet, „vi har haft dette Hjørne ganske for os selv.“

En anden Kellner havde imidlertid hentet Værten.

„Ja,“ sagde han, „det er jo en meget beklagelig Historie, særlig for Direktøren“ — det var den bestjaalne, han sigtede til — „og saa for mig. Det er ingen Spøg at miste tre Tusinde Kroner, og det er en daarlig Reklame for min Forretning, at sligt kan foregaa her. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Selskabet i egen Interesse gør mig den Ære at forblive her, til jeg faar sendt Bud efter Politiet.“

„Ja, naturligvis! Naturligvis!“ raabte nogle, „lad der øjeblikkelig gaa Bud efter Politiet; der kunde meget let falde Mistanke paa nogen af Selskabet, og det vilde dog være mindre behageligt.“

En Dreng sendtes afsted med den Besked at bede den første den bedste Politibetjent, han mødte, følge med sig.

Og Selskabet tog atter Plads. En af de tilstedeværende Herrer rekvirerede en ny Flaske, og man satte sig ved denne til at drøfte Omstændighederne ved dette mærkelige Tyveri.

Det sidst beskrevne Optrin, som foregik i den ene Afdeling af Restaurationen, fulgtes med spændt Op-

mærksomhed af de Personer, der opholdt sig i den anden. De havde ikke sat deres Fødder derind og kunde saaledes slet ikke komme i Betragtning ved en mulig Visitation.

Pludselig slog A-Ø paa sit Glas.

„Aa, Tjener!“ kaldte han, „maa jeg betale Dem!“

En Kellner nærmede sig og begyndte at opgøre den Fremmedes Regnskab.

Den samme Kellner var en underlig blegnæbbet Fyr at se til. Det kortklippede røde Haar stod lige i Vejret, og hans Øjne, der var smaa og lyse, flakkede uroligt om mellem Gæsterne, medens han talte.

A-Ø lagde en Seddel paa Bordet.

Tjeneren greb efter den i den Tro, at det var en Pengeseddel. Men hans Haand sank lammet ned. Han lod Seddelen ligge og stirrede med store, skrækslagne Øjne paa den Blyantskrift der med fast og sikker Haand var nedskrevet paa den:

Jeg saa, da De tog Tegnebogen. De har den i Deres Brystlomme. De vil blive visiteret af Politiet og er fortabt. — Jeg skal redde Dem! Læg Pengene i min Overfrakkelomme, naar De hjælper mig den paa.

Fyren, hvis blege Hudfarve pludselig havde faaet et ganske grønligt Skær, overvejede et Sekund sin Stilling ... Nej, her var intet Valg.

Han bøjede sig imod den fremmede, idet han skrabede nogle Pengestykker, som denne imidlertid havde lagt paa Bordet, til sig og hviskede:

„Deres Adresse?“

A-Ø lod et Visitkort glide ned i hans Haand.

Et Øjeblik efter forlod Chefen uantastet Kaféen med de tre Tusinde Kroner i sin Lomme ...

Frederik Fasmers, som under dette Optrin uafbrudt havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa det fremmede Selskab, der nu afventede Politiets Ankomst, opdagede pludseligt, at der var noget ved den ene af Damerne, som forekom ham bekendt.

Han havde set dette Ansigt før, men hvor?

Paa en Gang gik det op for ham: I det røde Hus paa Kristianshavn havde de mødt hinanden!

Alfabetet var altsaa paa Arbejde.

XI.

„SOLSIKKEN“.

Det var ved et rent Tilfælde, at A-Ø gjorde det Kup, som vi har beskrevet i det foregaaende Kapitel.

Han havde ganske andre og langt videre gaaende Aarsager til sit Ophold i Restaurationen. Men A-Ø var en Mand, der tog alting med, og som aldrig lod Lejligheden løbe fra sig.

Den egentlige Grund til, at han havde aflagt „Café du Pont“ en Visit, var netop den halvgamle Grosserer og Aktieselskabs-Direktør, som vi nys har omtalt.

Denne Mand, Brammer hed han, havde i de sidste Aar gjort den ene mere glimrende Forretning end den anden, og han var i Øjeblikket Ejer af cirka to Millioner Kroner.

Fuldt overtydet om, at der her var Forretninger at gøre, havde han saa pudset en af sine fornemste kvindelige Medhjælpere paa den gamle Direktør.

Den Dame, han havde udvalgt til dette „ærefulde“ Hverv, hed Y. Det var hendes faglige Navn indenfor „Alfabetet“s Rækker, det Bogstav, under hvilket hun var indrullet i det hemmelige Forbund; men i Almindelighed gik hun under Navnet „Solsikken“, et Kæle navn, som Medlemmerne havde givet hende, fordi hun havde lysegult Haar og en klar, hvid Teint.

Nu skal det i Sandhedens Interesse berettes, at hverken Haarets eller Ansigtets Farve var ægte; men „Solsikken“ havde en vis Evne til paa en saare diskret Maade at anvende forskellige Forskønnelsesmidler.

Nægtes kunde det i hvert Fald ikke, at hun var smuk, endogsaa ganske overordentlig smuk. Hun havde nemlig et regelmæssigt Ansigt, en fin, bøjet Næse, store, blaa Øjne og en skønt formet Mund. Hun var en af disse svulmende, blonde Kvinder med det lidt fremmedartede Tilsnit, der i saa høj Grad vækker en Mandes Begær.

„Solsikken“ havde oprindelig staaet i Modeforretning. — Vi meddeler dette, fordi vi føler os forpligtede til, til en vis Grad, at gøre vore Læsere bekendt med i hvert Fald en Del af vore Hovedpersoners Forhistorie, og saa vidt mulig oplyse Aarsagerne til deres Skridt ind paa Forbryder-Banen. — Altsaa, „Solsikken“ havde

staaet i Modeforretning. Men hun havde Lyst paa Livet, var fattig og havde en fattig Kæreste, — altsaa tog hun af Skuffen.

Naar hun solgte en Hat til syv Kroner, indførte hun kun de fem i Kassebogen og tog selv de to.

Om Aftenen slog saa hun og Kæresten til Skaglerne for de indvundne Penge, indtil Geschæften blev opdaget, og „Solsikken“ blev taget ved Vingeбенet.

En hel Bunke Vand og Brød blev Resultatet. Men hermed var den unge, smukke Pige ogsaa inde paa Forbryderbanen, og hvor hun under A-Ø's sorte Fane skulde vinde saa mange tvivlsomme Sejre.

Dagen efter den Begivenhed, som vi har skildret i det foregaaende Kapitel, ringede en Mand paa i en Villa ude paa en af Frederiksbergs Sideveje.

Det var en mørk Aften lige ved Vinterens Begyndelse. Vinden hylede i de gamle Elmetræer i Villaens Have og i Alléen, der førte op til Huset.

Der var allerede Sne i Luften. Tunge, graa Skyer lejrede sig over Himmelen, og de første hvide Fnug begyndte at falde.

Manden ringede en Gang og to Gange. Han stod lige i Lyset af den Lygte, som var anbragt over Døren. Vi kender ham igen. Det var Opvarteren, Fyren fra „Café du Pont“.

Endelig lod det til, at hans Ringen var bleven hørt; thi slæbende Trin nærmede sig, og et Øjeblik efter blev Døren aabnet paa Klem.

„Hvem er det, der ringer saa sent?“ spurgte en Stemme indefra.

Tjeneren stak det Kort, som han havde modtaget af A-Ø, ind gennem Dørsprækken og sagde:

„Læs dette, jeg tror, jeg er ventet.“

Der blev en lille Pavse, og saa svarede Stemmen igen:

„Naa, er det Dem. Ja, vil De vente et Øjeblik, saa skal De faa Besked.“

Døren blev atter lukket.

Opvarteren stod alene.

Inde i Haven ved Siden af hylede en Hund. Den begyndte først med store, rungende Glam, saa lød der nogle dumpe Slag, og Hundens Halsen tabte sik i en klagende Hylen, der tilsidst døde hen ...

Et Sekund efter aabnedes Døren atter, og et Brev blev stukket ud af Aabningen.

„Værsgod,“ sagde Stemmen, „her er alt, hvad De kan forlange.“

Opvarteren modtog Brevet, og Døren lukkedes. Han hørte tydeligt, at man drejede flere Nøgler om og satte Sikkerhedskæde for ...

Under en Lygte et Stykke henne i Alleen aabnede han Konvolutten, i hvilken der laa en Halvtredskrone-seddél, og læste det Brev, som medfulgte.

Der stod:

„De skal ikke give Dem af med at stjæle; thi De er en ganske talentløs Tyv. Jeg tør ikke en Gang betro Dem den Andel af Rovet, som med Rette tilkommer Dem, jeg gør det af Hensyn til Deres egen Sikkerhed;

thi De vilde rimeligvis i Løbét af faa Dage røbe Dem. For at De imidlerid ikke skal være ganske uden Udbytte af Deres, mildest talt uheldige Forsøg paa at „blive til noget“, sender jeg Dem hermed halvtredsindstyve Kroner. — Brug dem fornuftigt! Lev, som Deres Stilling byder Dem, og tænk forøvrigt ikke paa at blive Forbryder; thi det egner De Dem ikke til. —

A-Ø.“

Opvarteren stak stiltiende Brevet og Pengesedlen til sig.

Her var ikke noget at gøre. Han var bleven taget lumpent ved Næsen af en Kæltring, der var klogere end ham selv.

I det samme strøg der to uhyggeligt udseende Personer forbi ham i Alleen. Det var ham umuligt at se, hvor de kom fra.

Men formodentlig var de sprunget over Hækken, der omgav Haven ved Siden af. Og uvilkaarligt satte Opvarteren dem i Forbindelse med de hendøende Hundehyl, han havde hørt for lidt siden.

Det raslede i de to Knægtes Lommer, idet de ilede bort i Nattens Mørke. Deres Kup var altsaa lykkedes for dem!

„Nej,, mumlede Opvarteren ved sig selv, „det er kun mig, der er et Fæhoved. Jeg har ikke Rutine endnu. Naa,“ og han slog sig paa Lommen, hvori Halvtredskronesedlen laa, „bedre Held næste Gang!“

Men vi maa tilbage til „Solsikken“.

Hun havde gjort sine Sager udmærket. Den gamle Direktør Brammer var forelsket til op over begge Ørerne. Han var Enkemand. Konen, med hvem han forøvrigt havde levet ganske elendigt — de var saa godt som aldrig sammen i deres Ægteskab — var død for et Par Aar siden. Og nu levede han ganske alene. Hans eneste Søn, der var Civilingeniør, rejste efter Moderns Død til Amerika, og den gamle Brammer havde ikke hørt fra ham i halvandet Aar.

Nu havde der aldrig bestaaet noget særligt godt Forhold mellem dem. Brammer savnede ham ikke. Han havde saa godt som slaaet ham ud af Hovedet.

Ude paa Gammelholm havde Direktøren indrettet sig en hyggelig og elegant Ungkarlejlighed paa fire Værelser. Her boede han alene sammen med sin Tjener, en ældre Mand, der havde været Underofficer, og som i Lighed med sin Herre var Enkemand. Denne gamle Tjener var Direktør Brammers højre Haand, han stolede paa ham i et og alt.

Saa var der desuden en ældre Kone, som gjorde Lejligheden ren. Maden hentede Tjeneren bestandig paa en nærliggende Restauration ...

Det var med den største Uro og Uvillie, at gamle Henriksen — saaledes hed Tjeneren — saa, hvilket Indpas „Solsikken“ Dag efter Dag fik i hans Herres Hjem og Hjerte. For nægtes kunde det ikke, at den halvgamle Direktør, der hele sit Liv havde levet i et køligt og lykkeforladt Ægteskab, var pludselig bleven som elleskudt. „Solsikken“s yppige Skønhed havde ganske og aldeles gjort det af med ham.

Nu var han ogsaa, om vi saa maa sige, ligefrem bleven taget med en Trumf.

„Solsikken“, der aldeles intet kendte til Brammer, havde en Dag søgt ham i hans Lejlighed under Paaskud af, at hun haabede paa hans Interesse for et Velgørenhedsforetagende, som hun havde stillet sig i Spidsen for.

Den gamle Direktør, der alle Dage var svag overfor smukke Kvinder, havde taget overmaade elskværdigt imod hende, han havde tilsagt hende sin Hjælp og i det hele taget lovet at staa hende bi med Raad og Daad, naarsomhelst det skulde være.

Og saa havde dette snedige Kvindfolk, naturligvis efter en forud lagt Plan, arrangeret et Ildebefindende, en pludselig Besvimelse, fremkaldt af anstrængt Nattevaagen og Spekulationer over dette Foretagende, som selvfølgelig laa hende overordentlig stærkt paa Hjerte.

Under denne Besvimelse havde hun set Lejlighed til at fremvise adskillige af sine Yndigheder for den gamle Direktør, der forgæves kaldte sin Tjener til Hjælp. Henriksen var bortsendt i et eller andet Ærinde, og Hr. Brammer var derfor ene om saavel at kalde „Solsikken“ tilbage til Bevidstheden, som at nyde det ret pirrende Skue af den forborgne kvindelige Velskabthed, overfor hvilken i Reglen ingen Mand staar for Skud — og mindst da, naar han som Hr. Brammer havde levet det meste af sit Liv i et koldt og nøgternt Ægteskab.

Kort sagt: Med dette ene Besøg var Direktøren besejret, og „Solsikken“ var nu den, der kommanderede baade ham og Huset, — det sidste til stor Forargelse for gamle Henriksen, der i Tidens Løb havde lært at

betragte sig selv som et Slags Faktotum i Direktørens Hjem, og tillige for den aldrinde Madam Schenk, der ogsaa gennem lang og tro Tjeneste mente sig berettiget til visse Hensyn.

Brammer var som forvandlet. Der var pludselig gydt ny Vin paa den gamle Læderflaske. Han gererede sig ganske som en pur ung, forelsket Mand. Han halsede om fra Forlystelse til Forlystelse, stadig ledsaget af „Solsikken“, hvis blonde, svulmende Skønhed tog sig helt løjerlig ud ved Siden af den lille, magre og allerede graanede Direktør ...

Der var imidlertid noget, som gjorde, at „Solsikken“ ikke følte sig ganske tryk og sikker i Direktør Brammers Hjem. Det var et Par Øjne, som hun bestandig havde Fornemmelsen af, betragtede hende med mistænkelige Sideblik.

Det var gamle Henriksens.

Og sandt at sige, saa nærede Henriksen heller ikke synderlig Tiltro til den smukke Dame, der saaledes uden videre var sejlet ind i hans Herres Gunst.

„Solsikken“ havde saaledes sine Grunde til at ønske den gamle Tjener paa Porten. Hun holdt ikke af bestandig at have disse Argusøjne over sig. Flere Gange havde hun overfor Hr. Brammer slaaet paa, at han mishagede hende, ja, hun havde endogsaa ved en enkelt Lejlighed klaget over ham og beraabt sig paa, at han ikke viste hende tilstrækkelig Høflighed, — med andre Ord, hun havde rent ud foreslaaet Direktøren at give den gamle Mand sin Afsked. Men paa dette ene Punkt var Hr. Brammer skudfast. Han vilde ikke af med sin Tjener. Han fandt sig selv i mange af hans

Smaaluner — fandt sig i dem, fordi han til syvende og sidst maaske kunde søge det halve af Europa igennem uden at opdrive Mage til saa trofast en Sjæl som gamle Henriksen ...

Saa var det en Aften sidst paa Vinteren, at følgende skete:

Brammer og „Solsikken“ havde været til en Eftermiddagskoncert. De var kommen hjem ved Syvtiden, og gamle Henriksen havde Bordet dækket og alt parat til Middagen.

Da de havde spist, slængte „Solsikken“ sig paa en Chaiselongue. Henriksen satte, som han plejede, et lille Bord med Kaffe og Likør hen til hende, og Brammer selv tog Plads i en Lænestol ved Siden af. Det var bestandig hans Vane efter Middagen at sidde saaledes i sin Lænestol, rygende en Cigar og betragtede den hen-slængte Skønne med forelskede Blikke.

„Solsikken“ trak meget ofte sit lille, diamanthbesatte Guldur frem. Hun betragtede det nervøst og tilkendegav flere Gange, naar hun troede sig ubemærket af Brammer, en vis Utaalmodighed.

Til sidst bemærkede Direktøren dog alligevel hendes Uro.

„Hvad er det, min Ven?“, spurgte han, „Du raadfører dig saa ofte med Uret. Er der noget, du skal besørge i Aften?“

„Nej, aldeles ikke,“ svarede hun, „jeg synes blot, at Tiden gaar saa langsomt; jeg kan ikke forstaa det, men jeg er allerede ganske søvnig.“

„Ja, men saa sov lidt,“ sagde Direktøren, „sov lidt,

det kan du jo godt. Jeg skal kalde paa dig om en Times Tid.“

„Nej, minsandten, om jeg vil,“ svarede „Solsikken“ igen, „Livet er, ved Gud, kort nok til, at jeg ikke vil ligge og sove min Dag bort.“

I det samme saa hun igen paa Uret.

„Hør,“ sagde hun pludselig, „jeg kunde have Lyst til at faa en ægte russisk Cigaret. Ja, du har vel ingen russiske Cigaretter hjemme?“

„Nej,“ svarede Brammer, „det har jeg ikke; men det kan vi jo sagtens faa. Henriksen kan løbe efter nogle. Du kan have dem i Løbet af ti Minutter.“

„Aa, ja, maa han det,“ sagde „Solsikken“, „jeg har saadan en Lyst til en Cigaret.“

„Ja, naturligvis!“

Direktør Brammer ringede, og Henriksen kom.

„Skynd Dem nu lidt, gamle Henriksen,“ sagde Brammer, da han havde givet ham Besked, „Damen længes!“

„Jeg skal være tilbage paa et Øjeblik,“ svarede Henriksen og forlod Stuen med et Buk.

Et Øjeblik efter hørte de to ham lukke Entredøren efter sig.

Der forløb vel saadan noget som et Minut.

„Solsikken“ laa med lukkede Øjne, og Direktør Brammer sad stille i sin Lænestol og pustede Cigarrøgen fra sig i store, blaa Ringe. Han tænkte paa sin sidste Forretning, der var løbet ganske overordentlig heldigt af, han tænkte ogsaa paa Tyveriet i „Café du Pont“. Ganske vist betød de fire Tusind Kroner ikke noget saadant for ham; men han hadede dette at blive

bestjaalen, at miste Penge, som man ikke aner, hvor gaar hen. Han tænkte ogsaa paa den nye, elegante Silkekjole, han havde bestilt til sin Elskerinde, og han saa i det samme hen paa „Solsikken“, som laa der udstrakt paa Chaiselongen, fed, doven og yppig, men absolut dejlig at skue i sin violblaa Silkekjole med de gyldne Krøller hvilende paa den broderede Fløjelspude og med den elegante, højvristede Fod i Safianskoen hængende ud over Chaiselonguens Kant.

Den gamle Direktør var ganske betaget af dette Syn ...

Pludselig skingrede et Skrig op til dem nede fra den mørke Gade, og derpaa fulgte der en mumlen af mange Stemmer, som naar en hel Masse Mennesker stimler sammen.

Begge for op af deres Døs.

De kendte Stemmen.

„Hvad var dog det?“ spurgte „Solsikken“ med forstilt Forbavselse, „jeg synes, jeg skulde kende

„Javist, javist!“ raabte Brammer, idet han for hen og aabnede et Vindue, „det var Henriksen, det er ikke til at tage fejl af!“

Fra Vinduet saa de gamle Henriksen blive baaret til en Droske, som holdt i Nærheden. De var netop nu lige under en Lygte med Lam. Blodet løb i en tung, rød Strøm ned fra Panden. Han var øjensynlig bevidstløs.

Hvad kunde der dog være sket?

„Vent et Øjeblik!“ raabte Brammer, „jeg vil derned og høre, hvad det er, jeg maa ogsaa vide, hvilket Hospital, de bringer ham til! Det er dog forfærdeligt!“

Han kastede skyndsomt sin Frakke om sig og vilde af Sted, da det i det samme ringede paa Entrédøren.

Brammer lukkede op.

Udenfor stod der en Politibetjent.

„Tør jeg spørge,“ sagde han, „træffer jeg Direktør Brammer?“

„Ja, det er mig,“ svarede Direktøren.

„Meget vel,“ svarede Betjenten igen, „en tilskadekommen Mand nede paa Gaden nævnede Deres Navn, før han tabte Bevidstheden, jeg fandt det derfor rigtigst straks at forhøre mig hos Dem, Hr. Direktør, da De formodentlig kender Manden. Det var en ældre ...“

„Ja, De behøver ikke at sige mere,“ afbrød Hr. Brammer, „det er min gamle Tjener, der er Tale om. Men hvordan i Alverden er det dog gaaet til? Hvad er der sket?“

„Ja, det er for saa vidt baade højst mærkeligt og højst mistænkeligt. Et Vidne, til hvis Udsagn jeg har Grund til at skænke Tiltro, forklarer, at han saa Deres Tjener aabne Gadedøren og staa paa det øverste Trin af den Trappe, der fører ned til Gaden. Samtidig har han set en anden Person, som han paastaar gjorde Indtryk af at være noget beruset gaa op ad Trappen. De to Mennesker tørnede saa sammen, der veksledes et Par hidsige Ord, og pludselig giver den formodentlig Berusede Deres Tjener et Skub, saa at han styrter hovedkuls ned ad Trappen, slaar Panden imod Brostenene, nævner Deres Navn og besvimer. Den anden sætter i Løb og er naturligvis langt borte, før jeg kom til.“

„Og man har ikke noget Signalement af Flygtningen?“ spurgte Hr. Brammer.

„Nej, Vedkommende havde kun bemærket, at det var en høj, svær Mand, — og af dem er der jo mange,“ tilføjede Betjenten og trak paa Skuldrene, „derved er der vist ikke noget at gøre. Hvis jeg blot maatte ulejlige Direktøren med at opgive mig den tilskadekomnes fulde Navn, saa skal jeg ikke forstyrre mere. Forøvrigt er han henført til Kommunehospitalet.“

Efter at Betjenten havde faaet de forønskede Oplysninger, trak han sig tilbage og lod Hr. Brammer og „Solsikken“ ene med deres Betragtninger af Sagen.

De var højst forskellige.

Hr. Brammer var forundret og oprørt over det, han havde hørt og set. „Solsikken“ var tilfreds og tillidsfuld; thi det var gaaet ganske efter den forud lagte Plan.

Nu var Argusøjnene borte.

Hun havde frit Spil.

XII.

DEN NYE TJENER.

Gamle Henriksen havde ved sit Fald ned ad Trappen paadraget sig en Hjernerystelse. Han laa nu paa Hospitalet, bestandig bevidstløs, svævende mellem Liv og Død.

Det saa ikke ud til, at der kunde være meget Haab for Direktør Brammer om at faa sin gamle Tjener tilbage.

Men allerede Dagen efter Ulykken, inden Direktøren endnu havde faaet averteret efter en ny Tjener, meldte der sig en yngre Mand hos ham.

Han havde læst om Ulykken i Morgenbladene, sagde han, og da han for nylig var kommen ud af sin Plads — han havde tjent hos en gammel Lensgreve, der var død i Udlandet, og fra hvem han medbragte en fortrinlig Anbefaling for tro og hengiven Tjeneste i en lang Aarrække — havde han ikke taget i Betænkning straks at melde sig.

Den unge Mand, der saa godt ud, og som gjorde et særdeles vederhæftigt Indtryk, tiltalte for saa vidt Direktør Brammer meget godt. Men Brammer var, hvad der ellers ikke kendetegnede ham paa andre Punkter, en yderst forsigtig Mand, naar det gjaldt om at tage Folk i sit Brød.

Han havde sine Betænkeligheder, erklærede han, og han vilde dog først indhente forskellige Oplysninger om, hvem den unge Mand ellers havde tjent osv. osv.

Den fremmede Tjener skulde lige til at trække sig tilbage med uforrettet Sag, da han pludselig og uventet fik Hjælp af „Solsikken“.

Hun trak Direktøren ind i et Værelse ved Siden af og udtalte som sin Mening, at det var den største Synd at lade et saa vakkert udseende Menneske gaa. Man kunde jo dog prøve ham en kort Tid, og viste det sig, at man ikke var tilfreds med ham — naa, ja, saa kunde man jo i Guds Navn sige ham op og søge en anden.

Man burde tage ham paa Prøve en Uge eller to for Eksempel.

Omsider lod den gamle Direktør sig overtale af „Solsikken“.

Tjeneren blev antaget paa Prøve en Maaned.

Denne, der lod til at være overordentlig tilfreds med dette Arrangement, kunde godt tiltræde sin nye Kondition med det samme. Han skulde blot hente sin Kuffert, der stod hos en Familie, og saa var han til Tjeneste, saa snart det skulde være.

Han gik.

„Solsikken“ faldt øjeblikkelig den gamle Direktør om Halsen, kyssede ham og forsikrede, at han var det elskeligste Mandfolk paa Jorden, saadan som han forstod at rette sig efter sin lille Kone.

Direktøren lo i sit graasprængte Overskæg. Han trak „Solsikken“ ind til sig og kyssede hende paa hendes fint rosafarvede Kinder. Hvor var hun dog pragtfuld, denne Kvinde! Og saa var hun hans— alene! Hun elskede ham trods hans graasprængte Haar. Og glad og oprømt forlod Direktøren sin Lejlighed.

Han skulde til sin Forretning, og saa vilde han dog med det samme kigge ind paa Hospitalet og høre, hvorledes det stod til med den gamle Henriksen.

„Solsikken“ fulgte ham helt ud i Entreen og kyssede paa Figeren til ham, da han gik ned ad Trappen.

En halv Time efter indfandt den nye Tjener sig igen, denne Gang ledsaget af et Bybud, som bar hans lille Kuffert paa Nakken.

„Solsikken“ lukkede dem op og anviste Tjeneren hans Værelse. Den gamle Madam Schenk mødte kun om Morgenens for at gøre sin Husgerning. Resten af Dagen havde hun intet at bestille i Lejligheden.

„Den er nok inte saa meget stoppende fuld,“ sagde Bybudet, idet han satte Kufferten fra sig, „eller ogsaa maa det være meget lette Varer, der er i den.“

„Saa meget desto nemmere har De jo tjent Deres Penge,“ svarede Tjeneren kort og betalte ham en Krone for hans Ulejlighed.

„Naturligvis! Naturligvis!“, sagde Bybudet igen, det var ogsaa kun saadan en Bemærkning i al Almindelighed.“

„Ja vist saa, jeg forstaar saa godt,“ svarede Tjeneren, „Farvel!“

Bybudet gik.

Da „Solsikken“, som i Nærheden overværede dette Replikskifte, havde forvissat sig om, at Bybudet var vel kommen ned ad Trappen, gik hun pludselig hen til den fremmede Tjener og rakte ham Haanden.

„Naa,“ sagde hun, og hendes Ansigt straaled, „Velkommen i mit Domicil! Det gik jo, som det skulde! Alt vel?“

„Alt vel!“ svarede Tjeneren, „og nu skal vi to se, hvad vi kan udrette sammen!“

„Jeg haaber noget, der kaster dygtigt af sig. Forretningen er sikker nok. Men vi maatte være to.“

„Begribeligvis. Det forstod vi jo straks.“

„Forresten har jeg saadan mine egne Planer, som jeg nok ved Lejlighed skal indvie dig i,“ vedblev „Sol-

sikken“ og tilkastede Tjeneren et varmt Blik, „men det angaar kun os to alene.“

Den nye Tjeners Øjne funkled. Pludselig greb han „Solsikken“ om Livet og trykkede hende vildt og voldsomt ind til sig.

Han kyssede hende paa Halsen, paa Øret og paa Munden. Og „Solsikken“ gjorde ingen Modstand. Hun gav ham hele sit store, skønne Legeme i Vold. Og Manden knugede hende ind til sig i hed Lidenskabelighed.

Og Manden var Frederik Fasmers.

XIII.

LÆNGSEL OG SAVN.

Ingeborg Hoff havde ikke set sin Kæreste i to Maaneder.

Nu var han atter paa Rejse. Det havde han i hvert Fald fortalt hende. Men Breve fik hun bestandig ingen af ...

Den stakkels Ingeborg var en Fortvivlelse nær. Hvad skulde dog dette betyde?

Intet Brev! Og hun, der længtes og længtes saa uendeligt efter blot en Hilsen, blot et Ord fra ham, saa hun dog kunde vide ham i Live.

Og saa var der ogsaa dette, at hun bogstavelig talt led Nød. Ganske vist, naar Frederik Fasmers var hjemme, saa havde han ikke alene betalt hendes Husleje.

men endogsaa forstrakt hende med Penge til det daglige Underhold for hende og lille Anna. Men naar han i maanedsviis ikke lod hore fra sig, saa var det aldeles givet, at Ingeborg, som undertiden havde Vanskelighed ved at skaffe Arbejde, maatte komme til at mangle.

Det er ikke til at undre sig over, at den stakkels Pige ofte var ganske overordentlig fortvivlet.

En smuk Majdag, — det var lige i den Tid, da Skoven springer ud, da Gaaseurt og Violer pipper frem ved Grøftekanten, og Menneskene ligesom faar gladere Øjne, — sad Ingeborg paa sit Kvistværrelse og græd bittre Taarer.

Hun vidste aldeles ikke mere, hvorledes hun skulde bære sig ad med at skaffe Udkommet til sig og sit lille Barn.

Hun havde allerede den Dag været forskellige Steder for at søge Arbejde, men alt havde vist sig at være forgæves.

Den sidste Maaned's Husleje skyldte hun for. Værten havde endnu den samme Morgen været hos hende og erklæret, at hvis han ikke fik sine Penge inden tre Dage, saa saa han sig nødsaget til at gaa Rettens Vej og lade hende sætte paa Gaden. Gud bevares, han havde den største Agtelse og Respekt for hende, han ansaa hende i et og alt for en brav og udmærket Pige; men han var selv en fattig Mand, der sad haardt i det. Nu kom snart Terminen, og han vidste ikke sine levende Raad, hvorledes han skulde klare sig, naar han ikke fik sit Tilgodehavende.

Efter denne Svada steg den stakkels Vært ned fra sin Kvist, han havde endnu Graad i Stemmen, da han

paa Trappen hilste Madam Frank, der var for hjem-gaaende med en Favnsfuld Pindebrænde og en Kop med Fløde.

Ingeborg Hoff havde lovet ham, at hun skulde skaffe Pengene. Naar han altsaa blot vilde have Taalmodighed i disse tre Dage, saa skulde Huslejen nok falde.

Ingeborg spekulerede og spekulerede. Hvor i al Verden skulde hun dog skaffe disse Penge? Hun havde ingen Anelse om det.

Og det var jo ikke alene det! Endnu i Dag var der Brød i Huset, Mad til hende og hendes lille Pige; men i Morgen, ja, saa stod Sulten og bankede paa hendes Dør, og den er dog den sidste Gæst, et Menneske byder Velkommen!

Hun havde ikke mere at sætte ud af. Hun havde absolut ikke mere at undvære — ja, det skulde da være Symaskinen; men, Herregud, saa standsede jo det hele, saa havde hun aldeles ingen Udsigt mere til at tjene Brødet. Nej, det var umuligt! Det lod sig ikke gøre!

Hun saa hen paa Anna.

Den lille Pige, der ikke havde nogen Anelse om Moderens Sorg, sad midt paa Gulvet og legede med nogle Traadtrisser. Hun havde lige faaet sin Middagsmad, var mæt og tilfreds. Men i Morgen — i Morgen! Ja, saa vilde hendes Raab paa Mad igen sønderslide Ingeborgs Hjerte — fordi der ikke var noget.

Nej, hun maatte finde paa en Udvej — hun maatte!

Pludselig løb der en Erindring igennem hende. Hun mindedes paa en Gang nogle Ord, som en vis Mand havde sagt til hende:

„Kommer De en Gang i Bekneb, eller der i det hele

taget er noget, som jeg kan hjælpe Dem med, saa maa De ikke tage i Betænkning at søge mig.“

Manden var Grosserer Laub.

Hun mindedes endnu det gode, venlige Smil, hvor- med han havde understreget disse Ord, et Blik saa til- lidsvækkende og saa varmt. Grosserer Laub maatte være en saare brav Mand.

Men alligevel? Hun trykkede sig saadan ved at bede, ved at betro andre sine Sorger. Og Frederik! Hvad vilde Frederik ogsaa sige til, at hun gik op til en hende næ- sten vildfremmed Mand og bad ham om Hjælp — Fre- derik, der var saa stolt, og som paastod, at han tjente mange Penge.

Ja, men, paa den anden Side, hvad kunde det nytte, at Frederik tjente mange Penge, naar hun aldrig hørte noget fra ham. Og Mad maatte de dog have, om han ikke skulde finde dem døde af Sult, naar han kom hjem.

Eller maaske bragt ud paa Fattiggaarden.

Værten havde jo truet hende med at sætte hende ud. — Nej, der var ikke andet for, det var Himlen selv, der havde givet hende den Idé. Hun vilde gaa til Gros- serer Laub.

Naar Ingeborg en Gang havde lagt en Plan, var hun ikke længe om at realisere den.

Et Øjeblik efter var den gamle Madam Frank an- bragt henne ved Vinduet med sine hullede Uldskjorter og Strømper, og Ingeborg Hoff paa Vejen til den Mand, som skulde komme til at gribe saa stærkt og varigt ind i hendes Liv. —

XIV.

HOS GROSSERER LAUB.

Ingeborg var ikke gaaet til Grosserer Laubs Privatbolig i Frederiksborggade. Hun skøttede ikke om at blive modtaget og rimeligvis afvist af Hr. Laubs hovmodige Frue. Hun havde søgt til hans Kontor og Lager i Gothersgade.

Det var lidt over Middag, da hun ringede paa og traadte ind i det store Kontonlokale, hvor en tre, fire mandlige og kvindelige Kontorister var beskæftiget.

En yngre Mand med blond Officers-Overskæg stak Pennen bag Øret og saa sløvt op fra sin Protokol.

„Hvad ønsker De?“

„Jeg ønskede gerne at tale med Grosserereren,“ svarede Ingeborg, „hvis det lod sig gøre.“

„Hvilken Grosserer; vi har to?“

„Grosserer Laub.“

„Ja, det er skam meget tvivlsomt, hvorvidt Chefen er visibel,“ sagde Kontoristen igen, „hvem er De?“

„Mit Navn er Ingeborg Hoff, hvis De vil være saa venlig at meddele Grosserereren det.“

„Ja, det er meget godt; men er det ikke noget, jeg kan besørge?“

„Nej,“ svarede Ingeborg, „det kan De ikke; men hvis De ikke vil melde mig, saa kan jeg jo søge Grosserereren i hans private Bopæl.“

Ingeborg vilde gaa.

„Nej, nej,“ svarede Kontoristen, „naar det er saa

aldeles nødvendigt, saa ... vil De tage Plads et Øjeblik, saa skal jeg sige det til Chefen."

Han bankede paa den svære Egetræsdør bag ved Skranken og gik ind.

Et Sekund efter viste Grosserer Laub sig i den aabne Dør. Han nikkede smilende til Ingeborg og sagde:

„Nej, Goddag, Frøken Hoff! Det var smukt af Dem, at De en Gang vilde gøre mig den Ære! Velkommen og træd indenfor."

Kontoristen med det blonde Overskæg aabnede dybt bukkende en Laage i Skranken, og Ingeborg traadte ind i Grosserer Laubs Privatkontor.

„Ja, her ser ikke meget hyggeligt ud, Frøken Hoff," sagde Hr. Laub, „jeg kunde godt ønske at have et lidt pænere Sted at byde Dem ind; men hvad skal man gøre? Naar man sidder i Arbejde op over begge Øren, saa er det ikke saadan at holde det hyggeligt om sig."

„Aa, bevars, Hr. Grosserer," svarede Ingeborg, „her er saamænd fint nok til mig. Jeg er blot bange for, at jeg forstyrrer Dem, for i saa Fald vilde jeg da hellere komme igen paa en mere belejlig Tid."

„Nej, nej, paa ingen Maade. I Øjeblikket har jeg en lille Pavse. Saa, sæt Dem nu ned og lad os passiare et Øjeblik."

Ingeborg ønskede sig af Hjertet langt borte. Hun begreb slet ikke nu, hvorfra hun egentlig havde faaet Mod til at gaa herop.

Og dog, der var noget i Grossererens ligefremme, elskværdige Maade at behandle hende paa, der ligesom vakte hendes Tillid og gjorde hende tryk. Men hvorledes skulde hun dog faa det over sine Læber, hvorfor

hun var kommen — nej, det var hende ikke muligt; hun kunde ikke bede ham om Penge.

„Naa, Frøken Hoff,” sagde Hr. Laub og satte sig lige overfor Ingeborg, som havde faaet Plads i en stor Lænestol, „lad mig nu høre, hvad De har paa Samvittigheden. Er der noget, jeg kan hjælpe Dem med, er der en Tjeneste, jeg kan gøre Dem, saa ved De, at det vil være mig den største Glæde.“

Og ligesom om Grossereren allerede gættede, hvorom det drejede sig og vilde hjælpe hende paa Gled, fortsatte han:

„Hvorledes gaar det med Deres Syvirkksomhed? Har De noget dygtigt at bestille?”

Denne udmærkede smukke Maade at tage Sagen paa gav Ingeborg hele sit Mod tilbage. Hun svarede:

„Nej, desværre Hr. Grosserer, det er netop Arbejde, det kniber med for Øjeblikket. Jeg havde ventet, nu i Foraarssæsonen, skulde det blive særdeles godt; men det ser skam desværre ud til, at det kommer til at staa rent stille.“

„Saa—aa,” sagde Hr. Laub, „det var da mærkeligt! Og det er jo da meget uheldigt for Dem. Hm! Hm!“ Og han tilføjede med et fint Smil: „Se, sikke nogle dumme Mennesker! Men hvad skal vi gøre ved det? Det kan jo ikke gaa an. De maa jo have noget at fortjene!“

Ingeborg fik pludselig en Indskydelse, der gjorde hende ganske glad.

„Ja,” sagde hun, „det maa jeg jo have, hvor jeg saa skal faa det fra, ja, jeg haaber da ikke, De bliver vred; men det var skam i den Anledning, jeg havde den Dristighed at søge Dem ...“

Hr. Laub afbrød hende:

„Herre Gud, Frøken Hoff, hvortil dog alle disse Omsvøb? Sig De kun dristig frem, hvad De har paa Hjerte. Hvormed kan jeg tjene Dem?“

„Ja, mit Ærinde var egentlig det,“ svarede Ingeborg, „at spørge Dem, om De ikke skulde have Brug for mig til noget Kontorarbejde. Jeg skriver ganske pænt og er heller ikke daarlig til at regne.“

Hr. Laub betragtede hende et Øjeblik. Saa sagde han:

„Naa, saa De vil være Kontorist, Frøken Hoff, ja, det var jo ikke umuligt, at det kuode lade sig arrangere. Men jeg maa rigtignok bekende, at jeg netop ikke lige i Øjeblikket har nogen Plads ledig her paa Kontoret.“

I Grunden blev Ingeborg glad ved denne Oplysning; thi hun havde jo slet ikke selv tænkt sig nogen Mulighed for et saadant Arrangement. Og hvorledes skulde hun ogsaa hele Dagen kunde være borte fra den lille Anna.

Det var næsten, som om Grosserer Laub gættede hendes Tankegang; thi han fortsatte umiddelbart efter:

„Men vilde det ogsaa være rigtig heldigt for Dem, saadan at være anbragt paa en Kontorstol hele Dagen borte fra Deres Hjem? Nej, det tror jeg skam ikke kunde gaa an.“

„Nej,“ svarede Ingeborg, „naar jeg tænker nærmere over det, saa ... nej, det er vist bedst, at jeg bliver ved min Symaskine.“ Hun rejste sig og fortsatt: „Ja, ja,

nu er Grossereren jo i hvert Fald ikke vred over, at jeg havde den Dristighed!"

„Hov! Hov! Frøken Hoff!" raabte Hr. Laub smilende, „det var dog svært saadan et Jag, De har, med at komme af Sted!"

Ingeborg, der havde Graaden i Halsen, og som allerede var paa Vej mod Døren, svarede:

„Ja, jeg har jo min lille Pige derhjemme, saa ..."

„Men er der da ingen, der passer paa hende, mens De er borte?" spurgte Grossereren.

„Jo," svarede Ingeborg, „det er der jo nok; men alligevel ..."

„Naal! Ja, men vil De saa bare tage det lidt roligt og vente et Øjeblik. Sæt Dem nu ned igen, Frøken Hoff, og hør lidt paa mig. Det kunde jo dog være, at der kunde findes en eller anden Udvej."

Ingeborg, der var kendelig nervøs, satte sig atter.

„Nu skal De høre min Mening om Sagen," begyndte Hr. Laub, „jeg synes ikke, De skal opgive Deres Syning foreløbig. De skal ikke tage fast Plads borte fra Deres Hjem; saadan noget er ikke heldigt, og det skal man undgaa, naar man kan. Men da det nu træffer sig saadan, at der ikke altid er rigeligt Arbejde for Dem, saa vil jeg tilbyde Dem lidt Skriveri, som De kan besørge hjemme i Deres Stue, og hvormed De passende kan udfylde Hullerne. Hvad siger De om den Idé?"

Ingeborg, der pludselig blev himmelglad ved at se denne Udvej aaben for sig, svarede:

„Jeg siger Grossereren saa mange Tak. Saadan vilde det vist netop passe udmærket for mig."

„Ja, der er ikke noget at takke for, kære Frøken

Hoff, for De kan tro, De skal nok komme til at slide for Deres Penge.“ Og Hr. Laub smilede igen: „Nej, vi er skam ikke af den Slags Folk, der saadan gaar hen og forærer noget bort! Nu skal jeg straks i Morgen Formiddag sende Dem noget Afskrivningsarbejde. Og saa besørger De i det hele taget, hvad jeg saadan kan have af den Slags Ting. Jeg vil helst have Dem paa en fast, maanedlig Løn, ja, hvis De da ikke selv har noget imod det? Sommetider vil De jo faa en Del at gøre, til Gengæld kan der til andre Tider aldeles intet være at bestille.“ Og han tilføjede leende: „Det er saadan en Slags Akkord ligesom med Vognmændene og Sneen! Gaar De ind paa det?“

„Ja,“ svarede Ingeborg med et Smil, „det kan jeg vist roligt gøre; men tror nu Grosserereren selv at kunne staa sig ved dette Arrangement?“

„Overlad De kun ganske rolig den Ting til mig, Frøken Hoff; jeg er Forretningsmand. Kan De narre mig, saa er det godt gjort, og Profiten er Dem vel undt. Men det tror jeg nu alligevel ikke, De kan. Naa, som sagt, i Morgen sender jeg Dem Deres Arbejde. Jeg kan foreløbig byde Dem hundrede Kroner om Maaneden; bliver jeg særlig tilfreds med Dem, skal jeg maaske senere lægge lidt paa. Er De tilfreds med det?“

Ingeborg vidste ikke rigtig, hvad hun skulde svare. Det var jo en Lykke, der pludselig dumpede ned i Skødet paa den fattige Pige. Men samtidig forstod hun godt, at Grosserer Laub for enhver Pris vilde hjælpe hende. Kunde hun modtage denne Hjælp?

Hr. Laub, der lededes af de bedste og ædleste Følelser, af Medlidenhed og — ja, vi tør godt sige det

straks, Kærlighed, gættede øjeblikkelig hendes Skrupler. Han slog pludselig over i Forretningstone og sagde:

„Ja, Frøken Hoff, efter hvad jeg kan forstaa paa det hele, er vi altsaa enige, ikke sandt?“

„Jo,“ svarede Ingeborg og nikkede.

„Godt!“ fortsatte Hr. Laub, „vil De saa være saa venlig her,“ han slog op i en stor Protokol, der laa paa hans Pult, og rakte hende en Pen, „her paa denne Side at kvittere for en Maanedes Gage.“

Ingeborg tøvede med at tage Pennen.

„Men, Hr. Grosserer, jeg har jo endnu ikke ...“

Hr. Laub afbrød hende:

„Principper er Principper! Og i min Forretning har jeg bestandig opretholdt det Princip, at mine Folk skal have Deres Løn forud. Altsaa, vil De være saa venlig at sætte Deres Navn her.“

Ingeborg skrev med rystende Haand sit Navn i Protokollen.

„Tak,“ sagde Hr. Laub og tog atter Pennen fra hende.

Derpaa aabnede han sit Pengeskab og fremtog et Bundt Sedler:

„Værsgod, vil De være saa venlig at tælle efter, om der er, hvad der skal være.“

„Behøves det, Hr. Grosserer?“ spurgte Ingeborg, der med skælvende Hænder modtog Pengene.

„Det behøves,“ svarede Hr. Laub, „der skal være Orden i alt, og først og fremmest i Forretningsager!“

Ingeborg talte efter.

„Jo, det er rigtigt,“ sagde hun.

„Godt!“ svarede Hr. Laub, „ja, saa vil jeg sige Dem

Farvel for i Dag.“ Han trykkede hendes Haand med Varme: „Og til Lykke med den nye Bedrift! Som sagt, i Morgen tidlig sender jeg Dem Arbejde.“

„Farvel, Hr. Grosserer,“ sagde Ingeborg, „og tusind Tak for Deres Godhed!“

„Ikke noget at takke for, Frøken Hoff, maa jeg følge Dem ud!“

Da Ingeborg var kommen ud paa Trappegangen, og Døren var bleven lukket efter hende, foldede hun sine Hænder og hviskede inderligt for sig selv:

„Gud lønne og velsigne det gode Menneske! Nu er al Nød forbi!“

Og da Grosserer Laub igen stod i sit Kontor, sagde han til sig selv:

„Om denne Kvinde var min Hustru, tror jeg, at jeg vilde være en lykkelig Mand.“

XV.

DET STORE KUP.

Medens disse Begivenheder fandt Sted, hændte der mærkelige Ting ude i den gamle Direktør Brammers Lejlighed paa Gammelholm, hvor „Solsikken“ og Frederik Fasmers nu residerede.

Frederik havde ganske glemt Ingeborg. Ja, glemt

er maaske et for stærkt Udtryk; men Erindringen om hende var formørket i hans let fængelige Forbryderhjerter. „Solsikken“, denne farlige skønne, havde ganske fordunklet Ingeborgs Billede, og hun havde selv indtaget dets Plads.

Mens disse to Mennesker i Fællesskab opererede med den gamle, af „Solsikken“s Skønhed ganske magtstjaalne Direktør, medens de, naar han var fraværende, gennemrodede hans Gemmer og efterhaanden blev fuldstændig klar over alle hans Forhold, opstod der et stadig intimere Venskab mellem disse to, hvis Skæbner saa at sige var knyttet sammen i Forbrydelsen.

Hver anden eller hver tredie Aften besøgte „Solsikken“ det røde Hus paa Kristianshavn, hvor hun overfor A-Ø aflagde Rapport over, hvorvidt de var kommen i deres Undersøgelser.

De var nu fuldstændig paa det rene med alt.

De vidste, hvor Direktør Brammer opbevarede sine Værdipapirer. De var paa det rene med, hvorledes den forsigtige, gamle Købmand havde anbragt sine Penge. De behøvede kun at strække Haanden ud for at tilvende sig samtlige hans Kontanter. De havde hans Testamente, hvori hans fraværende Søn indsattes som Universalarving, i deres Vold — kort sagt, den godtroende gamle Direktør kunde være kaput hvad Dag, det skulde være.

Men foreløbig turde ingen af dem skride til nogen afgørende Handling.

De ventede Chefens Ordre. De arbejdede ikke for dem selv. Han maatte bestemme, naar og hvorledes Slaget skulde leveres.

Søndag og Mandag skulde Direktør Brammer til-

træde en Forretningsrejse til Hamborg. Han vilde rejse Lørdag Aften og komme igen Mandag Aften.

Frederik Fasmers havde pakket hans Kuffert, og alt var i Stand til Rejsen, da Direktøren Lørdag Middag kom hjem fra sit Kontor og pludselig erklærede, at han vilde have sin Tjener med paa denne Rejse. Han var ked af at rejse alene, og der kunde altid være et eller andet, hvortil han kunde faa Brug for ham.

Dette Indfald var en slem Streg i Regningen for Fasmers og „Solsikken“. Thi netop Aftenen i Forvejen var der indløbet Ordre fra A-Ø om at gøre Kuppet Lørdag Nat, medens de havde Hænderne fri. Der kunde ikke gives bedre Lejlighed.

Nu var altsaa hele Planen lige ved at strande ...

Klokken nærmede sig stærkt til syv.

Klokken halv otte gik Toget, som Direktør Brammer skulde med.

Fasmers, der lod som igenting, havde gjort alt i Stand til selv at følge med paa Rejsen. „Solsikken“ var lutter Æmhed og Omsorg overfor sin aldrende Elsker. Hun saa endnu en Gang efter i hans Kuffert, om der intet var glemt, og hun tog ham om Halsen og bad ham endelig være forsigtig, at han ikke skulde komme noget til, endelig pakke sig godt ind paa Færgen osv., osv.

Da Klokken slog syv, sagde Direktøren:

„Ja, saa maa vi altsaa af Sted. Vil De hente en Bil til os.“

Tjeneren gik.

Et Øjeblik efter hørte man et frygteligt Brag ude paa Trappegangen.

Bestyrtede ilede Direktøren og „Solsikken“ ud og aabnede Døren for at se, hvad der var paa Færde.

Nede ved Foden af Trappen laa Frederik Fasgers og jamrede sig.

Han var i Skyndingen styrtet hovedkuls ned, forklarede han, og da han ved „Solsikken“s og Direktørens Hjælp var bleven rejst op, erklærede han ikke at kunne støtte paa det ene Ben; han maatte enten have forstuvet eller brækket det.

Den gamle Direktor var en Fortvivlelse nær. Det var dog et ganske forfærdeligt Uheld, der fulgte ham med Tjenere.

Nu maatte han rejse alene.

Han bad „Solsikken“ sørge for, at der blev hentet en Læge. Han maatte af Sted nu med det samme. Rejsen taalte ikke paa nogen Maade at opsættes.

En forbigående Bil blev tilkaldt, og et Øjeblik efter kørte Direktor Brammer bort fra sit Hjem — det Hjem, han ikke mere skulde gense.

Samme Aften, nogle Minutter over tolv, forlod „Solsikken“ Huset.

Hun lukkede sig stille ud af Gadedøren, laasede den igen efter sig og forsvandt i Retning af Holmens Bro, stadig holdende sig paa den Side af Gaden, hvor Lygterne var slukket.

Hun bar paa en lille Haandkuffert, der maatte være meget tung, for hun skiftede den uafslædig mellem Hænderne.

Først, da hun var naaet helt ned til Børsen, anraabte hun en Bil.

Hun lagde en Femkroneseddel i Chaufførens Haand og bad ham standse paa et bestemt Sted ved Kristianshavns Vold.

Ti Minutter efter bragte „Solsikken“ sit Rov i Sikkerhed i „det røde Hus“.

Men vi maa tilbage til Gammelholm.

Som man vil erindre, beboede Direktør Brammer en Stuelejlighed. De seks Vinduer, der vendte ud til Gaden, var Gardinerne trukket tæt for. I det hele taget laa Bygningen mørk og stille, Lysene var slukket overalt. Klokken var lige slaaet to henne paa Holmens Kirke.

Det var ikke mange Fodgængere, der var paa Gaden i den sene Nattetime.

Et tæt Taage havde begyndt at lejre sig over Byen. Gik der et Menneske paa den ene Side af Gaden, kunde han ikke saa meget som skimte Husene paa den anden.

Kvarterets Politibetjente, der var kede af at patruillere i dette triste, klamme Vejr, havde trukket sig tilbage til en eller anden Krog nede omkring ved Nyhavn, hvor de, indhyllede i deres Kapper, førte en dæmpet Passiar, eller i Selskab fortærede deres medbragte Smørrebrød til en Snaps.

Vægtene saa man sjældent eller aldrig noget til. Alt var stille, mørkt og uddødt. Det var, som om den

tætte Taage dæmpede enhver nok saa ringe Lyd. Kvarteret sov, trygt og roligt, mens Nattens Timer gik.

Man skulde imidlertid snart blive skræmt op af sin Ro.

Hvis man havde kunnet se ind i Direktør Brammers Dagligstue, vilde man være bleven Vidne til noget mærkeligt, som foregik derinde.

Midt paa Gulvet laa en Mand paa Knæ og arbejdede ved Skinnet af en lille Lampe, over hvis Kuppel han havde hængt et Stykke mørkt Papir.

Han bevægede sig og førte sit Værktøj med den yderste Forsigtighed for ikke at gøre Støj. Dette var imidlertid forbundet med stor Vanskelighed; thi det var ikke noget ganske let Arbejde, Manden havde paataget sig.

For det første havde han med en skarp Kniv skaaret en stor, vinkelformet Flænge i det tykke Gulvtæppe. Den Trekant, der derved fremkom, havde han bøjet tilbage, og nu søgte han af al Magt at brække en enkelt Planke i Gulvet op. Det var ham øjensynlig om at gøre at faa en Aabning i Gulvet til Kælderen underneden.

Længe sled han i det med et skarpt Stemmejern og forskellige andre instrumenter. Sveden haglede ned ad hans Pande. Det var ikke noget let Arbejde, og den Forsigtighed, han maatte udvise for ikke at gøre Støj, gjorde det dobbelt anstrengende.

Endelig lykkedes det ham at faa frembragt et lille Hul mellem Gulvbrædderne. Han begyndte nu at arbejde med en fin Sav, og paa denne Maade skred det efterhaanden rask frem for ham.

Til sidst syntes det, som om han havde naaet sit

Maal; thi han trak Værktøjet til sig, rejste sig op og tørrede Sveden af Panden.

Som man vel kan tænke sig, var Manden Fasmers — den falske Tjener.

Derpaa bredte han igen Gulvtæppet ud over det frembragte Hul. Og nu paabegyndte han et Ødelæggelsesværk, der var baade oprørende og modbydeligt.

Ude fra et Skab i sit Værelse hentede han fire, fem store Flasker, hvis Indhold han begyndte at hælde ud over alt i Stuen. Han havde først forsigtig stillet Lampen ud i Korridoren. Der var ikke den Ting, som han ikke omhyggeligt sørgede for at faa sølet til.

En grim, skarp Lugt begyndte at brede sig herinde, en Blanding af Benzin, Petroleum og Terpentin.

Efter at have hældt den sidste Flaske ud over det Stykke Gulvtæppe, der dækkede Hullet, ilede han ind paa sit Værelse og afførte sig sine Klæder med Undtagelse af Skjorte og Benklæder. Tøjet lagde han paa en Stol ved Siden af sin Seng. Han afførte sig ogsaa sine Støvler, gjorde sit Natbord i Stand, satte Vandkarflen derhen og lagde en Bog ved Siden af.

Derpaa slog han Dynen tilbage, slukkede Lampen, aabnede forsigtigt Køkkendøren og listede sig ud.

XVI.

SPORENE FJERNES.

Han famlede sig ned ad Trappen og naaede Kælderdøren.

Den var aaben.

Han gik ind og trak den til efter sig.

Saa strøg han en Vokstændstik.

Den kastede et svagt, gult Skær henover den lange Kældergangs fugtige Vægge og paa de mange Tremmedøre, der førte ind til de forskellige Familiers Brændselsrum.

Et Par Rotter fo'r ved Synet af Lysskæret forskrækket pibende bort ad Kældergangen.

„Nu skal jeg straks varme op for Jer!“ mumlede Fasmers, idet han listede sig frem langs Tremmedørene.

Foran en af dem standsede han.

Han trak Vejret og lyttede. Alt var dødsstille nu. Folkene i Huset sov trygt og roligt — medens kun Forbrydelsen vaagede i Natten.

Farmers aabnede ved en ny Tændstiks Skin Laasen, der var hængt for Døren. Det var en „Bogstavlaas“ af den Slags, der aabnes, ved at man indstiller fire, fem forskellige Bogstaver til et bestemt Navn.

Han stak saa Laasen til sig og aabnede Døren.

Et Blik ud over Kælders Indhold forvissede ham om, at hans „Apparater“ var i Orden.

Rummet var fyldt med Halm og Høvispaaner.

Ved at kaste et Blik opad, saa han, at hans Beregning havde været rigtig. Loftet var gennembrudt.

Han stak Haanden ind under en Bunke Halm i Kælders ene Hjørne og trak et Par Flasker frem.

Et Øjeblik efter havde han gydt deres Indhold ud i alt det brændbare Materiale, han efterhaanden havde ophobet herinde.

Saa gik Vokstændstikken ud. I Mørket mærkede han, hvorledes den ramme Lugt fra det Fluidum, Flaskerne havde indeholdt, steg op om ham og fyldte Kælderen.

Frederik Fasmers traadte tilbage og lukkede Tremmedøren til.

Han strøg en ny Tændstik og kastede ved dens Skin et Blik tilbage over den lange Gang ligesom for at gøre sig Vejen for sit Tilbagetog klart.

Saa kastede han pludselig den brændende Tændstik ind i Halm- og Spaandynge ...

Der lød et svagt Knald. En hel lille Eksplosion paafulgte, og i samme Sekund var Kælderen fuld af Flammer.

Et stort og vældigt brændende Baal.

Havde man staaet i Lejligheden ovenover, vilde man have set smaa Flammer slikke op igennem Gulvet for derpaa med rivende Hast i Løbet af faa Øjeblikke at brede sig over hele det Værelse, hvori den gamle, stræbsomme Direktør Brammer havde samlet det meste af det, der havde Værdi for ham paa denne Jord.

Stuen var et stort Flammehav, og de graadige Luer skaanede intet.

Endnu indskrænkede Ilden sig til dette ene Værelse. Men det var kun et Øjeblik. Igennem Tæpper og Portierer banede den sig Vej ind til de andre; Gulvet, Panelerne og Dørene brændte.

Det var ét vældigt Kaos af Flammer og Røg.

Frederik Fasners var imidlertid efter fuldført Værk styrtet tilbage gennem den lange Kældergang. Han ilede op ad Køkkentrappen, lukkede sig lydløst ind og aflåste Døren.

Køkkenet og Korridoren, der førte ind til den øvrige Lejlighed, var allerede fyldt med en kvælende Røg, og inde fra Dagligstuen hørte han Ildens voldsomme Knitren, alt som den opslugte hans gamle Herres Ejendom.

Fasners lod sig imidlertid ikke anfægte af alt dette. Han styrtede ind paa sit Værelse, rev Resten af Klæderne af sig, åbnede Vinduet, for at han i værste Fald kunde holde sig en Retraite klar, og kastede sig paa sin Seng.

En kold Sved perlede frem paa hans Pande; thi han var fuldt ud paa det rene med Voveligheden ved sin Bedrift.

Han laa stille og lyttede til Ildens Knitren.

Efterhaanden begyndte andre Lyde imidlertid at blande sig med denne. Et og andet Raab naaede nu op til ham nede fra Gaden. En tilfældig forbigaaende havde set Ilden og gjort Anskrig.

Disse Raab og Skrig samlede sig saa Tid efter anden til en vældig Larm.

Sprøjterne raslede frem ude paa Gaden. Han hørte

Brandofficerernes Kommando og de vældige Slag, hvor-
med man sprængte den aflaaede Gadedør.

Husbeboerne flygtede i bart Linned skrigende ned
ad Trappen.

Der havde efterhaanden i den sene Nat samlet sig
en umaadelig Mængde Mennesker paa Gaden udenfor
den brændende Bygning.

Saa hørte han, hvorledes man med Økserne sprængte
Døren til Lejligheden, og hvorledes Brandslangerne
hvislende sendte deres Straaler ind i Flammehavet.

Allerede begyndte Luerne at slikke op ad Døren til
hans Soveværelse.

Havde han ikke haft Vinduet aabent, vilde han for
længe siden været kvalt af Røgen ...

Pludselig blev Døren til hans Kammer slaaet op,
og en Brandmand, hvis Hjælm skinnede i Flamme-
nes røde Lys, stod i Døraabningen, hvorigennem Rø-
gen pludselig slog som et Uvejr.

„Er der Mennesker herinde, saa denne Vej!“

Det var Manden, som stod i Døren, der talte.

„Hjælp! Hjælp!“ brølede Fasmers.

„Hvad Satan er det!“ raabte Manden igen, „er her
virkelig Mennesker? Vil De saa bare se til, at De kom-
mer ud; om et Øjeblik kvaſker maaske hele Butiken
sammen!“

„Brænder det? Brænder det!“ raabte Fasmers, idet
han sprang ud af Sengen.

„Ja, Fa'en galeme' brænder det!“ raabte Brandman-
den, „og det brænder s'gu brillant, lader det til! Man
skulde s'gu tro, det var et helt Petroleumslager.“

Et Øjeblik efter stod Frederik Fasmers fuldt paa-

klædt ude i Mængden af Tilskuere ...

En fem, seks Politibetjente var nu kommen til.

Folk oppe fra de øverste Etager kom halvtpaaklædte styrtende ned. Kvinder bar smaa, skrigende Børn paa Armen, og Mændene slæbte med sig, hvad de i Øjeblikket syntes kunde være mest Værdi.

Det var én stor Forvirring det hele.

Imidlertid kørte den ene Sprøjte op efter den anden. Tre, fire af dem var i uafbrudt Virksomhed. Man sprøjtede gennem Vinduerne, som Ilden havde sprængt, Slinger var ført ud i Gaarden; og gennem Køkkendøren og Tjenerværelsets Vindue sendte de nu deres tunge, hvislende Vandstraaler ind i Flammehavet.

Stuetagen og første Sal var uigenkaldelig fortabt. Det gjaldt nu om at redde den øvrige Bygning.

Masser af Vand dængedes over Baalet.

Pludselig hørte man et højt Raab inde fra den brændende Bygning:

„Alle Mand, giv Agt! Tilbage! Gulvet styrter!“

Et Minut efter lød der et forfærdeligt Brag, og Flammerne skød dobbelt heftigt deres røde Tunger ud gennem Vinduerne.

Det var første Sals Gulv, der var styrtet ned over Stueetagen.

Med sine flammende og rygende Ruiner knuste og dækkede den nedfaldende Masse alt i den gamle Direktør Brammers Lejlighed.

Atter styrtede Brandfolkene til, og atter gødes der vældige Vandmasser ind i det brændende Hus.

.....

Anden, tredje og fjerde Sal var reddet, men de to

underste Etager var bleven et fuldstændigt Rov for de graadige Luer.

Forbrydelsens Spor var udslettet.

Der kunde ingen mere i den rygende Askedyngge i Direktor Brammers Hjem paavise, hvad der havde været hvad.

Alt var kun én stor Hob af rygende, sværtede og askefyldte Ruiner.

Efterhaanden som Luerne dæmpedes, og Brandvæsenet blev Herre over Ilden, spredtes Menneskehoben. Hver vandrede til sit efter at have overværet dette naturlige Skuespil. Den brandlidte og hjemløse Familie paa første Sal lod sig i et Par Bil-Drosker befordre til et nærliggende Hotel.

Sprøjterne kørte bort. En enkelt med en fem, seks Mands Besætning blev dog tilbage for at holde Vagt til henimod Morgenstunden og være klar, hvis Ilden endnu skulde ligge og ulme i Asken.

Tilsidst var der omtrent mennesketomt foran det brændte Hus.

Alt blev stille.

Øvre paa den anden Side af Gaden stod der dog en Mand endnu og saa til. Han vilde have alting med.

Det var en høj, mørk og skægløs Herre.

Endelig nærmede han sig en af de vagthavende Brandfolk, der netop var i Færd med at tænde sin korte Pibe. Han løftede høfligt paa sin Hat og sagde:

„Undskyld, at jeg tiltaler Dem, men jeg er en Slægtning af den Familie, der boede her i Stuetagen. Jeg vil blot spørge Dem, er der reddet noget Indbo?“

„Reddet?“ svarede Brandmanden, „nej, det ved Gud,

der ikke er, ikke saa meget som en Lommeklud. Det er væk det hele, Rub og Stub.“

„Hm! Hm!“ sagde den Fremmede, „det var sørgeligt!“

„Ja,“ svarede Brandmanden, „det kan jo ikke nægtes, det er saamænd sørgeligt nok, men formodentlig har Herrens Slægtning været saa forsynlig at lade sit Kram assurere, og han er vel ogsaa velhavende efter Lejligheden at dømme, saa der er jo ikke stort at sige til den Sag.“

„Nej, der er jo ikke stort at sige til det,“ sagde Herren, „naa, Godmorgen, det har været en streng Nat for Dem.“

„Aa, ja, saamænd,“ svarede Brandmanden, „men vi er vant til det; det er jo vor Næringsvej. Andre har det paa en anden Maade. Godmorgen!“

„Godmorgen!“

Og den fremmede gik.

Men da han var kommen et lille Stykke hen ad Gaden, standsede han alligevel og kastede et Blik tilbage til Brandstedet.

„Alt gaar, som det skal,“ mumlede han for sig selv, „alt gaar, som det skal! De vil faa ondt ved at hitte Rede i den rygende Køkkenmødding derhenne! Og Kontanterne, dem har jeg i Forvaring! „Solsikken“ er en Perle! Jeg skal en Gang vide at belønne hende efter Fortjeneste.“

Han nikkede tilfreds og gik videre.

Den fremmede var, som Læseren vel kan tænke sig, A-Ø.

XVII.

BRANDFORHØRET.

Allerede Dagen efter, før Direktør Brammer endnu var vendt tilbage fra sin Hamborgerrejse, blev der afholdt Brandforhør.

Den første, der blev fremstillet, var selvfølgelig Direktørens Tjener, Frederik Fasmers.

Han havde siddet en Stund i Forhallen mellem de andre Vidner: Den gamle Rengøringskone, der jo havde sin daglige Gang i Direktør Brammers Hus, Brødkusken, der hen paa Morgenstunden bragte Brød til det i Ejendommen ved Siden af liggende Brødudsalg, Vægteren i Kvarteret, to Politibetjente og et Par andre Personer, der havde meldt sig som frivillige Vidner.

Alle disse Mennesker sad i en dæmpet Samtale, som Fasmers dog ikke deltog i.

Størsteparten af dem vidste intet og kunde ingen som helst Oplysninger give. Kun de to frivillige Vidner mente nok, at de havde et eller andet at berette i Sagen, som kunde have sin Interesse, men det vilde dog nødig udtale sig om, før de blev fremstillet for Assessoren.

Frederik Fasmers sagde ingen Ting her, og han agtede heller ikke at sige noget, naar han kom for Skranken.

Døren til det tilstødende Værelse, hvori Forhøret blev afholdt, aabnedes pludselig, og en Overbetjent, der var civilklædt, stak Hovedet ud og sagde:

„Er der en Mand her, som hedder Peter Klejn?“

„Ja,“ svarede Fasmers og rejste sig, „det er mig.

„Det er godt,“ sagde Overbetjenten igen, „vil De komme herind.“

Fasmers fulgte ham roligt ind i Forhørsstuen. Han havde været et saadant Sted før.

Et Øjeblik efter stod han foran Skranken.

Indenfor, ved et bredt Skrivebord ved en Bunke Protokoller og Papirer sad den uniformerede Assessor. For Enden af Bordet sad der en civilklædt Protokolfører.

Overbetjenten tog Plads ved et mindre Bord udenfor Skranken og gav sig straks i Lag med at blade i sine Papirer.

„De hedder Peter Klein?“ spurgte Assessoren og mønstrede Fasmers skarpt.

„Ja, Hr. Assessor,“ svarede Fasmers, der syntes rolig og frejdig.

„De tjener hos Direktør Brammer, hos hvem det jo brændte i Gaar, ikke sandt?“

„Jo, Hr. Assessor.“

„Hvor længe har De tjent Direktøren?“

„Godt tre Uger.“

Kan De oplyse noget som helst om, hvorledes den Ildebrand er opstaaet, som i Nat har lagt hans Lejlighed paa Gammelholm i Aske!“

„Nej.“

„Har De slukket overalt, da De gik til Ro?“

„Ja.“

„Det brændte ikke i nogen af Kakkelovnene “

„Nej, jeg lod Ilden gaa ud, saa snart Direktøren

var rejst.“

„De har ikke været ude af Deres Seng i Løbet af Natten — altsaa før Brandmanden vækkede Dem?“

„Nej.“

„De har for Eksempel ikke været i Kælderen?“ Assessoren betragtede Fasmers skarpt.

Han udholdt imidlertid roligt Blikket.

„Nej.“

„Det er mærkeligt nok,“ vedblev Assessoren, „der er et Vidne fra Baghuset, en Skriver, som har siddet oppe og arbejdet, lige til Ilden udbrod, han paastaar at have set Lys i Kælderen ved Eftiden, og netop i den Kælder, som tilhører Direktør Brammer. Det kan altsaa ikke have været Dem, der har været dernede?“

„Nej, det kender jeg ikke noget til.“

„Ja, ja, nu faar vi altsaa at høre nærmere. Dette her ser jo noget mistænkeligt ud; Overbetjent, vil De føre denne Mand ud, men han skal blive her. Jeg vil tale med ham, naar jeg har forhørt de andre Vidner.“

Fasmers førtes ud i Forværelset, og de to Politibetjente traadte nu frem for Skranken.

Udenfor begyndte de andre Vidner at spørge ham ud om, hvad Assessoren havde sagt; men han besvarede kun deres Spørgsmaal med Enstavelsesord og sad hensunken i sine egne Tanker ...

Det Navn, under hvilket han havde fremstillet sig for Assessoren, var Navnet paa en forlængst afdød Fætter til Frederik Fasmers, en Maskinarbejder, der hed Peter Kleis. Men Fasmers, der allerede den Gang var

straffet for Tyveri, havde ved hans Død tilegnet sig hans Daabsattest, raderet en Smule ved s'et og forandret det til et n, saaledes at Kleis nu var bleven til Klein.

Han gjorde det med Tanken paa Fremtiden, og Fremtiden havde ogsaa i adskillige Tilfælde vist, at han ikke havde handlet dumt den Gang, han gjorde denne lille, uskyldige Forretning.

Der var kun en Ting, han ikke kunde lide ved denne Historie, og det var dette, at Assessoren absolut vilde have, at der skulde have været nogen i Direktør Brammers Kælder sent paa Natten.

Naa, det var jo for Resten ikke til at undre sig over.

Men dette hemmelighedsfulde Vidne, denne Skriver i Bagbygningen, kunde han ikke rigtig med. Hvad Fanden kunde det være for en Karl, der saadan sad oppe om Nætterne og passede paa, hvad der foregik i Huset?

Han skottede hen til de frivillige Vidner, der sad i rolig, hviskende Samtale med hinanden.

Der kunde let blive en hel Del Vrovl ud af denne Sag.

Bare de der henne nu ikke havde noget nyt at oplyse, der kunde gøre Sagen endnu mere mistænkelig, end den allerede var.

Han tænkte ogsaa paa „Solsikken“.

Hun var paa Vej til Berlin. Det vidste han. Det var en Aftale, at saa snart Kupet var gjort, saa skulde hun stikke af for ikke at forplumre Sagen.

Hun kunde altid vende tilbage, saa snart der var kommen Ro i Tingene.

I det samme blev Døren til Forhørsstuen slaaet op, og de to Betjente kom ud.

Assessoren var lige vidt. De havde heller ikke kunnet meddele noget af Betydning. Og det var da forresten heller ikke noget Under, eftersom de, da Ilden udbrød, havde opholdt sig i en Krog nede ved Nyhavn, hvor de havde spist Frokost sammen.

Saa blev de to frivillige Vidner ført ind.

Og nu oplystes der noget, som ikke alene havde reel Værdi i Sagen, men som endogsaa reddede Peter Klein, alias Frederik Fasners for videre Tiltale.

De to Mænd, hvoraf den ene var Zinkstøber og den anden Blikkenslager, gav følgende Forklaring.

Det var Zinkstøberen, der førte Ordet.

Han var en lille, spinkel Mand af et meget sygeligt Udseende.

Hans store, vandblaa Øjne ligefrem skinnede af Brystsyge, og hans Kindben var meget skarpe og fremstaaende.

Forresten var de begge velklædte og saa ud til at være et Par honnette og hæderlige Arbejdere.

Det var altsaa Zinkstøberen, der førte Ordet:

„Ja, se, Hr. Assessor, min Kammerat der og saa jeg, vi havde været til et Foreningsmøde ovre paa Kristianshavn;“ — at dette ikke var Løgn, vil Læseren senere erfare, — „omtrent ved Ettiden gik vi hjem. Min Kammerat bor i Toldbodgade, og jeg havde lovet at følge ham til hans Bopæl. Jeg havde nemlig lidt Hovedpine og trængte til lidt frisk Luft. Selv bor jeg i Lille Torvegade, Assessoren ved, der lige over Knippelsbro.“

„Som vi kommer ud for Ejendommen, der, hvor det

senere brændte, siger Kammeraten til mig: „Har du ikke en Tændstik? Jeg kunde godt lide at faa min Pibe tændt.“

„Jo, det havde jeg, og Kammeraten træder op i Ejendommens Gadedør — det blæste nemlig lidt — for at tænde Piben. Men i det samme bliver Døren aabnet, og der kommer to Personer ud. Det var saadan et Par rigtig lurvede Knægte; den ene Las slog den anden.

Idet de gaar hen ad Gaden siger den ene — Kammeraten og jeg hørte det tydeligt begge to:

„Nej, den Kælder skal vi dog ikke søge Natteløgis i mere. Der bliver man jo ædt op af Rotter!“

„Naa, og hvad saa videre?“ spurgte Assessoren.

„Ja, hvad saa videre,, sagde Zinkstøberen igen, „saa er der egentlig ikke videre, end at da jeg havde fulgt Kammeraten til Toldbodgade og gik tilbage for at naa mit eget Hjem paa Kristianshavn, saa saa jeg, at den blussede nok saa lystigt op i den Ejendom, hvor de to Vagabonder havde haft Logis for en Del af Natten. Og da jeg saa hørte, at Ilden var udbrudt nede i Kælderran, saa mente jeg, at den var tydelig nok, og derfor meldte jeg mig som Vidne.“

„Ja, og saa havde den ene af Fyrene oven i Købet en tændt Pibe i Munden,, udbrod pludselig Blikkenslageren.

„Ja, det er rigtignok, Kammerat, det havde han osse, det lagde jeg i lige Maade Mærke til.“

Og han blinkede polisk med Øjnene til Blikkenslageren.

Læseren kender ham igen.

Det var den sygeligt udseende Mand, der for tre Maaneder siden forsøgte Indbrud i „det røde Hus“ paa Kristianshavn.

XVIII.

EN DANSK SHERLOCK HOLMES.

Frederik Fasners var frelst.

Efter at de to Arbejdere havde faaet opgivet et nogenlunde Signalement af Vagabonderne, hævede Assessoren Sagen.

Den officielle Rapport lød som følger:

„Ilden opstod ved et Par rodløse Eksistents Uforsigtighed. De eftersøges nu af Politiet. Da man er i Besiddelse af deres Signalement, nærer man Haab om deres snarlige Paagribelse.“

Naa —, dette kunde jo for saa vidt være meget godt; men det var kun en daarlig Trøst for den gamle Direktør Brammer, der Mandag Aften kom hjem fra sin Tysklandsrejse og fandt sit Hjem i sin Askehob.

Ganske vist havde han assureret; men der var dog altid det, som ikke kunde erstattes. Masser af kontante Penge var gaaet tabt, vigtige Dokumenter, som angik store Forretninger, Obligationer, som han ikke havde tænkt paa at forsikre — kort sagt: Han led et ganske enormt Tab.

Og galt gik det naturligvis de Anstalter, i hvilke han havde assureret. Det var en ikke helt ringe Sum, de maatte udrede ...

Men det Kup, der var gjort, var godt.

A-Ø havde udført et Mesterstykke.

En Dag hen paa Forsommeren sad Politiinspektør Dresling i sit Privatkontor tankefuld støttende Hovedet i sine Hænder.

Majsolen skinnede venligt ind ad Vinduerne og forgyldte paany Bøgernes falmede Rygge henne i den store Reol.

Paa Skrivebordet foran Hr. Dresling stod der en stor Buket friske Foraarsblomster, som hans Husholderske havde anbragt der for at glæde sin Herre.

De fyldte Stuen med en mild og festlig Majduft.

Men Hr. Dresling selv var ikke i Foraarsstemning. Han var kendelig nervøs, sad med rynkede Bryn og stirrede ud for sig i Stuen.

Politiinspektøren var endnu en smuk Mand af et ungdommeligt Udseende trods sine fem og fyrrer tyve Aar.

Haaret var ganske vist i den sidste Tid begyndt at blive noget graasprængt ved Tindingerne, og der var kommen nogle ganske smaa, fine Rynker om Øjnene, men disse sidste selv straaled endnu af ungdommeligt Liv og Foretagsomhedslyst.

Dog, det kan ikke nægtes, i Dag havde Hr. Dresling et lidt træt, næsten bekymret Udseende.

Sandt at sige, saa var han en Del overanstrengt. Det var strømmet ind paa ham med Opgaver i den sidste Tid.

Hans gode By København — som han selv sagde — var i den sidste Tid ved at gøre ham Hovedet kruset. Det var ganske utroligt, hvad de Herrer Forbrydere kunde hitte paa for at berede ham Vanskeligheder.

Nu for nylig — ja, det var ikke mere end et Par Dage siden, var han bleven søgt af en Mand, som anmeldte for ham, at hans Datter var forsvunden under ganske mærkværdige Omstændigheder.

Hun havde trods Faderens indstændige Forestillinger indladt sig med en yngre Mand, som havde givet sig ud for at være Urtekræmmerkommis, hvad Faderen i høj Grad tvivlede paa. Thi som gammel Forretningsmand havde denne taget Urtekræmmeren i Skole og befunden ham ganske blottet for selv de mest elementære Begreber om Handel og Vandel.

Han havde paa det stærkeste fraraadet Datteren at indlade sig med ham.

Men Kærlighed er jo Kærlighed. Datteren var løbet hjemme fra og flyttet sammen med sit Hjertes Udkaarne paa Trods af Forældrenes Villie, Moral og god Tone i det hele taget.

Der var ikke noget at gøre ved den Ting.

Men nu kom Ulykken.

Saadan noget som omtrent fem Maaneder havde de levet sammen og tilsyneladende befundet sig fortræffeligt i hinandens Selskab. Hun havde endogsaa af og til besøgt Forældrene og søgt at paavirke dem til Gunst for Urtekræmmeren.

Foreløbig havde hendes Kæreste nu en lille Indtægt som Agent for et Firma; men hvis Faderen vilde være skikkelig og anerkende Manden som Svigersøn og desuden forstrække ham med lidt Penge, saa kunde de ikke alene gifte sig, men de vilde i Løbet af ganske kort Tid kunne komme til at sidde helt godt i det.

Der var nemlig en Forretning til Afstaaelse, som Urtekræmmeren havde Kig paa.

Havde han blot saa og saa mange Penge, saa kunde han overtage den, og saa gik det hele af sig selv.

Faderen vilde imidlertid ikke — det erkendte han selv — hverken forstrække ham med Penge eller anerkende ham som Svigersøn. Han kunde nu en Gang ikke lide ham. Der var noget fordægtigt vad hans Person, som han ikke kunde forsone sig med, og han besvor Datteren at hæve denne Forbindelse, som han, det havde han sagt hende mange Gange, ansaa for ulykkesvanger.

Hun vilde imidlertid ikke høre dette gode Raad. Der gik endnu en otte Dages Tid, i hvilken Kæresten bestandig havde trængt stærkere og stærkere paa hende for at faa Faderen overtalt. Det lykkedes ikke, og saa ... en skønne Dag var hun forsvunden.

Hun besøgte ikke mere sine Forældre, Urtekræmmeren havde hun forladt — det sagde han i hvert Fald; han havde ikke set hende i flere Dage og var dybt bedrøvet. Der blev gjort Anmeldelse til Politiet, forskellige Undersøgelser blev foretaget, men Pigen var og blev borte.

Og nu, otte Dage efter, var Urtekræmmeren forlovet

med en Enke, der efter sin Mand havde overtaget en udmærket Manufakturforretning i Helsingør.

Nu sad Elskeren altsaa hedt og fedt i det — mente Faderen, og han saa noget mistænkeligt i den Historie, eftersom han igennem den forsvundne Datter vidste, at vedkommende Enke tidligere havde lagt an paa Urtekræmmeren, og at dette gentagne Gange havde givet Anledning til Rivninger mellem de to.

Han var ikke langt fra at tro, at hans Datter var bleven skaffet af Vejen paa en eller anden Maade. Og han bad nu Politiinspektøren tage sig af Sagen, da der ingen andre vilde ...

Urtekræmmeren havde ganske vist været kaldt op i et eller andet Kriminalkammer og udspurgt om Sagen, men han havde med stor Ro erklæret, at han intet som helst vidste.

Han kunde kun oplyse, at han og hans Kæreste om Aftenen havde haft en lille huslig Scene, at hun derpaa var gaaet sin Vej og havde sagt saadan noget som:

„Det skal du komme til at fortryde,“ eller „jeg skal nok hævne mig paa en Maade, som du mindst venter!“

Saa havde man ladet Urtekræmmeren gaa, og nu var Faderen, som ikke var tilsinds til at opgive at faa Klarhed paa Tingen, altsaa kommen til Inspektør Dresling.

Og Dresling havde ikke for Vane at sige nej til noget, der tilstræbte Retfærdighed og Straf. ...

Alt dette og meget andet sad han nu og spekulerede paa.

Han var meget nervøs. Store Sveddraaber perlede ham paa Panden.

Han strøg sig flere Gange med Haanden over denne højthvælvende Pande, der trods mange Tanker ikke bar særlig dybe Rynker, og han mumlede for sig selv:

„Jeg ser en hel lang Kæde for mig. Det ene Led griber ind i det andet! Har jeg først fat! Har jeg først Visshed om, hvor Kæden begynder, og hvem det er, der har smeddet alle de forskellige Led sammen, saa skal jeg slaa ned og splitte hele Lænken som Sytraad. Men det er om at finde Ophavet — Smeden selv — det er ham, jeg maa have fat i!

I det samme ringede det paa Entredøren.

„Saa, hvem kan nu det være?“ sagde Hr. Dresling utaalmelig, „nu troede jeg, jeg kunde være et Øjeblik i Ro!“

Da det imidlertid varede lidt, inden han hørte noget, fortsatte hen sin Tankegang:

„Naa, det er maaske noget til min Husholderske — eller noget, som hun kan besørge.“

Men i det samme bankede det, og Husholdersken viste sig i Døren.

Det var en net, ældre Dame, der bar en hvid Kappe med mange Blonder paa sit sirligt friserede, graa-sprængte Hoved.

Hun nejede.

„Undskyld, Hr. Inspektør,“ begyndte hun.

„Naa, hvad er der nu, Svendsen,“ afbrød Hr. Dresling hende barskt. „Jeg vil da ikke haabe, at De igen kommer og blander mig ind i Deres Vaske- og Rulle-regninger!“

„Nej, Gudbevares, Hr. Inspektør,“ svarede Jomfru Svendsen og nejede igen, denne Gang en hel Del dybere

end før, „nej, paa ingen Maade, men der staar en Herre derude, som saa partout vil tale med Hr. Inspektøren.“

„Ja, men Herregud, Svendsen, saa lad ham komme ind; det er min Salighed da ikke noget at gøre saa mange Ophævelser for!“

„Nej, Gudbevares!“

Og Svendsen forsvandt med en dyb Nejen, der var om muligt endnu dybere end de forrige.

„Hun er et gammelt Asen,“ sagde Hr. Dresling til sig selv, idet han begyndte at stoppe en Merskumspibe af en stor Tonde, som stod paa hans Skrivebord, — „hun tror min Salighed bestandig, at Folk skal slaas om at faa Audiens hos mig, fordi hun en Gang har tjent hos en Minister.“

Det bankede igen.

„Kom ind!“ raabte Hr. Dresling, idet han kastede den Tændstik, hvormed han havde tændt Piben.

I det samme vendte han sig om imod den indtrædende.

Det var en ung, blond Mand uden Skæg, fint paa-klædt og af et særdeles destingveret Ydre.

Han kunde se ud til at være cirka otte og tyve Aar.

Med et dybt Buk hilste han paa Inspektør Dresling, der mønstrede ham skarpt igennem de tynde, blaa Røg-skyer, han udsendte fra sin Pibe.

„Hvad er til Tjeneste?“ spurgte han og gjorde med Haanden en indbydende Bevægelse mod en læderbe-trukken Stol, der stod lidt fremme i Stuen.

Den unge Mand bukkede igen.

„Undskyld, Hr. Inspektør, at jeg ulejliger Dem; jeg

har længe trykket mig ved det, men nu kan jeg ikke længere holde mig tilbage ...”

„Jeg beder Dem om blot at sige frem, hvad De ønsker,” afbrød Hr. Dresling ham, — „er der noget, jeg kan gøre for Dem, saa er jeg til Tjeneste.”

„Det ved jeg, Hr. Inspektør, det er ogsaa i Tillid dertil, at jeg kommer. Mit Navn er Birker.”

„Birker!” raabte Hr. Dresling, „bi et Øjeblik! Deres Navn kender jeg jo — Birker ...” han tog sig til Panden, og der kom pludselig et lyst Blink i hans Øjne, „naa, ja, nu ved jeg det.” Han betragtede den unge Mand skarpt. „De er Broder til den Bankchef Birker, som i Vinter saa ulykkelig blev taget af Dageovre i Gøteborg — ikke sandt?”

„Det er ganske rigtigt,” svarede den unge Mand, „men hvoraf kan Politiinspektøren vide det?”

„Naa,” svarede Hr. Dresling og smilede, „for det første er Navnet jo ikke saa helt almindeligt, og for det andet fornægter Slægtskabet sig ikke.”

„Hvorledes mener Inspektøren?”

„Jeg mener blot, at De ligner Deres Broder en hel Del.”

„Har Inspektøren da kendt ham?” spurgte den unge Mand igen.

„Ja”, svarede Hr. Dresling kort, „jeg har kendt ham ganske flygtigt — set ham en enkelt Gang ... men jeg glemmer heller ikke denne Gang ... Vi mødtes under ganske særegne Omstændigheder ... men det kan jeg fortælle Dem en anden Gang ... Tør jeg spørge: I hvilken Anledning søger De mig?”

Hr. Dreslings Ansigt havde pludselig faaet et underlig koldt og haardt Udtryk.

Den unge Mand rejste sig og sagde alvorligt:

„Jeg søger Dem, Hr. Inspektør, i Anledning af min Broders Mord!“

Hr. Dresling svarede kort:

„Den Sag har det svenske Politi under Behandling.“

„Men jeg er bange for, at det svenske Politi har opgivet at finde den Skyldige.“

„Det er beklageligt ... jeg mener for alle Parter,“ sagde Hr. Dresling, hvorfor skulde det forresten have opgivet?“

„Jeg har korresponderet med Politimesteren i Göteborg. Han erklærer, at Morderen efter hans Overbevisning er i København, og at det tilkommer Københavns Politi at tage sig af Sagen.“

„Efter hans Overbevisning,“ svarede Hr. Dresling, „Hm! Hm! Ja, saa! Han vil altsaa ikke gøre mere ved denne Sag. Ja ja, saa kan han trøste sig med, at der er andre, som vil. Den gode Göteborg Politimester er vist en hel Del mageligt anlagt; naa, det gør nu mindre til Sagen ... Tør jeg spørge, hvad er Deres borgerlige Livsstilling?“

„Ja,“ svarede Hr. Birker og trak paa Skuldrene, „jeg er Skribent — Journalist, om De vil, har ikke nogen særlig indbringende Levevej; men det er vel ogsaa af temmelig underordnet Betydning ... jeg mener for Sagen.“

„Ja,“ svarede Hr. Dresling, „det er det ogsaa for saa vidt, men en Ting tvinger denne sidste Oplysning mig dog til at fremføre: Skal jeg have noget med Sagen at

gøre, og nærer De i det hele taget Haab om nogensinde at faa Hævn over Deres Broders Morder — for det er vel nærmest det, De nu tænker paa; de Døde kan man jo ikke vække tillive, — saa maa jeg bede Dem ikke med et Ord eller en Stavelse at meddele Bladene noget som helst om denne Affære, eller at Sagen nu er lagt i min Haand.“

„Selvfølgelig, jeg er tavs som Graven.“

„Og nu,“ sagde Hr. Dresling, i det han bankede sin Pibe ud, „har De noget imod at fortælle mig lidt om Deres Broders Liv og Levned? Hvem omgikkes han? Havde han nære Venner?“

Den unge Birker tænkte sig et Øjeblik om.

„Saa vidt jeg ved,“ svarede han, „havde han ingen Venner, hvem han saadan til Stadigheød omgikkes. Men han var forlovet. Det vil sige, han havde været, thi hans Kæreste døde et halvt Aar, eller maaske et helt, det husker jeg ikke saa nøje, før Ulykken skete.“

„Hvad hed hun?“ spurgte Hr. Dresling, der straks var i høj Grad opmærksom.

„Angelica Hoff.“

„Ja saa, Angelica Hoff, og hvad var hun for en Dame?“

„Ja,“ svarede Hr. Birker, „hun var, saa vidt jeg kunde forstaa paa det hele, en meget fattig Pige. Forresten havde hun en Søster, som hun boede sammen med.“

„Hvad hed den Søster?“

„Det ved jeg ikke. Jeg ved blot, at hun syede og boede paa Nørrebro.“

„Vel! Vel!“ sagde Hr. Dresling. „En Frøken Hoff,

der syer paa Nørrebro, det er ikke vanskeligt at finde ... Kunde De forresten tænke Dem nogen af de Mennesker, som Deres afdøde Broder omgikkes, paa hvem Mistan-ken paa sligt kunde falde ... De maa jo nemlig huske paa, at den Person, der har forøvet Mordet, har været fuldkommen inde i Deres Broders Sager, har kendt hans Stilling, vidst, hvor betroet en Mand, han var, og været paa det rene med hans Rejses Maal ... Kunde De tænke Dem nogen?"

Hr. Birker trak Øjenbrynene sammen og saa stift ud for sig.

„Jeg føler mig fuldkommen overbevist om,“ sagde han langsomt, „at ingen, absolut ingen af de Menne-sker, min Broder omgikkes, kan have hverken Lod eller Del i Forbrydelsen.“

„Det samme var jeg overbevist om,“ sagde Hr. Dresling, „men jeg vilde dog høre Deres Mening. Denne Sag, Hr. Birker hænger sammen med hundrede andre. Og har jeg den ene, saa har jeg dem alle. Men det er den første, der er den vanskeligste ... Dog!“ Han rejste sig hurtigt, „lad det nu kun roligt blive hos mig, der skal blive gjort, hvad et Menneske kan gøre og en Smule mere, om det bliver nødvendigt.“

„Det er sandt,“ sagde Politichefen pludselig, „aa, vent et Øjeblik!“

Han aabnede en Klap i sit Skrivebord, inden for hvilken en Masse nummererede Smaarum kom til Syne. I et af disse tog han en Genstand, som han viklede ud af Papiret, hvori den havde været indpakket.

Det var en Slipsnaal med et stort Hoved af mørkerød Koral.

Han holdt den op foran Hr. Birkers Ansigt og spurgte:

„Kender De denne Naal?“

Hr. Birker betragtede den et Øjeblik.

„Nej!“

„De har aldrig set denne Naal i Deres Broders Eje?“

„Aldrig. Jeg er fuldstændig overbevist om, at min Broder aldrig har ejt nogen saadan.“

„Hvordan kan De føle Dem saa sikker paa det?“

„Det skal jeg sige Dem,, svarede Hr. Birker roligt, „for det første var min Broders Smag altfor udviklet, ja, jeg kunde gerne sige forfinet til, at han nogensinde vilde have baaret en saa udfordrende Naal. For det andet nærede han en sand Afsky for alt rødt, vi talte ofte om det, og jeg har tidt leet ham ud for denne hans Særhed. Og endelig for det tredie, saa ved jeg med Bestemthed, at han altid i sit Halstørklæde bar ...

„En lille Safir,“ fortsatte Hr. Dresling.

Hr. Birker stirrede bestyrtet paa ham.

„Men hvoraf ved Hr. Inspektøren dog det?“

„Som før bemærket, jeg har kendt en Smule til ham,“ svarede Hr. Dresling.

„Det er nemlig fuldkomment rigtigt, og jeg vilde have tilføjet: Min Broder havde faaet denne lille Safir i Fødselsdagsgave af sin afdøde Forlovede, og han bar den bestandig, saa at sige af Pietet for hendes Minde.“

„Det er meget godt ... selvfølgelig ... ja, Tak, Hr. Birker, nu maa jeg bede Dem gaa, jeg skal i Forretning. Jeg haaber nok, at De ikke i en altfor fjærn Fremtid skal høre fra mig.“

Hr. Birker bukkede og gik.

Da Inspektøren var bleven alene, stod han endnu nogle Øjeblikke med Naalen i Haanden og betragtede den, idet han mumlede for sig selv:

„Denne Raritet er ikke bleven til ved et Spil af Tilfældigheder, dertil er dens hele Karakter for ejendommelig. En Slipsnaal med ægformet Koral, sat fast paa en Guldplade, der bærer falsk Fabriksmærke ... Nej, nej, det hele er for bevidst og behændigt arrangeret ... Der er mange saadanne Naale ... Det er et Klub-Mærke! ... købt i Paris eller London ... men falder et saadant lille Indicium i mine Hænder, saa er jeg beroliget, for det er jo købt i mit eget gode, ærlige København ... Jo vist, Fabrikanten kender ikke sit eget Kram ... men Mærket kender han ... og det er falskt! ... Hvor er I behændige, I Herrer! ... Hvor er I behændige!“

Hr. Dresling lagde atter Naalen ind i sit Rum og lukkede Klappen.

Saa satte han sig og mumlede igen:

„Den første Mand, jeg træffer paa min Vej, som bærer saadan en Naal ... ham arresterer jeg ... jeg sætter ham fast, og jeg klemmer ham under Vingerne, til han taler — eller holder sin Mund for bestandig.

XIX.

SHERLOCK HOLMES ARBEJDER.

Hr. Dresling sad endnu en Stund med Hovedet støttet i sine Hænder.

Saa sagde han pludselig højt:

„Naa, det var den Urtekræmmer! ...“

Han greb til sin Telefon og ringede op:

„Vil De give mig Nr. 1042 ... Ja, Tak ... Hallo! ... Taler jeg med Inspektøren paa St. Johannesstiftelsen? ... Naa, er det Dem selv ... God Dag, Hr. Inspektør! ... Det er Dresling ... God Dag! God Dag! ... Hør, jeg vilde blot spørge Dem, har De faaet noget ukendt Lig indleveret i Løbet af i Gaar og i Dag?“

Inspektøren svarede i Telefonen:

„Nu skal jeg se efter ... Et Øjeblik ...“

Hr. Dresling trommede utaalmodigt med Fingrene paa Skrivebordet.

Saa lød det igen i Telefonen:

„Hallo! I Gaar ved Firetiden fik vi en Dreng, som er fisket op i Nyhavn. Han er formodentlig faldet over Bolværket den foregaaende Aften. Endvidere en gammel Mand, som har hængt sig i et Kælderrum i Borgergade ... Svagelighed og Næringssorg formodentlig ... Liget ser yderst elendigt ud ... og endelig i Dag til Morgen en ung Kvinde, fundet i Dyrehaven. Hun ser ud til at have drukket Gift ... Dermed er Listen ude.“

„Aa, hør, gode Inspektør, har De ikke den sidstes Signalement opskrevet?“

„Jo, jeg har det her i Protokollen ved Siden af mig.“

„Aa, lad mig høre en Gang.“

„Ja,“ fortsattes der i Telefonen — „temmelig lille af Vækst, næsten sort Haar og store, brune Øjne. Ansigtet ser ud til at have været ganske kont, men nu er det jo en Del fordrejet og medtaget. Særdeles velklædt! Ser ud, som om Liget kunde have henligget i Skoven i otte Dage.“

„Hm! Hm!“ sagde Hr. Dresling, „det kan jo omtrent passe. Hvad er hendes Undertøj mærket?“

„Det bærer slet intet Mærke.“

„Naa, ikke det. Men sig mig en Gang, hvad er der ellers fundet paa Liget?“

„Ved Siden af hende laa der en graa Silkeparasol. I hendes Kjolelomme fandtes et Lommetørklæde ... jo, Hallo, det er sandt, her har vi et Mærke, et stort P. syet med rødt Garn.“

„Naa, ja, saa! Det passer ikke; men det betyder forresten intet. Hvad saa videre?“

„Endvidere fandtes der en Entrenøgle og en Portemonnæ med to Kroner og nogle Ører samt et forældet Kort til en Variété, lydende paa en Hr. Lang.“

„Se, se,“ mumlede Hr. Dresling, „der har jeg jo min Urtekraemmer!“ — og han fortsatte højt i Telefonen: „Ja, saa er der vel ikke mere?“

„Saa er der ikke mere, nej!“

„Man formoder vel Selvmord?“

„Ja, der er jo ingen Grund til at tænke andet.“

„Nej, der er ikke Grund til at tænke andet. Hvem har fundet Liget?“

„En Skovløber ved Navn Knudsen, som bor tæt ved Stationen. Han her selv besørget Liget hertil ved Hjælp af en Vognmand og en Politibetjent fra Klampenborg.“

„Meget vel. Aa, hør nu, Inspektør, om en halv Time kommer der en Mand for at tage Kending paa Liget. Det er den afdødes Fader. Naar han har bekræftet denne min sikre Formodning, vil De saa hurtigst muligt skride til, at vi kan faa Liget obduceret. Jeg kan vel have det kemiske Laboratoriums Kendelse i Løbet af et Par Dage?“

„Ja, svaredes der i Telefonen, „det kan De sikkert.“

„Det var forfærdeligt. Vil De bede Faderen komme op til mig, naar han gaar fra Dem. Ja, saa Farvel, Inspektør, og undskyld Ulejligheden!“

„Aa, jeg beder! Farvel! Farvel!“

Og begge de samtalende ringede af.

Hr. Dresling sad et Øjeblik, saa sagde han halvhøjt:

„Et Selvmord! Nej, naturligvis, man kan ikke tænke sig andet ... selv om man staar med Beviserne i Hænderne.“

Han greb atter Telefonen og ringede op.

„Vil De give mig Klampenborg Politistation!“

Der gik saa meget som et halvt Minut, i hvilket han sad med lukkede Øjne. Det syntes, som benyttede han denne korte Tid, da han nødtes til at være ørkesløs, til en kort Hvile.

Saa lød det i Telefonen:

„Klar!“

Hr. Dresling var atter lysvaagen.

„Hallo! ... Ja ... Er det Klampenborg Politistation?“

„Ja, det er.“

„Det en Inspektør Dresling. Taler jeg med Assistenten?“

„Nej, Assistenten ventes først om en Time. Det er Overbetjenten.“

„Naa, det er udmærket. Hør, kunde De lade en Betjent løbe hen til Skovløber Knudsen og, hvis han er hjemme, bede ham følge med til Telefonen her. Jeg vilde gerne tale med ham.“

„Ja, det skal ske, Hr. Inspektør.“

„Og stop! Er den Betjent tilstede, som assisterede Knudsen med det Lig, som fandtes i Skoven i Dag til Morgen?“ ...

„Maa jeg tale med ham, og send saa en anden Betjent afsted efter Skovløberen.“

„Javel, Hr. Inspektør. Nu skal jeg kalde paa Betjenten.“

Hr. Dreslings Øjne flammede af Liv og Foretagsomhed.

Saa lød det igen i Telefonen:

„Hallo!“

„Hallo! Er det Betjenten, jeg vilde tale med?“

„Javel, Hr. Inspektør, Nr. 17, Torgren!“

„Det er godt. Hør, sig mig, foretog De paa Stedet sammen med Skovløberen nogen foreløbig Visitation af det Kvindeligt, som De fandt i Morges?“

„Javel, Hr. Inspektør.“

„Og De fandt ikke paa eller ved Liget nogen Slags Flaske eller andet, hvoraf den afdøde kan have drukket?“

„Nej, Hr. Inspektør.“

„Jeg tænkte det nok,“ mumlede Hr. Dresling, „undersøgte De Stedet, hvor De fandt Liget?“

„Ja, i hele femten Skridts Omkreds; men der var ikke det mindste mærkelige at opdage.“

„Var det en meget afsides liggende Krog, i hvilken De fandt Liget?“

Nej, det var det egentlig ikke. Det var et ganske kønt og hyggeligt Sted med højt Græs; men jeg vil indrømme, at der ikke ofte ses Mennesker paa det Sted.“

„Naa, ja saa. Naar nu Skovløberen kommer, vil De saa følges med ham hen til Stedet, og vil De begge i Forening foretage en endnu omhyggeligere Undersøgelse.“

„Javel, Hr. Inspektør.“

„Og vil De lægge nøje Mærke til det mindste, De ser, om det saa kun er en Stump Papir eller en Knappenaal. Hvor længe kan De være om det?“

„Jeg antager en lille Time.“

„Godt, om en Time ringer De mig op. Jeg har Telefonnummer 321.“

„Javel!“

„Farvel saalænge!“

„Farvel, Hr. Inspektør!“

Saa ringedes der af.

XX.

EN OPDAGELSE.

Det lod imidlertid til, at Hr. Dresling den Dag havde ganske særligt Mod paa at bruge Telefonen.

Der var næppe forløbet et halvt Minut, før han ringede op igen.

Dingelingeling!

„Maa jeg faa Helsingør,“ sagde Hr. Dresling.

„Ja,“ svaredes der i Telefonen. „Jeg skal ringe Dem op, naar den er klar.“

„Tak!“

Hr. Dresling greb alter Merskumspiben, som han havde sat fra sig i Papirkurven. Han tændte den og spadserede velbehageligt dampende nogle Øjeblikke frem og tilbage i sin Stue.

„Ja, sagde han til sig selv, „dette her er altsaa Udenomsarbejde, som jeg helst maa have fra Haanden saa hurtigt som muligt. Dette har ingen Forbindelse med det andet ... Hm! Hm! Naa, jeg skal snart blive færdig. Jeg kan jo saadan omtrent allerede se Sagens Sammenhæng!“

I det samme ringede det paa Telefonen.

Hr. Dresling greb ivrigt Hørerøret.

„Naa det er Helsingør Central. Vil De give mig Hovedpolitistationen. Ja, Tak!“

Hr. Dresling dampede stærkt paa Piben.

„Er det Politistationen?“

„Ja,“ svaredes der.

„Naa, godt! Det er Inspektør Dresling i København. Taler jeg med Overbetjenten?“

„Ja, Hr. Inspektør, det er mig.“

„Godt, godt! De holder vel stadigt Øje med den Mand, som jeg har henledet Deres Opmærksomhed paa?“

„Ja, vi gør, Hr. Inspektør! For øvrigt har han været borte fra Byen.“

„Hvad for noget!“

„Ja, han rejste i Morges en lille Tur til Helsingborg med Fruen, der ejer Forretningen. Betjenten saa dem begge gaa ombord paa Færgen. Men han havde jo ingen Ordre til at holde dem tilbage, saa han nøjedes med at melde det til mig.“

„Naa, det var godt!“ sagde Hr. Dresling, synlig letmed Tegn paa Uro havde modtaget denne sidste Meddelelse.

„Ja, for saa meget som en halv Time siden. De saa begge meget oprømte ud. Det har vist kun været en ganske almindelig Fornøjelsestur.“

„Naa, det var godt“, sagde Hr. Dresler, synlig lettet, „men fra nu af er det bedst, at De lader ham blive i Byen. Hvis han igen gør Tegn til at ville rejse, maa De tage ham!“

„Javel, Hr. Inspektør.“

Atter Afringning.

Hr. Dresling slog igen et Par Slag her over Gulvet.

„Naa“, sagde han, „saa han morer sig,“ og han

fortsatte i Tankerne: „Han har naturligvis været med Kæresten paa Helsan. Ja, ja, lad ham kun! Jeg er bange for, at han ikke faar ret mange Dage at more sig i ...“

Pludselig røg Hr. Dresling atter hen til Telefonen og ringede op.

„Det havde jeg nær glemt,“ mumlede han.

Han kastede et Blik paa et Stykke Papir, som laa paa hans Skrivebord, og paa hvilket der var optegnet en Del Tal.

„Vil De give mig 1218! ... Ja, Tak.“

„Klar!“

„Er det Købmand Klem?“ spurgte Hr. Dresling. — Og i Telefonen svarede der:

„Nej, det er Pigen; men nu skal jeg kalde paa Hr. Klem.“

„Tak!“

Et Øjeblik efter kom Købmanden, og Hr. Dresling sagde:

„God Dag, Købmand Klem, det er Inspektør Dresling, De taler med. Har De Tid i Øjeblikket, vilde jeg gerne bede Dem tage en Vogn og køre ud til Sct. Johannes Stiftelsen. Der er i Dag indlagt Liget af en Kvinde, som jeg desto værre formoder, De vil kende. — — Undskyld, at jeg benytter dette Meddelelsesmiddel, men Sagen haster ganske betydeligt. Saa snart De har været paa Stiftelsen, maa jeg bede Dem om at køre direkte herud til mig.“

„Tak. Jeg skal tage afsted med det samme,“ svarede Købmanden.

Hr. Dresling drejede eftertænksomt Klokkehaandtaget en Gang rundt og rejste sig.

„Ja,“ sagde han og saa paa sit Ur, „jeg har jo ligefrem nu en hel lille Timestid tilovers for mig selv ... Skulde jeg tilbringe den i Legestuen? ... Ja, hvorfor ikke!“

Hr. Dresling tændte en Cigar og gik ind i Værelset ved Siden af.

Dette ret store Rum var forsynet med et højst mærkeligt Udstyr.

I et Hjørne stod et stort Bædekar af Porcellæn samt et Styrtebadsapparat. Midt paa Gulvet laa en stor, firkantet, temmelig tyk Madrats, og under Loftet hang en Trapez tillige med forskellige andre Gymnastikapparater.

Paa Væggene var der Fleuretter, Huggerter, adskillige Ryttersabler, to Sæt Boksehansker, en hel Del Salonpistoler, et Par Plastroner og et Par Fægtamasker samt forskellige andre til den Slags Idræt hørende Sager.

I et Hjørne indenfor Døren laa der en Del Vægte, og ved den modsatte Væg var der opstillet en Skydeskive i Form af et legemsstort Billede af en Mand.

Hr. Dresling gik hen til den Væg, paa hvilken Vaabnene hang og nedtog en lille Pistol med roterende Kammer. Derpaa ladede han den henne ved Vinduet, i hvis Karm der stod forskellige Æsker med smaa, blanke Patroner.

Han gik saa tilbage til Væggen modsat Skiven, hævede Armen, tog et aldeles hurtigt Sigte og affyrede i

flyvende Fart alle seks Skud, der kun smeldede ganske svagt og aldeles ingen Røg efterlod.

Hr. Dresling gik smaaleende med Pistolen hen imod Skiven.

„Du er en dødsdømt Mand,“ sagde han, da han havde forvissat sig om, at alle seks Skud var anbragte i Hovedet paa Figuren.

Atter ladede han Pistolen, stillede sig op ved Væggen og sigtede.

Denne Gang faldt Skudene ikke saa hurtigt oven paa hinanden som for, og Skytien flyttede Sigtet for hvert Skud, han afgav.

„Nu faar vi se,“ sagde han og gik hen for at undersøge Skiven.

- Der sad denne Gang en Kugle i hver Skulder, en i hvert Knæ og en i Figurens højre Haand. Den sjette Kugle var gaaet mellem den venstre Haands Tommelfinger og de andre Fingre og kunde saaledes ikke regnes for en Træffer.

„Ja, ja,“ sagde Hr. Dresling, „bedre Held næste Gang!“

Han fortsatte endnu en god halv Times Tid sine Skydeøvelser paa forskellig Vis og konstaterede under disse, at han var en ganske overordentlig sikker Pistol-skytte.

Og ikke alene det, at han var sikker paa Øje og Haand, men den fænomenale Hurtighed, hvormed han betjente sit Vaaben, gjorde ham til en særdeles farlig Modstander selv overfor et større Antal Fjender.

Da han forlod sin „Legestue“, var den ulykkelige Papfigur saa gennemhullet af Kugler som et Sold.

Hr. Dresling var i det hele taget en meget ivrig og utrættelig Dyrker særlig af saadan Idræt, der kunde komme ham til Nytte i hans ikke altid lige ufarlige Virksomhed.

Thi Inspektør Dresling var ikke af den Slags Folk, der overlader til andre at besørge Forretningerne for sig.

Han var en dygtig Bokser, fuldt uddannet i Kunst-Brydning, og han trænede daglig sine Muskler og holdt sit Legeme spænstigt og ungt gennem Motion og kolde Bade.

Næppe var han kommen ind paa sit Værelse, før Entreklokken ringede, og Svendsen tonede op.

„Der er en Hr. Klem, som ønsker at tale med Inspektøren.“

„Det er udmærket. Lad ham kun komme ind.“

Svendsen forsvandt, og et Øjeblik efter stod Købmand Klem i Inspektør Dreslings Kontor.

Det var en lille, før Herre med tæt krøllet, graa-sprængt Haar og korte, graa Bakkenbarter.

Der var et yderst nedslaaet Udtryk i hans Ansigt. Han lagde den høje Silkehat fra sig paa Chaiselonguen og satte sig paa en lille Stol, der stod ved Siden af.

„Undskyld, Hr. Politiinspektør, at jeg sætter mig uden Indbydelse, men jeg er ikke saa ganske vel, desværre.“

Den stakkels Købmand saa virkelig ogsaa helt medtaget ud.

Han var ligbleg, og han stønnede ganske svagt som en Febersyg.

„Vil De have et Glas Vand ... eller, nej, kom, nu skal De se ... her har jeg noget ...“

Hr. Dresling aabnede et lille Skab, der hang paa Væggen ved Siden af hans Skrivebord, og fremtog en langhalset Flaske og et Glas.

Han skænkede Glasset fuldt.

„Se her, drik dette, saa skal De se, det vil sikkert hjælpe!“

Hr. Klem tog imod Glasset med rystende Hænder og tømte det til Bunden.

„Tak, tak!“ stønnede han, „Tak for Deres Venlighed!“

Hr. Dresling lod ham sidde et lille Øjeblik. Det lod virkelig til, at Drikken havde den forønskede Virkning, thi Hr. Klem rejste sig og sagde:

„Ja, Inspektøren havde desværre Ret. Det var min Datter.“

„Ja, det kunde jeg jo tænke,“ svarede Hr. Dresling, „men bliv nu kun siddende et Øjeblik, Købmand Klem, og lad os tale roligt om Sagen ... Jeg forstaar jo selvfølgelig godt, at det nu, da Deres Formodning er bleven til Vished, gør et dybt Indtryk paa Dem; men paa den anden Side maa vi jo erkende, at det netop var, som vi begge ventede det ... Lad os se mandigt paa Sagen ... De har mistet Deres Datter ... mange mister mere ... lad os tage den Trøst, der kan ydes os — Retfærdighed!“

„Ja, Retfærdighed?“ svarede Hr. Klem, idet han hjælpeløst rokkede frem og tilbage paa Stolen, „her kan

jo ikke være megen Tale om Retfærdighed, Hr. Inspektør, Pigebarnet har jo selv forskyldt sin Ulykke; hun har jo taget Gift.“

„Nej, hun har ikke,“ svarede Hr. Dresling roligt.

„Hvorledes?“ Det gav et Sæt i Hr. Klem, „hvorledes mener Inspektøren?“

„Hun har faaet Gift! Det skal snart blive bekræftet ... Men De har skjult en Ting for mig! En Ting, som i dette Tilfælde er af den højeste Vigtighed; thi i denne ligger Motivet til den Ugerning, som her er øvet.“

Hr. Klem vilde svare, men i det samme ringede det paa Telefonen.

Hr. Dresling greb Hørerøret og satte det for Øret.

„Hallo! Naa er det Dem! Hvorledes gik det saa?“

Og i Telefonen svarede Betjent Torgreen fra Klampenborg Politistation:

„I dette Øjeblik kommer Skovløber Knudsen og jeg fra Stedet, hvor vi i Morges fandt Liget af den unge Pige. Vi har med den yderste Nojagtighed undersøgt ikke alene Stedet, men ogsaa en stor Del af det omliggende Terræn, og der findes ikke hverken Flaske eller Flaskeskaar i mindst tredive Skridts Omkreds, og længere kan Pigen jo ikke have kastet det ...“

„Meget vel,“ svarede Hr. Dresling, „og der var ikke andet, der var værd at bemærke?“

„Ja, jeg ved ikke, om en saadan Bagatel kan regnes for noget,“ svarede Betjenten, „men jeg vil dog anføre det alligevel: Tæt ved Siden af, hvor vi fandt Liget, laa der to afrevne Tændstikker og en lille Stump Cigar.“

Det gav et formeligt Chok i Hr. Dresling.

„Tændstikker!“ sagde han, „er De vis paa, at det ik-

ke kan have været Dem selv, der har afstrøget dem?”

„Ja, det er jeg,” svarede Betjenten igen, „navnlig for mit eget Vedkommende, for jeg havde og har endnu ikke nogen Tændstikker hos mig. Men nu skal jeg for en Sikkerheds Skyld spørge Skovløberen, som staar her ved Siden af mig, skønt jeg heller ikke har bemærket, at han strøg nogen eller røg paa Stedet.“

Der paafulgte en kort Konference mellem de to, under hvilken Tankerne jog gennem Hr. Dreslings Hoved.

„Jo vist,” tænkte han, „nu ligger man sig nok ind i en Skov og ryger Cigarer, før man drikker Gift ...“

I det samme begyndte Betjenten igen:

„Nej, Hr. Inspektør, der kan slet ikke være Tale om, at det har været nogen af os, for ganske vist havde Skovløberen en Æske Tændstikker i Lommen; men for det første er Træet i hans Tændstikker hvidt, og de to, vi har fundet, og som jeg netop staar med i Haanden, er af rødt Træ. Og for det andet havde Skovløberen ingen som helst Anledning til at stryge Tændstikker, hvad han da ogsaa paa det bestemteste erklærer, at han ikke har gjort.“

„Ja, ja, — Tak skal De have,” sagde Hr. Dresling, „saa er det godt! Vil De afgive de to Tændstikker og Cigarstumpen til Assistenten paa Stationen derude. Vi kunde maaske senere faa Brug for dem. Tak skal De have! Farvel!“

„Farvel, Hr. Inspektør!“

„Ja,” sagde Hr. Dresling, idet han, efter at have ringet af, vendte sig imod Købmand Klem, som endnu sad og grundede over Inspektørens sidste Udtalelse, „ja, hele Sagen staar mig ganske og aldeles klar. Der er blot

en Ting, som endnu ikke er afdækket — Motivet nemlig ... det egentlige Motiv. Men det vil De meget hurtigt kunne oplyse. De har nemlig fortiet for mig, at Deres Datter efterlader sig et Barn — ikke sandt?”

Hr. Klem slog Øjnene ned.

„Ja,” svarede han, „det er sandt. Inspektøren forstaar vist godt, at jeg gerne vilde skjule hendes Skam, og jeg troede ikke, at det havde nogen Betydning for Sagen.“

„I allerhøjeste Grad har det Betydning, min gode Hr. Klem,” sagde Hr. Dresling, „har Deres Datter betroet Dem, hvem der er Fader til dette Barn?”

„Nej, det har hun ikke, men jeg vidste jo selvfølgelig godt, hvem ...

„Ja, ja, det er rigtigt,” afbrød Hr. Dresling ham ivrigt, „men hun har holdt Tand for Tunge! Hun har ikke opgivet denne Hr. Lang som Barnets Fader, følgelig skulde hun tie for bestandig, naar han nu forlod hende. Denne Lænke vilde Slyngelen nemlig ikke have om Benet at skulle være pligtig til at forsørge hendes Barn. Aa — den Slags Halvdyr, eller endnu værre, kan være saa utrolig raa!”

„Tror Inspektøren virkelig, at det hænger saaledes sammen?”

„Ja,” svarede Hr. Dresling, „vær ganske overbevist om, at saadan hænger det sammen. Jeg kan ikke godt fortælle Dem mere nu; De har Kone og Børn, hvem det ikke er let at tie overfor; mine Oplysninger kan gaa videre og forplumre mig Resultatet. Men om to Dage skal De høre fra mig. Inden den Tid sidder Slyngelen forhaabentlig under Laas og Slaa.”

„Ja, ja, Farvel, Hr. Inspektør,“ sagde Købmand Klem og greb sin Hat, „saa vil jeg ikke trænge ind paa Dem da! Farvel og Tak for Deres Hjælp og Deres Velvillie!“

„Intet at takke for, Hr. Klem, De skal siden høre fra mig! ...“

Købmand Klem gik.

Hr. Dresling vandrede et Par Gange frem og tilbage i Stuen; saa satte han sig ved Skrivebordet og støttede Panden i sine Hænder.

„Ja,“ sagde han til sig selv, „Banditten har under Kærligheds Maske lokket hende med sig ud i Skoven. Han har medbragt en Flaske Vin eller anden sød Drik, som han i Tide har tilsat den nødvendige Dosis Stryknin eller Blaasyre.

Hen under Aften har han faaet hende med sig til et afsides liggende Sted i Skoven, og der har han forgiven den intet anende Pige.

Det hele kunde jo se meget naturligt ud: Hun var fortvivlet over, at han vilde forlade hende, og har taget sig af Dage! — Men saa glemmer Dyret at efterlade Flasken, og desuden stryger han Tændstikker af og ryger Cigar.

Hvorfor mon de Bæster dog aldrig er fiffige nok?“

XXI.

EN OVERRUMPLING.

Vi kan lige saa godt straks oplyse Læseren om, at det var gaaet til, ganske som Hr. Dresling havde tænkt sig det.

To Dage efter de Begivenheder, som vi har skildret i det foregaaende Kapitel, kom der til Inspektøren en Erklæring fra det kemiske Laboratorium, som gik ud paa, at vedkommende unge Kvinde var taget af Dage ved Strykninforgiftning.

Samme Eftermiddag var Hr. Dresling paa Vej til Helsingør ...

Han sad alene sammensunken i en første Klasses Kupé. Hans Øjne var lukkede, og det saa ud, som om han sov.

Sommersolen skinnede ind ad Vinduet, og Toget for igennem de berømte sjællandske Skove, som nu stod i deres fulde, rige Juni-Pragt. Dyrehavens brune Raa-Flokke stirrede med store, melankolske Øjne efter Toget, der brusede afsted.

Og videre og videre for det frem langs med Sjællands smukke Kyst og det skinnende, blaa Sund op imod Hamlets gamle By.

Men Hr. Dresling saa ikke den Skønhed, som omgav ham.

Han sad stadig sammenfalden i Hjørnet af sin Kuppé ...

Politiinspektøren sov imidlertid ikke. Tværtimod var han lysvaagen. Men gennem hans stadigt arbejden-
de Hjerne gik der en hel Hær af forskellige Tanker.

Han tænkte paa den lille Ekspedition, han nu begav sig ud paa, og han lagde sine Planer desangaaende. Men hans Tanker gik langt videre. De kredsede om de Hundreder af Ekspeditioner, der var tilendebragt og om de Hundreder af Ekspeditioner, der endnu var tilbage, for han stod ved sit Maal, det, som han selv kaldte at befri København."

Hr. Dresling vidste, at der ventede ham noget farligt, noget stort og ulykkesvangert. Han vidste blot ikke, hvor stor Udstrækning, det havde, eller hvornaar det kom.

Men foreløbig beskæftigede han sig naturligvis, som den praktiske Mand, han var, mest med det, der nu stod for Døren: Morderen Langs Paagribelse.

Hr. Dresling holdt ikke af mange Udviklinger. Han hadede dette at arrestere Folk og saa at lade dem sidde et Par Aar paa Bekendelse for maaske endelig, naar de Aar var gaaet, at maatte loslade dem af Mangel paa Bevis.

Hr. Dresling elskede at gore kort Proces. At faa en Tilstaaelse og saa at gaa Rettens og Lovens Vej saa hurtigt som muligt uden altfor mange pinlige Om-
svøb. Det var bedst for alle Parter.

Og i dette Tilfælde mente han nok at skulle sikre sig Manden uden alt for stor Staahej.

I hvert Fald: Han vilde være ene om det. Han vilde

ikke bringe det halve Helsingør paa Benene. Han vilde have en Tilstaaelse med det samme. Kort sagt, han vilde følge sit gamle Princip: Overrumpling ...

Da Toget rullede ind paa Helsingørs Banegaard, havde Politimanden sin Plan fuldstændig i Orden.

Han forlod Banegaarden, gik op igennem Byen og befandt sig kort efter paa Hoved-Politistationen.

En Overbetjent tog imod ham.

„Er Assistenten tilstede?“ Spurgte Hr. Dresling.

„Ja,“ svarede Overbetjenten, „hvis Inspektøren vil ulejlige sig denne Vej. Assistenten er paa sit Kontor.“

„Goddag,“ sagde Hr. Dresling, idet han lagde Hatten fra sig paa en Stol, „naa, hvorledes gaar det med min Mand heroppe?“

Assistenten, der var en smuk, høj Mand med et langt, blondt Fuldskæg og smaa, skarpe Øjne, smilede:

„Goddag, Hr. Inspektør, jo Tak, vi har ham i god Behold. Rimeligvis sidder han for Øjeblikket midt i Middagsmaden.“

„Naa, det var jo fortræffeligt,“ sagde Hr. Dresling, idet han satte sig og torrede Sveden af Panden. „Saa træffer jeg ham formodentlig i godt Humor.“

„Formodentlig,“ svarede Assistenten. „Forresten blev vi en Smule urolige i Morges.“

„Saa! Hvorledes det?“

„Jo, omtrent ved Nitiden gik han sammen med en anden ombord i en Jolle nede ved Havnen. Jeg var et Øjeblik i Tvivl om, hvorvidt jeg skulde holde ham tilbage; men jeg var jo ogsaa bange for at gribe for tidligt ind, hvis det ikke skulde have noget alvorligt paa sig.“

„Og saa? Og saa?“ spurgte Hr. Dresling ivrigt.

„Ja,“ svarede Assistenten, „saa lod jeg skam uden videre en Baad med to af mine Betjente følge efter for at se, hvad Fyren havde i Sinde. Men det var heldigvis se, hvad Fyren havde i Sinde. Men det var heldigvis kun en ganske almindelig Fisketur, de to havde for.

„Hvorledes havde Fangsten mon været?“ spurgte Hr. Dresling med et Smil.

„Skal ikke kunne sige det,“ svarede Assistenten ligeledes med et Smil. „Den har vist forresten næppe været stor. Fiskene heroppe er Landens snedige; de bider ikke saa let paa Krogen.“

„Ja, ja, nu faar vi jo at se,“ sagde Hr. Dresling, „bare min Fisk bider, saa forlanger jeg heller ikke mere.“

„Det gør den nok,“ svarede Assistenten tillidsfuldt.

„Tror De?“ spurgte Hr. Dresling med et lunt Smil.

„Kender jeg Hr. Inspektøren ret,“ svarede Assistenten, „saa bider den!“

„Kan være, kan være,“ sagde Hr. Dresling, „i hvert Fald saa gaar jeg nu til mit Fiskeri.“

„Hvormed skal jeg tjene Hr. Inspektøren?“ spurgte Assistenten.

„Foreløbig med en Cigar, hvis De har en hos Dem,“ svarede Hr. Dresling.

„Det har jeg,“ sagde Assistenten og aabnede sit Futeral, „men jeg tør ikke garantere for, at den er saa god som den, Hr. Inspektøren plejer at ryge.“

„Har ikke det mindste at sige,“ sagde Hr. Dresling igen, „jeg har ingen særlig fin Smag for Tobak.“

Hr. Dresling tændte og pustede velbehageligt Røgen fra sig.

„Forresten tænkte jeg nærmest paa, om ikke Inspektøren vilde have et Par Betjente med?“ sagde Assistenten igen.

„Nej! Nej! Paa ingen Maade!“ sagde Hr. Dresling, „den Bagatel skal jeg mageligt klare alene. Vil De blot være saa venlig at opgive mig Hr. Urtekræmmer Langs Adresse, saa skal De se, det skal være besørget i Løbet af en halv Times Tid.“

Assistenten bukkede.

„Ja, ja, som Inspektøren vil. Det er forøvrigt ikke langt herfra. Naar De kommer saa meget som Hundrede Skridt herop ad Gaden, gaar der et Stræde til venstre, som hedder Krone-Stræde. Omtrent midtvejs i dette, jeg tror, det er Nummer elleve, ligger Enkefru Hulbergs Manufakturforretning.

Lang bebor en Stuelejlighed til Gaarden i samme Ejendom.“

„Tak, Tak!“ sagde Hr. Dresling, „ved De forresten, om der er Telefon fra Ejendommen?“

„Ja, det ved jeg ganske bestemt,“ svarede Assistenten, „det har jeg nemlig undersøgt.“

„Det er godt. Skulde det hænde, at jeg telefonerer, saa sender De mig nok Assistance og da helst saa hurtigt som muligt.“

„Inspektøren kan være ganske rolig.“

„Tak,“ sagde Hr. Dresling, „og saa Farvel saa længe! De har mig rimeligvis tilbage om en Timestid. Saa er jeg formodentlig færdig. Spiser De til Aften med mig?“

„Det vil være mig en stor Ære og Glæde,“ svarede Assistenten og bukkede.

„Godt, sagde Hr. Dresling, „jeg rejser med Toget Klokken elleve fem og halvtreds til København. Lad os spise paa Marienlyst Klokken otte præcis.“

„Tak! Tak! Det er mig en Ære!“

Hr. Dresling gik ...

Fem Minuter efter traadte han ind i Enkefru Hulbergs Butik.

En ung Kommis med et fregnet Ansigt og en lille, rød Knebelsbart stod bag Disken.

„Hvad er til Tjeneste?“ spurgte han, idet han bojede sig frem mod Hr. Dresling.

„Maa jeg spørge, er Hr. Lang tilstede?“

„Hr. Lang er vist paa sit Kontor. Skal jeg kalde paa ham?“

„Aa, nej, vent et Øjeblik! Sig mig, er Hr. Lang Deres Principal?“

Kommis'en tilkastede Hr. Dresling et lurende Blik fra sine smaa, rødlige Øjne.

„Siden De spørger,“ svarede han, „ja, i den senere Tid, i de sidste otte Dage er Hr. Lang optraadt som Forretningens Chef. Det vidste jeg nu i Grunden ikke at, at han var; men der er absolut ingen Tvivl mere nu. Hr. Lang er Forretningens Chef — af forskellige Grunde.“

Og Kommis'en smilede ironisk.

„Hvilke Grunde?“ spurgte Hr. Dresling roligt.

„Ja,“ svarede Kommis'en, „det ... det er det ikke værd, at jeg udtaler mig om.“

„Er Fruen tilstede for Øjeblikket?“

„Nej, Fruen er taget til Gilleleje for at besøge en

Slægtning af sig, som er bosat der. Hr. Lang er alene, og som jeg formoder paa sit Kontor.“

„Meget vel,“ svarede Hr. Dresling, „ligger det Værelse, hvori Hr. Lang holder Kontor, langt borte?“

„Nej, det er lige her bag Butiken. Jeg kan høre, hvis der bliver kaldt derfra.“

„Udmærket,“ sagde Hr. Dresling, „skulde det hændes, at jeg slaar et meget haardt Slag paa Døren, for Eksempel med denne Stok, Hr. Dresling lagde sin sølvknappede Stok paa Disken, saa kan De jo høre det?“

„Absolut,“ svarede Kommis'en.

„Vell!“ Hr. Dresling fremtog et blankt Skilt af sin Brystlomme og holdt det frem for den forbavsede Kommis. „Jeg er Politiinspektør Dresling fra København. Skulde det altsaa hændes, at jeg banker haardt paa Døren, vil De da øjeblikkelig ringe Hovedpolitistationen op og sige, at jeg — altsaa Dresling — ønsker et Par Mand herhen.“

„Det skal jeg! Det skal jeg!“ svarede den forskrækkede Kommis og bukkede.

„Jeg tænker ikke, at det gøres nødvendigt; men for alle Eventualiteters Skyld ... altsaa, vil De gaa ind til Hr. Lang og sige ham, at — en Kobmand kan De for Eksempel sige — fra København gerne ønsker at tale med ham.“

„Det skal jeg.“

Kommis'en knappede sin Frakke sammen, som om det var en meget vigtig Ekspedition, han begav sig ud paa, og forsvandt bag Butiken.

Hr. Dresling stod roligt og ventede.

Et Øjeblik for hans Haand ned i Overfrakkens Sidelomme, som om han forvissede sig om, at han havde en eller anden Ting i Behold ...

Et Minut efter kom Kommis'en tilbage.

„Hvis Hr. Købmanden vil ulejlige sig denne Vej! Han slog en Klap i Disken op. „Hr. Lang venter Dem. Vær saa god!“

„Tak,“ sagde Hr. Dresling og fulgte Indbydelsen. Et Sekund efter stod han overfor Hr. Lang.

Hr. Lang sad ved sin Pult og bladede i nogle Papirer ...

Værelset vendte ud til Gaarden. Der var to Vinduer, igennem hvilke man saa en lille, gammel Gaardsplads med en ubrugelig Post, en gul, noget forfalden Mur, en lille Træbænk og et Par forkrøblede Hyldebuske.

Der var ingen anden Udgang fra Værelset end den Dør, som vendte ud til Korridoren, der laa mellem Butikken og Hr. Langs Kontor.

Købmanden rejste sig fra sin Stol og hilste den indtrædende.

„Vær's god at tage Plads,“ sagde han og pegede paa en gammeldags Sofa, der stod i Stuens ene Hjørne.

„Tak, tak,“ sagde Hr. Dresling og satte sig.

Han betragtede Lang et Øjeblik.

Det var en Mand under Middelhøjde med et kortklippet, allerede stærkt graasprængt Haar, skønt Manden selv ikke saa ud til at være mere end midt i Tredive. Han bar sort Fip og Overskæg, der var sirligt vikset og snoet ud i to lange Spidser.

Hans små, brune Øjne var spillende og iagttagende.

Langs den ene Kind og helt ned paa Halsen havde han en Række rødlige Kirtel-Ar, der var alt andet end flatterende. Men forøvrigt var der en vis Sirlighed udbredt over hele hans lille Person.

„Tør jeg spørge, hvormed kan jeg tjene Dem?“ sagde han og fæstede sine smaa, brune Øjne paa Politimanden.

Hr. Dresling lagde roligt sin Hat fra sig paa Sofaen.

„Mit Navn er Klem,“ sagde han.

Det gav et lille Sæt i Forbryderen. Imidlertid svarede han roligt:

„Klem. — Ja, saa. Og hvad ønsker De af mig?“

„Jeg er Onkel til den unge Pige, Hilda Klem, som De har været forlovet med.“

„Vi har ikke været forlovede.“

„Ja, ja, forlovede eller ikke forlovede! Der har jo da bestaaet et Forhold mellem Dem og Pigen, som meget nær falder sammen med denne Betegnelse.“

„Nu, ja, og hvad saa?“

Lang begyndte at rokke uroligt i Stolen.

„Ja, ja,“ svarede Hr. Dresling, „nu kommer det. — Ser De, jeg søger Dem kun ad fredelig Vej for at faa Ordning paa noget, som er mig magtpaaliggende.“

„Og hvad er det?“

„Hilda havde fuld Fortrolighed til mig, og en Gang under en Samtale, som vi forte i Enrum, betroede hun mig, at hun havde et Barn sammen med Dem ...“

Urtekræmmeren spilede Øjnene op. Han betænkte sig et Sekund, saa sagde han mut:

„Det er ikke sandt.“

„Ja, Hr. Lang,“ vedblev Hr. Dresling rolig, „for det første er det nu ikke ganske fint af Dem at nægte det, og det havde jeg ikke ventet; men for det andet vil jeg oplyse Dem om, — jeg er lidt af en Jurist — det nytter ikke at nægte det! Den, Pigen udlægger som Barnefader, er efter Loven Barnefader, naar Pigen tilbyder Ed ... Og det er allsaa min Niece villig til ...“

Lang for op fra Stolen.

„Hvad! Ja, men det kan hun jo ikke, hun ...“

Han stoppede pludselig op.

„Hun? Hvad?“ spurgte Hr. Dresling med skarp Stemme.

„Det kan hun ikke,“ svarede Hr. Lang kort.

„Hvoraf ved De det?“

Forbryderen betragtede Hr. Dresling med et lurende Blik.

„Det tør hun ikke,“ sagde han saa, „hun tør vel ikke aflægge Ed paa noget, der ikke er sandt.“

„Hun tør det,“ svarede Hr. Dresling urokkelig, „det har hun erklæret overfor mig.“

Lang betænkte sig et Øjeblik. Han var fuldkommen forvirret, men skjulte forøvrigt sin Forvirring under et koldt og roligt Ydre.

„Hvornaar erklærede hun det overfor Dem?“ spurgte han saa.

„Da jeg sidst saa hende.“

„Og naar var det?“

„I Gaar!“

Lang kastede pludselig Pennen, som han hele Tiden havde siddet og vippet med i Haanden, fra sig.

„Det er ikke sandt!“ raabte han.

„Hvoraf ved De det?“ spurgte Hr. Dresling, idet han rejste sig.

Forbryderen følte, at han havde forløbet sig.

„Nej ... naturligvis,“ sagde han, „det kan jeg jo heller ikke vide ... jeg mente kun ... at ... det har hun ikke kunnet sige.“

„Hun har sagt det,“ vedblev Hr. Dresling med Vægt, „De hører jo, at jeg ved det. Forøvrigt er det ret dumt af Dem ikke at ordne den Ting i Mindelighed. De undgaar store Ubehageligheder derved. Hvor er det Barn anbragt?“

„Ja, men hør nu,“ sagde Forbryderen, der var ganske ude af sig selv af Forvirring, og som ikke mere vidste, hvad han skulde tænke, „er det virkelig sandt, at De talte med hende i Gaar?“

„Men hvorfor er De dog saa forbavset over det? — Hvorfor skulde jeg ikke kunne have talt med hende i Gaar?“

„Jo ... ja,“ Lang begyndte saa smaat at faa klaret sin Hjerne igen, „hun forlod mig under ret pinlige Omstændigheder, og jeg troede egentlig, at hun ... at hun var rejst bort.“

Hr. Dresling kneb Øjnene sammen og betragtede ham med et mærkeligt Smil.

„Saa! Troede De det! Var det en lang Rejse, De mente, hun var gaaet ud paa?“

Forbryderen var atter forvirret, og af dette benyttede Hr. Dresling sig øjeblikkelig.

„Naa, hvor er saa det Barn sat i Pleje?“ spurgte han.

Lang samlede alt sit Mod. Det forekom ham, at han

svævede paa Randen af en Afgrund. Nu vilde han tage et Tag og se at slippe fra Faldet. Han svarede derfor rask og brutalt:

„Hvorvidt jeg har et Barn eller ikke, det skal jeg nok afgøre overfor rette Vedkommende. Jeg skylder ikke Dem Regnskab for noget som helst!“

„De skylder mig Regnskab! Og nu behager De at aflægge det! Jeg raader Dem endnu en Gang til paa det alleralvorligste, hvis De vil undgaa store Ubehageligheder at sige mig, hvor Deres Barn er anbragt! Om De vil betale til det eller ej, er mig ligegyldigt. Jeg er velhavende. Men jeg vil vide, hvem Barnets Fader er, og hvor det er!“

Lang, der ikke kunde hamle op med Politimanden, og som skælvede for nærmere Undersøgelser i denne Sag — han vidste jo ikke, med hvad Mand han havde at gøre — bestemte sig til at give Køb paa dette ene Punkt.

„Naa, ja,“ sagde han, „siden De absolut vil ... jeg vilde ellers gerne have bevaret denne Sag for mig selv ... men ... ja, vi har et Barn sammen.“

„Hvor er det anbragt?“ Hr. Dresling tog sin Notebog op af Lommen.

„Hos en Gasværksarbejder Lind i Saksogade.“

„De husker ikke Nummeret?“

„Jeg tror, det er Nummer tredive ... paa Kvisten.

Hr. Dresling havde i Hast noteret sig Adressen.

Han stak Notebogen til sig og greb sin Stok.

„Ja, ja, Hr. Lang,“ sagde han, „saa kan jeg jo gaa igen.“

Han vendte sig imod Døren ...

„Det er ellers nogle svært massive Døre, De holder her i dette Hus,“ sagde han og bankede med Haandtaget af sin Stok paa den ene Fylding. „Det er vist et gammelt Hus?“

„Ja, svarede Forbryderen. der drog et Lettelsens Suk ved Tanken om at faa den fremmede paa Porten, „det er et meget gammelt Hus.“

„Tilhører det nu Dem?“

„Nej, det tilhører den Dame, med hvem jeg om kort Tid skal giftes.“

Hr. Dresling gjorde en lille Pavse og opfangede med sin skarpe Hørelse en svag Klokkringning ude fra Butiken.

Han vidste, at det var Telefonen. Hans Signal var forstaaet. Stationen laa lige om Hjørnet. I Løbet af faa Sekunder vilde Politiet være her.

Hr. Dresling havde under den korte Samtale, han havde ført med Lang, faaet Indtrykket af, at denne var en farligere, mere resolut og brutal Forbryder, end han ved første Øjekast havde vurderet ham til. Han vilde derfor for alle Eventualiteters Skyld sikre sig en Trumf, hvormed han kunde tage sidste Stik hjem.

Da det var besøget, vendte han sig igen mod Lang. Nu skulde han have Grundskuddet.

Hr. Dresling ønskede en Tilstaaelse med det samme. Der kunde ellers blive altfor lang Snak om en Sag, i hvilken der ingen Vidner kunde føres.

„Sig mig, Hr. Lang,“ begyndte han igen, „tillader De mig endnu et Spørgsmaal, inden jeg gaar?“

Lang blev atter urolig. Var der mere, han skulde udfrittes om?

„Ja, værsgod. Hvad gaar det ud paa?“

„Aa, en ren Bagatel for Resten, og det er maaske ikke rigtig af mig vedblivende at plage Dem, nu, da jeg har opnaaet min Hensigt.

Hr. Dresling trak med Villie Tiden ud, for at give Betjentene Lejlighed til at naa derhen, inden Katastrofen indtraf.

Forbryderen dirrede af Nervøsitet. Han trak sit Ur op af Lommen og saa paa det, som om det var knapt for ham med Tiden.

„De har maaske travlt?“ spurgte Hr. Dresling.

„Ja, jeg har,“ svarede den anden, „men maa jeg nu blot høre, hvad det er, De mere vil vide. Hvortil alle disse Omsvøb?“

„Nu vel,“ svarede Hr. Dresling, „saa vil jeg gaa lige til Sagen ... Sig mig en Gang — saadanne Smaating interesserer jeg mig for at vide —: Hvor købte De den Stryknin, som de Fredag den tredie Juni om Aftenen gav Deres Kæreste i Dyrehaven?“

Om Lynet var slaaet ned, eller en Bombe sprunget i Stuen, kunde det ikke have gjort større Virkning, end disse Ord gjorde paa Forbryderen.

Han tumlede tilbage, blev kridhvid i Ansigtet, greb fat i Pulten for at støtte sig og sank endelig sammen i en Stol:

„Hvad er det, De siger? ... Hvad er det, De siger? ... De ved, at ... at ...“

„Jeg ved, at De gav hende Giften, ja! Thomas Lang, i Kongens og Lovens Navn: Jeg arresterer Dem! ...“

Men nu skete der pludselig en fuldkommen Forvandling med Forbryderen. Han indsaa, at han var

redningsløs fortabt. Fortvivlelsen gød nyt Blod i hans Hjerne.

Han sprang op fra Stolen og raabte:

„Det er Løgn! Det er Løgn! Hvor tør De komme og paadutte mig en saadan Forbrydelse? Det er jo Løgn! Jeg kender slet ikke noget til hele denne opdigtede Historie! ... Og jeg har Beviser for min Uskyldighed ... Se her ... her kan De se ...!

Han aabnede med Lynets Hurtighed Klappen i sin Pult, og i næste Sekund rettede han en Revolver mod Politimanden.

Deite havde Hr. Dresling ikke forudset.

Han var heller ikke den Mand, der let lod sig forbløtte.

„Sig mig,“ spurgte han rolig, „er denne Revolver ladet?“

Det skal De nok faa at mærke,“ hvislede Forbryderen mellem Tænderne, „mit Liv er forspildt alligevel, hvis jeg ikke slipper herfra! Giver De en Lyd fra Dem eller gør et Skridt, skyder jeg ... Jeg vil have Forspring! De skal give mig Forspring!“

„Kære Mand,“ vedblev Hr. Dresling bestandig rolig, „hvorfor rase saaledes, De ser jo, at Gaarden er fuld af Politi.“

Lang kastede et sky Blik til Vinduet ...

I samme Sekund knaldede et Skud, og Forbryderen tabte Revolveren ud af Haanden, som Hr. Dresling havde gennemboret med et sikkert rettet Revolverskud.

Politimanden satte øjeblikkelig sin Fod paa Revolveren. I det samme reves Døren op, og to Politibetjente traadte ind.

„Læg Haandjern paa ham dér,“ sagde Hr. Dresling, „han er arresteret!“

De to Politibetjente greb nu den fuldkommen sammensunkne og altopgivende Forbryder og lænkede hans Hænder.

„Det var ikke værd at gøre for megen Opsigt,“ sagde Hr. Dresling og aabnede Døren.

„Aa, Kommis!“ kaldte han, „vil De ringe paa Telefonen; vi maa have en Vogn ...“

Ti Minutter efter sad Morderen vel forvaret bag Laas og Slaa ...

Hr. Dresling havde tilendebragt denne sin lille „Biforretning“, som han kaldte den.

XXII.

DIREKTØR BRAMMER.

Den gamle Direktør Brammer, der i første Øjeblik var aldeles lamslaaet ved Synet af den Ødelæggelse, som havde ramt hans Hjem og Ejendele, havde efterhaanden taget sig sammen igen.

Det stod ham selvfølgelig klart, da han først kom saa vidt, at han kunde begynde at udrede sine Tanker, at „Solsikken“s Forsvinden stod i Forbindelse med den Ugerning, der var øvet imod ham.

Thi „Solsikken“ var ganske og aldeles forduftet.

Den nye Tjener, altsaa Frederik Fasmers, havde faaet, eller rettere sagt taget sin Afsked.

Han havde overfor Hr. Brammer og for Retten forklaret, at „Solsikken“ havde forladt Huset ved Titiden medførende en lille Kuffert, og saa vidste han forøvrigt ikke mere.

Han havde ikke bemærket noget usædvanligt, før Brandmanden vækkede ham og Huset stod i Flamme.

Men nu maatte han dog nok bede, om han maatte faa sin Afsked, da han ikke mere turde være i en Mands Hus, hvem Ulykken saadan forfulgte ...

Hr. Brammer var flyttet.

Han havde nu lejet sig en Lejlighed paa Toldbod-vejen lige overfor Grønningen.

Han var bleven angst for det Kvarter, hvor han hidtil havde boet.

Kun den gamle, trofaste Madam Schenk var fulgt med ham.

Hr. Brammer havde flere Gange været ude paa Hospitalet for at høre til Henriksens Befindende.

Det var yderst daarligt med den gamle Mand.

Det lod ikke til, at han skulde forvinde den Hjerne-Læsion, han havde faaet ved det frygtelige Fald ned ad Trappen.

Hjernen var stærkt beskadiget, det kunde der ikke være Tvivl om. Gamle Henriksen talte kun med stort Besvær. Og hans Hukommelse klikkede fuldstændigt.

Det var ham ikke muligt at fortælle, hvorledes Hændelsen egentlig var gaaet for sig, langt mindre beskrive,

hvorledes den Person saa ud, der havde skubbet til ham.

Han fablede noget om, at en forfærdelig stor og tyk Mand havde slaaet ham gentagne Gange oven i Hovedet med en Jern-Hammer; men det turde man ikke fæste Lid til; og efter de Par Vidners Udsagn, som man ellers havde at holde sig til, var der jo ogsaa saare liden Sandsynlighed for, at noget i den Retning kunde være foregaaet ...

Imidlertid, Hr. Brammer var bleven angst for Tjenerne.

Han havde hverken Mod eller Lyst til at fæste en ny. Og Resultatet blev, at han overtalte den gamle Madam Schenk, der var Enke, til ganske og aldeles at hellige sig hans Tjeneste. Hun opslog sin Bolig i Tjenerværelset, besørgede alt, hvad der skulde besørges, og det kunde ikke nægtes, Hr. Brammer havde ingen Grund til at klage.

Han var tilfreds med Forandringen og savnede slet ikke nogen Tjener.

Men „Solsikken“ savnede han.

Det vil sige, han savnede hende samtidig med, at han var opfyldt af den frygteligste Forbitrelse mod hende.

I de første otte Dage søgte han ved allehaande Paaskud overfor sig selv at rense hende for den Mistanke, som han selvfølgelig straks ved sin Hjemkomst maatte nære til hende, han søgte at bortforklare hendes Fraværelse ved Ulykkestilfælde osv., osv. —

Men da disse otte Dage var gaaet, og han stadig ikke hørte noget fra hende, saa vendtes alting om i

den gamle, varmbloedige Direktørs Hjerte, og han opfyldtes nu af de mest lidenskabelige Hævntanker ... Der er som bekendt kun et Hænfjed fra Kærlighed til Had.

Direktør Brammer gik til Politiet og anmeldte sin fordums Elskede.

Og saa stærkt var nu hans Had og hans Hævnfølelse, at han erklærede ikke paa nogen mulig Maade at ville opgive hendes Paagribelse — koste, hvad det kostede vilde!

Han var endnu rig. Ganske vist havde han lidt et enormt Tab ved denne Historie; men hvis man antog ham for en fattig Mand, saa tog man sørgeligt fejl.

„Solsikken“ skulde paagribes, om han saa skulde sende en hel Legion Privat-Detektiver paa Spor efter hende. Men det haabede han ikke, han behøvede. Nu udlovede han foreløbig to Tusinde Kroner til den Opdager, der paagreb hende, og saa kunde man jo se Tiden an.

Der var slet ingen Tvivl om, at naar gamle Direktør Brammer greb en Ting saa alvorligt an, saa var det ogsaa Meningen, at han vilde gennemføre den.

Man bliver jo som bekendt ikke Millionær for ingenting her i Verden. Det koster i hvert Fald Energi ... og det var navnlig den Egenskab, Direktør Brammer var stærk i.

Han havde en Jernvillie.

Og nu arbejdede Politiet altsaa.

To Tusinde Kroner var mange Penge for en smaat lønnet Opdager.

Alle Parter drømte om et gunstigt Resultat.

Men foreløbig var som sagt „Solsikken“ over alle Bjerge.

Det gjaldt altsaa om at strenge sig an.

XXIII.

DET RØDE ALFABET.

Men nu skete der noget højest mærkeligt.

En Eftermiddag hen paa Sommeren sad Direktør Brammer i sin hyggelige Lejghed paa Toldbodvejen.

Han havde haft ganske overordentlig mange Forretninger den Dag. Og, som sagt, i Forretninger havde han bestandig Held med sig.

Men nu var han færdig for den Dag.

Madam Schenk havde lige taget ud fra Middagsbordet, og nu sad Direktør Brammer ved Vinduet med sin tændte Pibe og kiggede over paa Grønningens brede Linde, der nu begyndte at blomstre, og paa Kastanierne, der just havde strøet deres hvide Faklers Lov ud over den blanke Kastelsgrav, hvor et Par Svaner langsomt sejlede frem.

Der var noget, som særlig optog hans Tanker i Dag.

Blandt alt det, han havde tabt — og det var meget — det var næsten ikke til at beregne — var der en Ting, som ganske særlig bedrøvede ham.

I hans Gemmer i den gamle Lejlighed fandtes der et Diamantsmykke, som var erhvervet af Direktør Brammers Tip-Oldefader, der var en meget stor Købmand.

Han havde købt det paa en af sine Rejser i Indien.

Og dette Smykke var bestandig gaaet i Arv fra Søn til Søn, og det var altid baaret af Sønnens Hustru.

At Hr. Brammer nærede stor Kærlighed til denne værdifulde Genstand var ikke til at undre sig over; thi bag denne Kærlighed laa jo hele hans Pietets-Følelse overfor den gamle, berømte Handelsslægt, hvorfra han var rundet.

Dette Smykke var forsvundet tillige med meget andet.

Men i dette Øjeblik — og det var underligt nok — tænkte Hr. Brammer paa sin Søn, der var langt borte. Han plejede ellers ikke at ofre ham mange Tanker; men netop Tankerne paa dette gamle, forsvundne Familie-Klenodie skød atter Sønnens Billede frem for hans Bevidsthed.

At han — om han levede — en Gang vilde komme og kræve det som sin Ejendom, derpaa var Direktør Brammer vis.

Og hvad skulde han da svare?

Ja, det kunde ikke nægtes, han havde daarligt, meget daarligt forvaltet det kostbare Pund, der var ham betroet.

Han havde tankeløst og letsindigt overgivet det i Forbryderens og Skogens Vold.

Hr. Brammer sukkede dybt og satte Piben fra sig.

Udenfor begyndte Skumringen saa smaat at falde over Kastelsparkens grønne Træer.

Holmens Kirke ringede Solen ned, og Arbejderne kom i store Flokke forbi, vandrende ind mod Byen til deres Hjem efter endt Gerning.

Gamle Direktør Brammer henhældt i mørke Grublerier

Pludselig ringede det paa hans Entréklkke.

Der gik et lille Øjeblik, og Hr. Brammer lyttede. Han var bleven saa underlig nervøs i den sidste Tid.

Saa gik Døren op, og gamle Madam Schank traadte ind med et Brev og en stor Buket Blomster.

„Her er et Brev og en Buket til Herren,“ sagde hun, idet hun rakte et Brev i rosenrød Konvolut frem imod Hr. Brammer.

„Blomster til mig?“ sagde Hr. Brammer, „hvem i Alverden kan det være fra!“

Han aabnede Brevet.

Der stod kun en eneste Linie, som var skreven med en fin, flydende Damehaand:

„Fra en miskendt Veninde!“

Direktør Brammer læste denne Linie en Gang og to Gange, hans Tanker strejfede „Solsikken“, hvis Skrift han aldrig havde set, og han skød igen denne Tanke fra sig.

Hvorfor skulde hun vel sende ham Blomster? — Men hvorfor skulde overhovedet nogen Dame sende ham Blomster? Han var sig ikke bevidst at have noget saadant Damebekendtskab.

„Aa,“ sagde han pludselig, og krammede Papiret som han holdt i Haanden, sammen. „De maa gerne

have de Blomster, Madam Schenk, jeg bryder mig ikke om dem."

"Ja, men hvorfor vil Herren dog ikke have dem?" udbrød den troskyldige gamle, „se, hvilke dejlige Roser; Herren kan da være vis paa, at den, der sender dem, har ment Herren det godt!"

"Ja, det er ligegyldigt, hvad Meningen har været, jeg vil nu en Gang ikke have dem! Bryder De Dem ikke om dem selv, kan De jo kaste dem bort — for mig gerne. Jeg er lige glad!"

"Nej, det vilde dog være baade Synd og Skam at kaste de nydelige Blomster bort; det er rigtignok meget utaknemmeligt af Herren; men Gudbevares, naar Herren ikke vil have dem, saa vil saamænd jeg!"

"Ja, tag De dem kun, Madam Schenk," sagde Hr. Brammer, „de pynter dog altid lidt inde hos Dem!"

"Ja, det skal Herren rigtignok have Ret i! Tusind Tak!"

Og den gamle Madam Schenk forlod nejende Direktør Brammer med sine Roser i Haanden.

Direktøren sad endnu en Stund og spekulerede over, hvem i al Verden der dog kunde falde paa at sende ham Blomster.

"Solsikken" kunde det jo ikke være!

Nej, hun havde til den Grad forspildt hans Tillid, at det ikke kunde tænkes muligt, at hun paany skulde have den Frækhed at nærme sig til ham ...

Det var efterhaanden bleven sent ud paa Aftenen.

Madam Schenk havde som sædvanlig serveret den obligate lille Toddy for sin Herre og var derpaa gaaet til Ro.

Dage nvar jo lang og trættende, og hun var jo et gammelt Menneske.

Endnu en god Timestid sad Direktør Brammer oppe og læste i en Bog.

Saa saa han paa sit Ur, at Klokken gik til et. Han drak Toddyen ud og begav sig ind i sit Soveværelse. Det var paa høje Tid at komme til Ro, og han havde en lang og anstrengende Arbejdsdag i Morgen ...

Men det var højst mærkeligt. Direktør Brammer, der ellers var vant til at falde i Søvn, saasnart han lagde Hovedet paa Pudlen, kunde aldeles ikke finde Ro i Aften.

Han var frygtelig nervøs og ophidset, hans Blod bankede som i Feber, og han kastede sig urolig frem og tilbage i sin Seng.

Det var ham umuligt at begribe Aarsagen. Han havde ikke haft noget saadant oprørende Arbejde i Dagens Løb, og han kendte ellers ikke til Søvnløshed.

Der forløb et Par Timer. Men Hr. Brammer kunde stadig ingen Hvile finde.

Tilslidst blev det ham ganske uudholdeligt. Han tændte sin Natlampe og greb den Bog, som han nylig havde lagt fra sig.

Men det var underligt, Tankerne kunde slet ikke fæstne sig ved Indholdet. Han laa og læste hele Sider, uden at have fjerneste Begreb om, hvad det var, han læste.

Tilslidst opgav han ganske Læsningen.

Han laa med store, vidtaabne Øjne og stirrede ved Natlampens Skin ud i det dunkle Værelse.

Han vedblev at kigge over paa det storblomstrede

Tapet saa længe, indtil dets brogede Mønster begyndte at danse for hans Øjne.

Blomsternes sært forvredne Former dannede efterhaanden for hans ophidsede Fantasi Ansigter, underlige, hemmelighedsfulde Fysiognomier, der fortrak sig i spotske Grin.

Hele Væggen med sine Blomsterflokke forekom ham tilsidst at være en stor, levende Masse, en talløs Hær af Hoved ved Hoved, hvis onde og spotske Grimaser fyldte hans Sind med Uro og Skræk.

Han prøvede paa at lukke Øjnene og søgte paa forskellig Vis ved Opbydelsen af al sin Energi at skræmme disse forvirrede Drømmebilleder bort. Men det lykkedes ham ikke.

De traadte blot frem i stedse større Tydelighed, alt som Nattens Timer gik.

Tilsidst laa han badet i Sved med Hænderne krampagtigt knyttede under sine Tæpper.

Det var allerede begyndt at lysne udenfor.

Morgenens var i Færd med at bryde frem.

Nej, nu kunde han ikke holde det ud længere. Han maatte se et virkeligt levende Væsen om sig.

Direktør Brammer sprang ud af sin Seng, kastede en Slaabrok om sig og stak Fødderne i et Par Filttøfler.

Han saa paa sit Ur, der laa paa Natbordet.

Klokken gik til fire.

Saa gik han gennem sit eget Værelse og Dagligstuen ud til Madam Schenks Sovekammer.

Han bankede paa hendes Dor, lyttede saa et lille Øjeblik og bankede igen, da ingen svarede.

Endnu nogle Sekunder lyttede han.

Hvad gik der dog af Madam Schenk? Hun plejede da ellers ikke at sove saa haardt.

Der var stadig ingen, der svarede.

Saa dundrede Hr. Brammer af al Kraft paa Døren. En underlig Angst havde grebet ham.

„Madam Schenk, De maa staa op!“ raabte han, „jeg er ikke rask! De maa staa op!“

Bestandig intet Svar.

Direktør Brammer rev Døren op.

Nu vilde han have Vished ...

Madam Schenk laa paa Ryggen i sin Seng med Ansigtet lige i Vejret.

Hun var ligbleg og lignede en død.

Hr. Brammer fór hen og begyndte at ruske i hendes Arm.

„Madam Schenk! For Guds Skyld, hvad er der i Vejen med Dem? Er De syg? Men saa svar mig dog i Himlens Navn!“

Men Madam Schenk svarede ikke.

Hun var øjensynlig enten død eller havde mistet Bevidstheden.

Al Direktør Brammers Ro og Aandsnærværelse vendte pludselig tilbage ved dette Faktum.

Han saa sig et Øjeblik om i Stuen, og i samme Nu slog det ham, at Luften herinde var opfyldt af en underlig sød og berusende Duft, en sær mandelagtig Parfume.

Paa Madam Schenks Kommode stod Blomsterne, som hun havde sat i Vand i en stor Vase.

Hr. Brammer stak Næsen ned til dem og overfaldtes pludselig af et let Ildebefindende.

Tapetet paa Væggene herinde begyndte at danse for ham ganske paa samme Maåde, som de før havde drejet sig rundt og forgøglet hans Fantasi allehaande barokke Syner inde i hans Soveværelse.

Han greb øjeblikkelig Buketten, aabnede Køkkenvinduet og kastede den ud.

„Det forbandede Kram!“ raabte han, „hvad er det dog for en modbydelig Lugt, de afgiver!“

Han vendte tilbage til Sengen og forsøgte endnu en Gang at kalde Madam Schenk tilbage til Livet.

Men det var forgæves.

„Ja, der er altsaa ikke andet for,“ sagde Hr. Brammer til sig selv, „jeg maa af Sted efter en Læge. Pokker ogsaa staa i det Uheld, der bestandig forfølger mig! ... Og Tjener har man ingen af! Tilsidst svider de vel ogsaa Huset af over Hovedet paa mig her!“

Hr. Brammer havde under denne Monolog iført sig de nødvendigste Klæder.

Han styrtede ned ad Trappen.

Det var nu bleven fuldkommen lys Dag udenfor.

Øvre paa en Bænk i Grønningen sad der en Betjent og halvsov.

„Halloj!“ raabte Hr. Brammer, „De dér, Betjent!“

„Ja, hvad er til Tjeneste?“ spurgte Betjenten og rejste sig trevent.

„Ved De, hvor den nærmeste Læge bor?“

„Ja, der bor en lige her henne paa Hjørnet af Store Kongensgade.“

„Tak, det er godt! Aa, vil De se efter, at der ingen

Tyveknægte kommer ind ad min Gadedør, mens jeg er borte!“

Og Hr. Brammer ilede af Sted.

„Han maa s'gu da være halvgal,“ mumlede Betjenten og grinede i Skægget. „Gud skal vide, hvad der nu er løs.“

Efterhaanden begyndte saa en og saa en anden Arbejder at komme forbi.

Det var Folk, der skulde passe at komme med Baa-dek Kl. fem over til Holmen og Revshaleøen.

De travede af Sted med Madpakken under Armen og Piben i Munden.

En og anden af dem hilste Betjenten ved at lægge Fingeren paa Hatteskyggen.

„Godmorgen i det grønne!“

„Godmorgen igen,“ svarede Betjenten og satte sig atter tilrette i Hjørnet af sin Bænk.

KØBENHAVN VED NAT TIVO

PAA AFVEJE!

B. 90

København ved Nat

EN ROMAN

om Forbrydelse og Kærlighed

AF

HUGO KRANTZ

ANDEN DEL.

KØBENHAVN.
FREDERIKSBERG BIBLIOTHEKS FORLAG.
1913.

ARTS TEUTONIAS BOKTRYKKERI KBHVN.

Noget efter vendte Direktør Brammer tilbage med Lægen, som han langt om længe havde faaet ringet op.

Den samme Læge var en yngre, blond Mand, som bar Guldbriller paa en ret vigtig udseende Opstopper-næse.

Hr. Brammer forklarede ham undervejs ivrigt de nærmere Omstændigheder ved dette højst mærkelige Tilfælde med hans Husholderske. Men Lægen kunde, som rimeligt var, hverken udtale sig i den ene eller den anden Retning, før han havde set og undersøgt Patienten.

Den gamle Madam Schenk var stadig uden Bevidsthed. Hun laa ligesom før med Nakken imod Puderne og lignede mere en død end en levende.

Lægen anstillede en kort Undersøgelse.

Da han var færdig, skød han eftertænksomt Brillerne frem paa Næsen og sagde:

„Ja, der er næppe Tvivl om, at her foreligger et Forgiftningstilfælde. Deres Husholderske maa have spist eller drukket et eller andet, som ... kort sagt, hun har faaet Gift, hvorledes, er det naturligvis ikke godt for mig at afgøre.“

Lægen begyndte at foretage nogle Oplivningsforsøg.

„Jeg kan ikke tænke, hvorledes det kan være gaaet for sig,“ sagde Direktør Brammer, „efter Middag fejlede hun ikke det mindste, og hun plejer aldrig til Aften at nyde andet end en Kop The og et Par Stykker Franskbrød, og det skulde man jo dog ikke tænke sig kunde være forgiftet.“

„Ja, det kan man jo aldrig vide,“ svarede Lægen, der stadig fortsatte sine Oplivningsforsøg, „imidlertid tror jeg, hun kommer over det. Hjertet fungerer allerede bedre, og hendes Aandedræt bliver mere og mere regelmæssigt. Lad os blot faa hende paa Benene, saa maa hun jo selv bedst kunne forklare Aarsagen ...“

Endelig slog Madam Schenk Øjnene op.

„Naa,“ spurgte Lægen, „hvorledes har De det, lille Madam?“

Madam Schenk aabnede Læberne og forsøgte at tale; men hun kunde ikke.

Hun løftede et Sekund Hovedet op fra Pudsen, men det faldt øjeblikkeligt tungt tilbage igen.

„Der er ingen Fare,“ sagde Lægen rolig, „hun er over det for denne Gang.“

Han aabnede sin Haandtaske, tog en lille Flacon frem og talte nogle Draaber op i en Ske.

Efter at have presset denne ind mellem Patientens Læber og faaet hende til at synke Lægemiddelet, vendte han sig mod Hr. Brammer og sagde:

„Hvad er det for Resten for en forbandet Parfume-Stank, der er her inde?“

Hr. Brammer kom pludselig til at tænke paa Blomsterbuketten.

„Ja, det er sandt,“ svarede han, „det har jeg glemt at fortælle Dem. Jeg fik i Gaar Aftes nogle Blomster sendt, som jeg ikke selv brød mig om at beholde, og de blev i den Anledning sat herind. Det kan vel ikke være dem, der har foraarsaget denne Sygdom?“

„Hvad var det for Blomster?“ spurgte Lægen.

„Det var, om jeg husker ret, Roser og nogle enkelte Resada,“ svarede Hr. Brammer.

„Nej, nej,“ svarede Lægen igen, „det kan der slet ikke være Tale om! De Blomster er der saamænd ikke noget giftigt ved. Naturligvis tør jeg ikke benægte, at de anbragt i et Soveværelse kan forvolde Beboeren en Smule Hovedpine; men et Ildebefindende som dette — absolut ikke!“

„Ja, da maa jeg dog dertil bemærke, at da jeg før, nogle faa Øjeblikke efter, at jeg havde fundet min Husholderske bevidstløs, lugtede til dem, folte jeg virkelig ligesom en svag Antydning af et Ildebefindende.“

„Indbildning, Hr. Direktor!“ svarede Lægen vigtigt og skubbede Brillerne tilbage paa deres Plads, „De har været ophidset og nervøs ved hele denne Historie ... og saa forgøgler man saare let sig selv den Slags Ting.“

„Ja, det kan jo være, det kan jo være,“ sagde Hr. Brammer.

I det samme slog Madam Schenk atter Øjnene op.

„Men, hvad er dog det?“ spurgte hun med svag Stemme, „hvad er det for tremmede Folk, der er i mit Værelse?“

Hr. Brammer nærmede sig hendes Seng.

„Vær kun rolig, Madam Schenk, det er kun mig og saa Lægen. De har været syg; men nu er det bedre med Dem.“

„Har jeg været syg?“ spurgte den gamle forskrækket, „ja, jeg mærker nok, at jeg slet ingen Kræfter har ...“

„Nu skal De blot ligge rolig,“ sagde Lægen, „saa skal jeg siden sende Dem nogen Mikstur, og saa skal De se, inden Middag er De rask igen. Læg Dem nu ned og sov.“

De to Herrer forlod Kammeret og fulgtes ad ind i Direktørens Dagligstue.

Lægen satte sig ved Skrivebordet og udfærdigede en Recept.

„Jeg vil nu sige Dem en Ting, Direktør Brammer,“ sagde han, „(vi maa nu være glade for, at De saa betids opdagede dette. Havde det gamle Menneske faaet Lov til at ligge bevidstløs nogle Timer endnu, saa er det vanskeligt at afgøre, hvorvidt vi overhovedet havde faaet hende bragt til Live igen.“

„Ja, saa Gudskelov da, at det gik, som det gik! Mærkeligt nok, jeg var saa nervøs og kunde aldeles ikke sove ... naa, ja, saadan skulde det altsaa være.“

Lægen gik ...

Den gamle Madam Schenks Tilstand bedredes betydeligt op ad Formiddagen, navnlig efter at hun havde indtaget den Medicin, som Lægen havde foreskrevet.

Ved Tolvtiden var hun endogsaa saa rask, at hun bestemte sig til at staa op.

Noget efter gik Hr. Brammer til sine Forretninger.
Han var imidlertid ingeniende rolig.

De sidste Tiders mange ulykkelige Hændelser havde gjort ham mistænksom ... Og nu dette med hans Husholderske ... nej, det forekom ham bestandig, at der maatte stikke et eller andet under ...

Saa slog pludselig en Tanke ham, medens han sad paa sit Kontor:

Dresling!

Han havde kendt den berømte Politimand i mange Aar. Ganske vist havde de ikke omgaaedes hinanden ret meget. Men de havde dog i en vis Periode været nære Venner trods de ti Aars Forskel i deres Alder, og Brammer betænkte sig derfor ikke paa at søge ham i et Tilfælde, hvor meget stod paa Spil.

Han sad et lille Øjeblik, saa greb han Telefonbogen og slog op efter Politiinspektør Dresling.

Da han havde fundet hans Nummer, ringede han op. —

„Maa jeg faa 321!“

Og et Øjeblik efter svaredes der:

„Klar!“

„Er det Politiinspektør Dresling, jeg taler med?“ spurgte Hr. Brammer.

„Ja,“ svaredes der.

„Det er Direktør Brammer.“

„Hvad for noget!“ svarede Hr. Dresling i Telefonen, „er du levende endnu? Det er da Aar og Dag siden, jeg har hørt fra dig.“

„Ja, det er længe siden,“ svarede Hr. Brammer,

„men du ved nok, kære, gamle Ven, naar det kniber, saa kommer man.“

„Er der noget i Vejen?“ spurgte Dresling.

„Ja, du, desværre en hel Bunke! Men det kan jeg ikke forklare dig her i Telefonen. Kort og godt: Jeg trænger til din Hjælp. Vil du yde mig den?“

„Selvfølgelig! Men vi maa jo saa tale sammen.“

„Ja,“ svarede Hr. Brammer, „det er nødvendigt — hvornaar maa jeg søge dig?“

„Du skal ikke søge mig,“ sagde Dresling, „hvornaar er du hjemme i Aften, saa skal jeg komme til dig?“

„Jeg er hjemme Klokken fem. Kan det passe?“

„Udmærket.“

„Det er sandt, du er jo Ungkarl ligesom jeg. Vil du spise sammen med mig?“

„Tak, gerne.“

„Saa ses vi altsaa Klokken fem. Jeg bor paa Toldbodvej Nummer 21, første Sal.“

„Meget vel! Paa Gensyn!“

„Paa Gensyn! Og Tak!“

De to Herrer ringede af.

XXIV.

ALFABETETS HÆVN.

Da Direktør Brammer den samme Middag forlod sit Hjem, sad der paa den Bænk, hvor Politibetjenten om

Morgenen havde siddet, en Person, som gjorde store Øjne, da han saa Direktøren.

„Hvordan Satan kan det være gaaet til,“ mumlede han, „han lader s'gu til at være i bedste Velgaaende! Der har Mester nok for en Gangs Skyld forregnet sig ... Ja, ja, der er jo ikke andet for mig at gøre end aflægge Rapport saa hurtigt som muligt.“

Han rejste sig og gik med hastige Skridt hen imod Bredgade.

Ved Hjørnet sprang han paa en Sporvogn, som gik ind efter Kongens Nytorv ...

Læseren træffer atter her paa en gammel bekendt.

Det var ham, der sammen med den brystsyge Zinkstøber for kort Tid siden optraadte i Brandforhøret, og som ved sin Vidneforklaring reddede Frederik Fasmers ...

Saadan noget som to Timer efter at dette var passeret, ringede en lille, skævrygget Dreng paa Direktør Brammers Hoveddør. Han medførte en temmelig stor Taske, der var fyldt med smaa, sirlige Æsker. I Haanden holdt han en Bunke Breve.

Madam Schenk lukkede op.

Hun havde næsten ganske overstaaet sit Tilfælde. Kun et Par Gange i Løbet af Dagen havde hun faaet en Smule Kvalmefornemmelse, men den standsede en Skefuld af den Medicin, Lægen havde ordineret, næsten øjeblikkelig.

Krøblingen aabnede sin Taske og fremtog en af de smaa Æsker, som han rakte Madam Schenk sammen med et af sine Breve:

„Det er til Direktør Brammer fra det nye Firma

„Røssel & Søn“. En Prøve paa ægte, importerede Havannacigarer.“

„Der skal vel ikke noget Svar med tilbage,“ spurgte Madam Schenk, „for Direktøren er ikke hjemme?“

„Nej, Tak, hvis De blot vil give Direktøren det,“ svarede Krøblingen, „Farvel!“

Drengen forsvandt ned ad Trapperne og sprang et Øjeblik efter paa den samme Sporvogn, som Personen, der sad paa Bænken for to Timer siden, var kort bort med ...

Ved Firetiden kom Direktør Brammer hjem.

„Vi skal have en pæn Middag til to Personer arrangeret præcis paa Slaget fem,“ sagde han til Madam Schenck, „nu maa De være flink. Hvad De ikke selv kan overkomme, henter vi paa Restaurationen. Vi har vel mere af den gamle Bourgogne?“

„Ja, der er endnu en ti—tolv Flasker.“

„Naa, det var brillant. Den skal vi have og saa forøvrigt kun en Flaske Champagne ... Har her været nogen?“

„Nej, ikke noget saadant,“ svarede Madam Schenk, „her er kommen en Prøve paa Havannacigarer, tror jeg, det var, det ligger paa Herrens Skrivebord; men ellers har der ikke været nogen, siden Herren gik.“

„Naa, det var godt. Ja, saa skynder vi os altsaa lidt, Schenk!“

„Ja, nu skal jeg tage fat,“ svarede den Gamle og forsvandt skyndsomst.

Direktør Brammer gik ind til sit Skrivebord og aabnede Brevet, som laa ved Siden af Æskerne med Cigarerne.

Det var et ganske almindeligt Reklame-Brev.

Der stod blot:

„Hr. Direktør Brammer bedes godhedsfuldt at sætte Smag paa medfølgende Prøve af en ægte, importeret Havannacigar, som vi paa Grund af vore fortrinlige Forbindelser kan tilbyde til en Pris af femten Kroner pr. Hundrede.

Med Højagtelse
ærbødigt

Røssel og Søn.“

„Naa,“ sagde Hr. Brammer og lagde Brevet fra sig, „et nyt Tobaks-Firma ... ja, Reklamen leve!“

Saa gik han ind i sit Soveværelse for at gøre Toilette og klæde sig om ...

Lidt før Klokken fem stod Bordet dækket, og præcis paa Slaget ringede Inspektør Dresling paa Entreklokken.

Hr. Brammer gik selv ud for at lukke op.

„Goddag! Goddag!“ hilste den indtrædende Politimand, „og hjertelig velkommen!“

„Tak!“ svarede Hr. Dresling og monstrede opmærksomt sin Vært et Øjeblik, „du er bleven graa!“

„Ja, jeg er skam saa, du,“ svarede Hr. Brammer, „naa, jeg begynder desværre ogsaa at blive gammel nu.“

„Aa, gammel, gammel! Fanden er gammel!“ sagde Hr. Dresling, „lad os nu blot ikke blive andægtige i Anledning af vor Alder, min gamle Ven,“ og han tilføjede med et lunt Smil: „Jeg har dog hørt et og andet om dig i den sidste Tid, som just ikke bestyrker mig i den Tro, at Alderen skulde trykke dig.“

„Hvad mener du?“ spurgte Direktør Brammer, idet han skilte Ungdomsvennen af med Frakken; han blev ligesom lidt usikker. „Hvad er det for noget, du har hørt?“

Hr. Dresling truede skælmsk ad ham med Fingeren:

„Saadan noget siver ud,“ sagde han, „det siver ud. Fy, skam dig, en Mand i din Alder!“

Hr. Brammer var pludselig bleven meget alvorlig. „Ja,“ sagde han, „nu forstaar jeg jo godt, hvad du sigter til. Herregud, saa det har allerede beskæftiget Folk ... Ja, kære Dresling, jeg havde virkelig begaaet den kolossale Dumhed et gaa hen og forelske mig paa mine gamle Dage ... Naa, nu er den Historie Gudske-iov forbi ... blot den ikke maa komme til at svie altfor haardt til mig i Fremtiden!“ tilføjede han alvorligt.

„Hvorledes mener du?“ spurgte Hr. Dresling, der var bleven opmærksom.

„Det skal jeg forklare dig siden,“ svarede Hr. Brammer. „Nu vil vi først og fremmest have os noget Mad og et godt Glas Vin. Saa kan vi senere gaa over til de mere alvorlige Sager.“

„Ja, ja, som du vil da.“

„Du er da vel sulten, vil jeg haabe?“ spurgte Hr. Brammer, „jeg har Masser af god Mad til dig.“

„Som en Ulv,“ svarede Hr. Dresling, „jeg spiser Frokost Klokken ti, to Æg og tre Stykker Smorrebrod — ja, saa kan du vel tænke dig til Resten.“

„Brillant!“ sagde Hr. Brammer, „Bordet er dækket.“

De var komne ind i Dagligstuen.

„Du bor hyggeligt her,“ sagde Hr. Dresling og saa sig om i det store, smukt udstyrede Værelse.

„Aa, ja, saamænd,“ svarede Vennen, „men jeg ved ikke, jeg er nu et Vanemenneske, jeg savner alligevel min gamle, rare Lejlighed ude paa Gammelholm.“

„Naa, ja, det er sandt,“ sagde Hr. Dresling og strøg sig over Panden, „det brændte jo fornylig!“

„Ved du virkelig det?“ sagde Hr. Brammer, „jeg troede ikke, at du fulgte med i den Slags smaa Enkeltheder.“

„Jo, svarede Hr. Dresling langsomt, „det gør jeg ... Smaa Enkelthederne er ofte af saare stor Betydning i min Virksomhed. Det er ofte af de smaa Ting, at de store udvikler sig ... Satte du forresten meget til ved den Lejlighed?“

„Aa, ja,“ sagde Hr. Brammer tungt, „jeg satte en Del til ... jeg satte en Del til ...!“

„Jasaa!“

„Men skal vi nu ikke gaa til Bords? Jeg tror, at min gamle Schenk er i Færd med at rette Fisken an.“

„Jo, lad gaa da!“

De to Herrer tog hinanden under Armen og begav sig ind i Spisestuen.

Under Maaltidet opfriskede de allehaande Minder fra Ungdommen.

Ofte glemte de at spise, og ofte stødte de Champagneglassene mod hinanden og drak paa snart denne, snart hin lyse og lykkelige Erindring fra de unge og glade Aar.

„Sig mig,“ sagde pludselig Direktør Brammer, „kan du huske den lille Emma, Arkitekt Kellers Datter, kan du huske, at hun var forelsket i dig?“

„Ja, der var lidt om det,“ svarede Inspektør Dresling med et tungt Smil, „jo, hende husker jeg godt.“

„Sig mig,“ vedblev Hr. Brammer, „holdt du ikke ogsaa af hende? Ja, jeg vil da sige dig, at jeg havde den Opfattelse.“

„Jo,“ svarede Hr. Dresling lidt kort, „jeg holdt af hende.“

„Jeg troede virkelig en Gang, at der skulde være bleven et Par ud af jer to.“

„Det troede jeg selv.“

„Ja, men sig mig,“ vedblev Hr. Brammer, „hvorfor skete det da ikke? Kom der noget i Vejen?“

„Ja,“ svarede Hr. Dresling, „der kom meget i Vejen, hun døde.“

„Nej, virkelig, det har jeg slet ikke hørt noget om! Hvorledes gik det egentlig til?“

„Hun druknede sig,“ svarede Hr. Dresling.

„Men hvorfor dog? Hvorfor?“

„Simpelthen af Kærlighed til en anden,“ svarede Hr. Dresling, „Kvinden er flygtig! Og denne anden vilde ikke have hende.“

„Herregud, det har jeg slet ikke haft den ringeste Anelse om. Ved du, hvem den Mand var?“

„Ja,“ svarede Hr. Dresling, „det var en ganske almindelig Kommiss i en Klædevareforretning — iøvrigt en meget respektabel Mand; han er nu Grosserer, gift og lever her i Byen. Hans Navn er for saa vidt ingen Hemmelighed. Han hedder Laub.“

„Ja, saa, ham kender jeg da i alt Fald af Omtale,“ sagde Hr. Brammer, „naa, saa det var ham, hun var bleven svag for?“

„Ja, det var. Forøvrigt er han en fuldendt Hædersmand. Jeg kender lidt til hans Vandel og har et Par Gange talt med ham. Han har haft megen Sorg og Græmmelse i samme Anledning, uagtet han var ganske uskyldig. Kærligheden lader sig jo desværre ikke kommandere ... Det har jeg maattet bekende ...“

Der var pludselig kommet et stærkt sorgmodigt Præg over Hr. Dreslings Ansigt.

Han talte i en dæmpet, sorgfuld Tone og spiste ikke mere.

„Det gør mig ondt,“ sagde Hr. Brammer, „om jeg ved mine utidige Spørgsmaal har revet op i et og andet, som helst burde have hvilet i Fred; men du faar tilgive min Ubetænksomhed og min Uvidenhed om Begivenhedernes Gang. Det er jo snart mange Aar siden, vi skiltes nu ... Ak ja, meget, meget er siden hændt for os begge ...“

De var nu kommen til Desserten.

Hr. Brammer fyldte paa ny deres Glas, og Hr. Dresling sagde, idet han klinkede med Ungdomsvennen:

„Saa, nu har vi talt tilstrækkelig meget om mig, nu

vil vi tale lidt om dig selv ... Sig mig en Gang, hvad er det, du behøver min Hjælp til?"

„Ja, du, det er en meget indviklet Historie, og den er lang.“

„Ja, ja, det faar saa være,“ sagde Hr. Dresling igen, „tag nu kun fat og fortæl, saa spiser jeg mine Druer imens.“

Hr. Brammer fortalte nu omstændelig alt det, som Læseren allerede ved. Om sine udmærkede Forretninger, om sin bortdragne Søn, om sit Kærlighedsforhold til „Solsikken“ og om de Forfølgelser, som han paa det stærkeste var overbevist om, at han endnu var Genstand for.

„Sig mig en Gang,“ sagde Hr. Dresling, da han havde tænkt sig lidt om, „hvem tror du det er, der følger dig?“

„Ja, hvem kan vide det,“ svarede Hr. Brammer, „jeg har ingen saadan aabenlyse Fjender; men at der er nogen, som vil mig til Livs, det er jeg ganske overbevist om.“

„At der var nogen, der vilde tage dine Penge fra dig, det er ganske klart, og det er heller ikke til at forbavses over ... navnlig ikke i vore Tider ... men nu bagefter, da Kupet er gjort ... ja, du har jo anmeldt Sagen for Politiet, det ved jeg da ...“

„Ja, afbrød Hr. Brammer, „det har jeg, og jeg har sat alt ind paa, at dette forbandede Kvindemenneske kan blive paagrebet. Jeg har udlovet to Tusinde Kroner til den, der faar fat paa hende.“

„Se, se, naa, saa du har grebet Sagen saa alvorligt

an ... ja, saa begynder jeg bedre at forstaa Sagens Sammenhæng.“

„Hvorledes det?“ spurgte Direktør Brammer.

„Man vil forhindre, min Ven, at du vedbliver med at drive denne Undersøgelse. Damen er dyrebar for det Samfund, hun tilhører. Der maa ikke gerne krummes et Haar paa hendes Hoved; saa maa dit hellere ofres.“

„Samfund?“ spurgte Hr. Brammer, „hvad er det for et Samfund, du taler om?“

„Ja, kære Brammer,“ svarede Hr. Dresling, „det er ikke saadan i en Haandevending at forklare. Men det skal vi siden komme tilbage til ... Maa jeg nu blot høre lidt om de nærmere Omsiændigheder ved din Husholderskes Sygdom.“

Hr. Brammer fortalte alt fra først til sidst, fortalte ogsaa om sit eget Ildebefindende, sin Søvnløshed om Natten osv. — kort sagt, han glemte intet, selv ikke den mindste Enkelthed ved Tildragelsen.

Hr. Dresling tømte sit Glas.

Han sad et lille Øjeblik og flyttede eftertænksomt Glasset fra det ene til det andet Sted paa Bordet.

„Sig mig,“ spurgte han omsider, hvor gjorde du af de Blomster, du fik sendt, og som du forærede din Husholderske?“

„Dem kastede jeg ned i Gaarden,“ svarede Hr. Brammer.

„Det var meget ubetænksomt gjort af dig,“ sagde Hr. Dresling og rynkede paa Næsen, „hvorfor kunde du ikke have været saa klog at gemme dem, saa jeg og-

saa kunde have faaet Lov til at se dem ... Har I forresten Skarnkasse her i Gaarden?" spurgte han pludselig.

Hr. Brammer betænkte sig et Øjeblik.

„Ja, vi har to Zinkkasser staaende dernede," sagde han, „om jeg ikke husker fejl."

„Findes der ikke en eller anden her i Gaarden, som vi kunde faa til at rode den igennem og mulig finde Buketten?" spurgte Hr. Dresling, „det vilde være af allerstørste Betydning at faa fat i de Blomster."

„Jo, bi lidt," svarede Hr. Brammer, „jeg skal lade Madam Schenk bede Urtekræmmerens Karl om nu med det samme at se efter.

„Ja, gør det," sagde Hr. Dresling, „det vil ikke være af Vejen at faa de Roser under Behandling."

Hr. Brammer forlod Spisestuen for at give Madam Schenk Besked.

Hr. Dresling sad nogle Øjeblikke og saa stift ud for sig, saa sagde han til sig selv:

„Jeg tror, at min gamle Brammer skal være lidt forsigtig. Gud ved, hvorfor han egentlig har ventet saa længe med at kalde mig ... Jeg glæder mig forresten til at faa den Buket — hvis den da findes — undersøgt ude paa Laboratoriet; den vil vist frembyde adskillige Overraskelser ..."

Hr. Brammer kom tilbage.

„Nu har jeg sendt Bud ned," sagde han, „om et Kvarters Tid vil jeg have Besked."

„Det var ypperligt," sagde Hr. Dresling, „jeg er spændt paa Resultatet."

„Paa hvad?" spurgte Hr. Brammer.

„Paa at se de Blomtser ... og navnlig paa at lugte til dem.“

„Ja, men du godeste Gud, har du samme Mistanke!“ raabte Hr. Brammer, „jeg spurgte jo Lægen, men han afviste mig meget overlegent. Der kunde aldeles ikke være Tale om, at Blomsterne havde nogen Skyld, mente han.“

„Læge er Læge! Og Politi er Politi!“ svarede Hr. Dresling roligt. „Man maa ikke forlange Urimeligheder! Forresten siger jeg Tak for Mad! Jeg ser, at du ogsaa er færdig!“

„Ja, velbekomme! Vi faar straks Kaffe!“

„Det er brillant! Har du en Cigar?“

„Ja, ja, nu skal jeg hente ... det er sandt,“ sagde Hr. Brammer pludseligt, jeg har jo faaet en Prove sendt i Dag — ægte Havannacigarer — skal vi probere dem?“

„Ja, lad gaa,“ sagde Hr. Dresling, „lad os se, hvorledes den ser ud.“

Direktor Brammer hentede Æsken fra sit Skrivebord.

„Her skal du se,“ sagde han og lukkede op, „det lader minsandten til at være ekstra Varer. Duften er brillant.“

„Jeg har ikke megen Forstand paa Tobak,“ svarede Hr. Dresling, „men hvis det er noget ekstrarafint, du har at byde paa, kan jeg vel nok smage det ... det var forresten en ganske ejendommelig Æske at anvende til Cigarer ... Hvem har sendt dig den Prove?“

Hr. Brammer greb Brevet, som endnu laa paa Skrivebordet.

„Røssel og Søn,“ svarede han efter at have kastet

et Blik paa Papiret, „et ganske nyt Tobaksfirma formodentlig; jeg erindrer da ikke at have hørt Navnet før.“

Han skar Spidsen af en Cigar og vilde lige til at tænde.

„Aa, vent et Øjeblik,“ sagde Hr. Dresling og blæste Tændstikken ud, „jeg tror alligevel, at det er sundest, om jeg byder dig en af mit Futeral. Lad os saa lade den der ligge rolig et lille Øjeblik.“

„Men hvorfor dog?“ spurgte Hr. Brammer ivrigt, „jeg er vis paa, at det er en god Cigar.“

„Og jeg er saa nogenlunde vis paa det modsatte. Værsgod,“ sagde Hr. Dresling og tog sit Futeral op af Lommen paa sin Frakke, „tag du nu hellere en af mine; du skal se, at de vil bekomme dig nok saa godt.“

„Jeg er snart ren fortumlet,“ sagde Hr. Brammer og tændte en af Vennens Cigarer.

„Det er der mange, der har været før du,“ sagde Hr. Dresling roligt, „det er heller ikke altid saa lige en Sag for mig at holde Hjernen i Ro. Sig mig, har du en Telefon?“

„Ja,“ svarede Hr. Brammer. „Vil du telefonere?“

„Ja, det kunde mere mig at faa Oplysning om en Sag, som ogsaa angaar dig en hel Del ... Hvor har du din Telefon?“

„Den hænger her lige indenfor i Dagligstuen, kom, saa skal jeg vise dig Vej.“

„Lad mig se,“ sagde Hr. Dresling og saa paa sit Ur, „nej, det er ikke for sent endnu. Aa, vil du gore mig en Tjeneste at tage mig Telefonbogen.“

„Ja, gerne,“ svarede Hr. Brammer og hentede den.

Hr. Dresling bladede lidt i den, gik saa ind og ringede op.

„Aa, vil De give mig Nr. 418.“

Et lille Øjeblik efter svaredes der i Telefonen:

„Klar! “

„Er det Magistratens første Afdeling?“

„Ja,“ svaredes der i Telefonen.

„Aa, vilde De ikke være saa venlig — det er Politinspektør Dresling, De taler med, — vilde De ikke være saa venlig at sige mig, om der for nylig er anmeldt et nyt Firma i Tobak: Røssel og Søn?“

„Nu skal vi se efter,“ svaredes der.

„Men hvad er det dog?“, spurgte Hr. Brammer, som nu stod ved Siden af og hørte Vennens Spørgsmaal, „ser du Gavtyvestreger i dette?“

„Ja, du, jeg tror at se Gavtyvestreger; — men det kan jo være, at jeg tager fejl ... saa meget desto bedre, om jeg gjorde ...“

„Hallo!“ raabtes der i Telefonen.

„Hallo!“ svarede Hr. Dresling.

„Vi kender ikke noget Firma af det Navn, var det ikke Røssel og Søn?“

„Jo.“

„Her er ikke anmeldt noget Firma af det Navn. Her er i det hele taget ikke anmeldt noget nyt Tobaksfirma i det sidste halve Aar.“

„Mange Tak! Farvel!“ sagde Hr. Dresling og ringede af.

„Var der ikke noget Firma af dette Navn?“ spurgte Hr. Brammer, som ikke havde hørt Svaret.

„Nej, aldeles ikke,“ svarede Hr. Dresling, „og nu

vil jeg sige dig en Ting, kære Ven, jeg tror, at vi gør bedst i at sende disse Cigarer fra Firmaet Røssel og Søn ud til Undersøgelse paa det kemiske Laboratorium sammen med Blomsterbuketten — hvis vi da er saa heldige at faa fat paa den."

„Hvorfor mener du det? spurgte Direktør Brammer.

„Fordi begge Dele er gennemtrukken af Gift! Og fordi begge Sendinger har haft til Hensigt at bringe min gamle Ven, Direktor Brammer, over i en anden og bedre Verden. Nu ved du det!"

Hr. Brammer var som lamslaaet af Forbavselse og Skræk.

„Hvad siger du?,, raabte han og sank ned paa en Stol.

„Jeg siger følgende,“ svarede Hr. Dresling, „du gør nu bedst i at tage dig en lille Ferie, som du passende kan anvende paa en Udenlandsrejse — Du har jo Penge nok. Og du er — ærlig talt — foreløbig ikke sikker paa dit Liv her i København ... Du løber maaske paa din gullukkede Veninde derude, hende, som du gennem Politiet har forfulgt, og for hvis Skyld du nu forfølges — fordi hun skal bevares ... for sin Klub! ... Tro du mig, du gør klogest i at rejse og blive borte et halvt Aars Tid eller saa; inden den Tid haaber jeg nok at skulle have fundet Traaden. Jeg kan forsikre dig for, at Nættet trækker sig sammen om de gode Herrer!"

I det samme bankede det paa Døren, og Madam Schenk traadte ind i Stuen.

„Naa?,, spurgte Hr. Brammer, „hvorledes gik det, Schenk, fandt man Blomsterne?"

„Ja, vi gjorde saamænd,“ svarede Madam Schenk, „tænk, Hr. Direktør, Urtekræmmerens Pige havde fundet dem ude i Gaarden i Morges, og da hun syntes, at de var altfor pæne til at kastes bort, saa havde hun taget dem ind paa sit Kammer og sat dem i Vand ... Forresten har den stakkels Pige været syg hele Eftermiddagen ...“

„Naa, hvad sagde jeg?“ afbrød Hr. Dresling hende med et Blik til Direktør Brammer.

„Hon har maattet gaa til Sengs,“ fortsatte Madam Schenk med stor Tungefærdighed, „og tænk, Hr. Direktør, man skulde næsten tro, at det var den samme Sygdom som min, hun lider af, for hun har været besvimet et Par Gange.“

„Har man ikke hentet Læge?,“ spurgte Hr. Dresling.

„Det tror jeg ikke,“ svarede Madamen, „forresten spurgte jeg ikke om det.“

„Naa, ja, ja ... maa jeg laane Madam Schenk et Øjeblik?“ spurgte Hr. Dresling saa sin Ven, og han fortsatte til Konen: „Vil De være saa venlig at gaa derned en Gang til og sige, at de skal tulle noget sød Mælk i hende, og hvis hun besvimer en Gang til, maa de hente Lægen.“

„Det skal jeg besørge,“ svarede Madam Schenk.

„Hvor har De forøvrigt Blomsterne?“ spurgte Hr. Dresling igen.

„De ligger ude paa Kokkenbordet,“ svarede Schenk, „men jeg maa rigtignok sige Herren, at jeg ikke skøtter om at have dem ude i Nærheden af mig; jeg er virkelig bleven ganske bange for de Blomster!“

„Vær De kun ganske rolig, Madam Schenk,“ sagde Hr. Dresling med et Smil, „nu skal jeg nok tage mig af dem. Besørg De kun det, jeg bad Dem om!“

Madam Schenk forlod synlig beroliget de to Herrer.

„Det er ikke værd at arrangere nogen stor Opstandelse med at hente Læge, hvis det ikke gøres nødig,“ sagde Hr. Dresling, „jeg tænker, at Ildebefindendet hurtigt vil ophøre, naar selve Aarsagen til det fjernes, og i hvert Fald vil Pigen rimeligvis, naar hun faar Mælk, komme til at kaste op, og saa er den Historie ude ... Giften har langt fra haft Tid nok til at virke tilstrækkeligt ødelæggende paa hende ... Men det er sandt,“ tilføjede han, „det er bedst, at vi faar fat i vore berømmelige Blomster, det er dog ikke værd, at de faar Lov til at anrette flere Ulykker.... Lad os faa et ordentlig Bundt Aviser og noget Sejlgarn ... disse her maa vi ogsaa have med,“ vedblev han og greb Cigarerne, „se, saa, nu skal vi snart faa det besørget!“

De to Herrer gik ud i Køkkenet.

Hr. Dresling indpakkede med stor Omhu de farlige Sager og snørede Pakken til med Sejlgarnet.

„Nu hænger vi Genstanden her udenfor dit Entre-vindue, saa kan jeg tage det med mig, naar jeg gaar, og i Morgen lade begge Dele undersøge paa det kemiske Laboratorium.“

„Tak, Tak!“ sagde Direktør Brammer, „Tak for din Omhu.“

Endnu en god Times Tid blev de to Herrer siddende sammen, og i den Samtale, de førte, præciserede Hr. Dresling, at han ansaa det for aldeles uforsvarligt, om

Direktør Brammer ikke fulgte hans Raad og begav sig bort paa en Ferierejse.

„Jeg kan ikke,“ sagde Hr. Dresling, „selv med min allerbedste Villie og en solid Politikordon om Huset garantere dig for dit Liv. Det er farlige Folk, vi har med at gore. Endnu en Gang: Faa dine Sager bragt i Orden saa hurtigt som muligt — helst i Løbet af Morgendagen og rejs ... tag foreløbig en tre Maaneders Tur til Schweiz og Italien; det vil bekomme dig godt. Hold mig a jour med din Adresse, saa skal jeg gøre dig bekendt med Begivenhedernes Gang.“

„Vel,“ svarede Hr. Brammer, „Tak for dit Raad! Jeg rejser!“

„Hvor hurtigt kan du faa dine Sager i Orden?“ spurgte Hr. Dresling.

„Jeg tænker, at jeg kan arrangere mig paa et Par Dage.“

„Godt ... det er bleven sent, og jeg skal tidlig tilsengs, jeg maa afsted, men inden jeg gaar, vil jeg give dig endnu et Raad, idet jeg beder dig være forvisset om, at det ikke er utidige Forholdsregler, jeg træffer.“

„Giv endnu i Aften Schenk de nødvendige Ordre med Hensyn til, hvad du skal have med paa Rejsen, saaledes. at hun i Løbet af i Morgen kan have alting rede ... Lad saa i Morgen tidlig en Droske hente, tag en Haandkuffert med dig — der behøver ikke at være noget i den; du skal kun have den med for et Syns Skyld, — kør saa til Jernbanestationen, tag Billet for Eksempel til Helsingør, men stig af ved Skodsborg og vend tilbage til København med første Damper ... Det narrer Fyrene, som passer paa dig ... I Morgen Nat tilbringer

du hos mig ... Farvel saa længe! Og Tak for i Dag!"

„Tak! Inderlig Tak skal du have!“ sagde Hr. Brammer og trykkede hjerteligt Politiinspektørens Haand.

Hr. Dresling gik ...

Da han var kommen ned i Gadedøren, blev han et Øjeblik staaende, inden han aabnede, og lod sine Øjne gennem Glasruden løbe hen over den fugtige Gade.

Klokken var bleven noget over ti.

Der var ikke mange Mennesker ude.

Et Par Husarer med klirrende Sporer strøg pludselig forbi i Ilmarsch op imod Kasernen.

Hr. Dresling traadte ud paa Gaden.

Paa Bænken lige overfor sad der igen et Menneske. Det var en Mand, der sad sammenfalden, som om han sov.

Hr. Dresling skraaede over Gaden og fikserede Manden skarpt et Øjeblik.

Denne hævede øjeblikkelig Hovedet og betragtede Hr. Dresling med et Par smaa, plirrende Øjne, der saa alt andet end søvnige ud. Saa faldt han sammen igen.

Da Hr. Dresling var kommen en Snes Skridt fra ham, rejste han sig og slentrede langsomt til den modsatte Side ...

Henne ved Husar-Kasernen traf Hr. Dresling paa en Gadebetjent.

Han nærmede sig ham og gav sig tilkende.

Politibetjenten rettede sig og lagde Haanden til sin Hjælm.

„Vær saa venlig,“ sagde Hr. Dresling, „i Lobet af Natten at have Deres Opmærksomhed særlig henvendt

paa Ejendommen Nummer en og tyve paa Toldbod-
vejen! Hvad Tid bliver De afløst?"

„Klokken to," svarede Betjenten.

„Godt, saa bed Deres Kollega om det samme. ...
Der er en Person, som af og til opholder sig paa den
Bænk i Grønningen, der staar ligeoverfor Ejendommen,
kig ogsaa lidt efter ham og se, hvad det er, han har for
..."

„Jeg skal nok have et vaagent Øje med det hele, Hr.
Inspektør," svarede Betjenten og gjorde Honnør.

„Tak, Godnat!"

„Godnat, Hr. Inspektør."

Betjenten gik ned mod Nummer en og tyve.

Lidt efter vendte Manden ogsaa om.

Begge fortsatte de deres Patrouillering i Natten —
den vagthavende Retfærdighed og den vagthavende For-
brydelse.

XXV.

ET UVENTET MØDE.

Det er snart lang Tid siden, at Læseren har hørt no-
get om Ingeborg Hoff.

Men det er endnu længere siden, at Ingeborg har
hørt fra sin flygtige og troløse Kæreste, Frederik Fas-
mers ...

Ingeborg og hendes lille Pige led ingen Nød, takket

være det gode og vellønnede Arbejde, som Grosserer Laub havde overladt hende; men hun var ganske ude af sig selv af Sorg og Bekymring over Frederik.

Ganske vist — det kunde ikke nægtes — hendes Kærlighed til ham havde ikke mere den samme Glans og Varme som i forrige Tider — man sætter ikke omsonst Gang efter Gang Hælen paa et følsomt Hjerte —; men han var hendes Barns Fader, og der var jo nok en Gang, da hun havde elsket ham saa højt, som vel et Menneske kan elske — intet, intet havde været for godt til ham. Hun kunde have gaaet i Døden for ham. Noget ... noget bliver der altid tilbage. Der er i et Kvinde-hjerte en Æmhed for den, hun først elskede, en dyb Hengivenhedsfølelse, som der skal mange og lange Aar til at udrydde.

En eneste Gang i denne lange Tid havde Ingeborg faaet et Par Ord fra Frederik.

Det var et Brev, afsendt fra Berlin, og som forøvrigt kun indeholdt nogle faa Linier.

Han var atter pludselig og uden Varsel bleven sendt ud paa en lang Forretningsrejse, som maaske kunde trække ud over et halvt Aar. Han bad hende hilse lille Anna og sendte samtidig en Anvisning paa Hundrede Mark.

Disse Penge havde Ingeborg imidlertid ikke rørt.

Hun havde ganske vist hævet dem paa Postkontoret, men straks, da hun var kommen hjem, havde hun gemt dem i en aflaaet Æske i sin Kommodeskuffe.

Hun behøvede dem ikke mere, takket være sit gode Arbejde.

Og Ingeborgs Fornødenheder og Krav til Livet var sandelig heller ikke store.

Men saa var der ogsaa en anden Ting, som gjorde, at Ingeborg øjeblikkelig gemte disse Penge af Vejen, og at det ikke med en Tanke faldt hende ind at røre dem.

Der var langsomt, Dag for Dag, lidt efter lidt, groet en hemmelighedsfuld Skræk op i hende, en svag Mistanke, som hun ikke vovede at give nogen bestemt Form, og som hun Gang paa Gang kæmpede for at skyde fra sig.

Den var fremstaaet af hundrede Smaating: Af Tanken paa Frederiks uregelmæssige og underligt omflakkende Liv, som han oven i Kobet, i hvert Fald lige overfor hende, omgav med en absolut Hemmelighedsfuldhed.

Thi hvad var det vel for et Firma, han arbejdede for? Hun vidste det ikke, og Frederik havde aldrig fortalt hende noget om sin Gerning. Tværtimod; naar hun en Gang imellem havde begyndt at slaa Talen hen paa dette, havde han øjeblikkelig veget af og drejet Samtalen hen paa andre Ting.

Og saa var der ogsaa dette med hele hans underlige, nervøse og usikre Optræden over for hende.

Kvinder, der elsker, har skarpe Øjne, og det var ikke undgaaet Ingeborgs Opmærksomhed, at smaa Ting, tilfældigt henkastede Ytringer ofte kunde faa ham til at blegne og ganske tabe Besindelsen.

Og disse onde Drømme, hun bestandig forfulgtes af — Drømme, hvori Frederik Fasners altid spillede Hovedrollen, de gentog sig med korte Mellemrum Gang efter Gang.

Selve Drømmenes ydre Form varieredes bestandig, men Kærnen i den var den samme. Hun saa Frederik paa onde Veje, hun saa ham i Kast med Mennesker, — ja, en Nat havde hun endogsaa drømt, at hun saa ham i et mørkt Fængsel, lænket til Muren ved en tyk Jernkæde.

Han vinkede fortvivlet ad hende og raslede tungt med sine Lænker ...

Saa var hun vaagnet.

Nej — der maatte være et eller andet hemmelighedsfuldt ved Frederik Fasners Tilværelse, noget, han havde holdt skjult og bestandig holdt skjult for hende.

Hvad det var, vidste og anede hun ikke, men hun pintes af en hemmelig Skræk og Rædsel. Og hun gruede lønligt for den Dag, da Hemmeligheden vilde blive opklaret.

Men nu lod det jo til, at han ganske vilde svigte hende. Havde han da rent glemt hende og sin lille Pige? Vilde han aldrig mere vende tilbage til dem?

Maanederne gik, og der kom ikke noget nyt Brev eller Budskab fra ham

Ingeborg, der langsomt fortæredes af Sorg og Længsel, havde efterhaanden faaet et trætt og sygeligt Udseende.

Hendes Ansigtssfarve, som før var saa straalende frisk, rød og hvid, var nu underlig bleg og falmet. Hendes Øjne, der i den sidste Tid var bleven saa store, havde faaet en skarp, sygelig Glans, og hendes Læber var feberagtigt røde.

Hun følte sig saa inderlig træt.

Hvor havde det dog pinte hende Dag ud og Dag ind

at skulle besvare den lille Annas Spørgsmaal, om Fader snart kom hjem, med en Løgn.

Han kom snart ... Han kom vist i Morgen ... paa Søndag ... om en Uge ... en Maaned ... hvad vidste hun?

Han kom vel aldrig mere.

Nu havde Ingeborg opgivet Haabet.

Og Barnet spurgte ikke.

Børn er lykkelige. De kan glemme. Og lille Anna havde glemt sin Fader.

Hun tænkte slet ikke paa ham mere.

Saa var det en Dag midt paa Sommeren.

Ingeborg havde netop den Dag fuldendt sit Arbejde paa et Overstykke til en Dame, som boede i en Ejendom i Slotsholmsgade, lige overfor „Børsen“.

Madam Frank passede Anna, og Ingeborg var gaaet for at aflevere sit Arbejde.

Hun havde været saa underlig nervøs og ophidset hele Formiddagen; om Natten havde hun ikke sovet meget — naa, derfra kunde Ophidselsen vel stamme for en Del ... men der var alligevel noget ved hendes Befindende i Dag, som foruroligede hende.

Ingeborg havde det med Forudanelser.

Det var meget sjældent, at der skulde hænde hende noget usædvanligt, uden at hun i Forvejen paa en eller anden Maade fik Mindelse derom.

Ingeborg, der kendte sin egen Natur, gik ligefrem og ventede paa, hvad det mærkelige vel kunde være, som nu skulde komme.

Hun tænkte netop paa dette, da hun gik ned ad Trappen i Ejendommen i Slotsholmsgade, efter at have afleveret sit Arbejde og modtaget sin Betaling.

Idet hun var kommen ned i Stueetagen og vilde aabne Døren til Gaden, blev den pludselig med et krattigt Ryk aabnet udefra, og en Mand traadte ind ...

Ingeborg udstødte et højt Skrig af Skræk og Overraskelse.

Manden var Frederik Fasners ...

Fasners selv blev et Øjeblik forstenet staaende paa Tærskelen.

Dette havde han ikke ventet.

Et Par Sekunder berøvede Overraskelsen dem begge Talens Brug.

Ingeborg var den tørste, som fik sagt noget.

„Men Frederik! Frederik dog! Er det virkelig dig selv?!“

Frederik Fasners gjorde med en frygtelig Anstrængelse Vold paa sig selv.

I næste Sekund var han atter Situationens Herre — Manden med Opfindsomheden — Skuespilleren med den rige Forstillelseskunst.

„Ingeborg! Ingeborg!“ raabte han og slog Armene om hende, „nej, at vi skulde mødes her, det var dog et underligt Træf!“

„Hvor kommer du fra, Frederik?“ spurgte Ingeborg, som nu ogsaa begyndte at genvinde sin Fatning, „og hvor har du været denne lange Tid?“

„I Tyskland, Schweiz, Frankrig og atter tilbage til Tyskland,“ svarede Fasners uden at blinke; „jeg er lige nu for et Kvarter siden kommen i Land her henne i

Kristiansgade med en stor Damper fra Danzig, og jeg havde blot en Besked til Rhederen, som bor her i Stedet, saa var jeg kommen hjem til dig ... Hvordan har du det? Og hvordan har lille Anna det?"

Frederik Fasmers havde taget Ingeborgs Arm og ført hende ud paa Gæden.

„Men du skulde jo op til Rhederen, Frederik.“ sagde Ingeborg; „gaar det an, at du forsømmer det?"

„Aa, pyt med Rhederen!“ raabte Fasmers, „nu maa han minsandten vente et Øjeblik. Vi skal virkelig først og fremmest have et Glas Vin til Velkomst. Saa kan du bagefter vente paa mig, mens jeg løber derop. Det er forøvrigt besørget paa et Øjeblik ...“

XXVI.

MEDAILLONEN.

„Naa, som du vil da,, svarede Ingeborg, „jeg er naturligvis kun glad ved, at du ikke gaar fra mig lige straks.“

Et Øjeblik efter sad de ved et lille Bord for dem selv ovre i Havnekafeen med en halv Flaske Madeira foran dem.

„Hvorfor har jeg dog slet ikke hørt fra dig mere end

denne ene Gang?“ spurgte Ingeborg omsider, efter at de første Nyhedsmeddelelser var gjort.

Og nu 'forsvarede Frederik Fasmers sig med en Strøm af Ord.

Han havde i den Grad været overhængt med Forretninger og Rejser, at det bogstaveligt talt havde været ham umuligt at faa Tid til at skrive.

Men forresten gjorde hun ham Uret, for han havde foruden det lille Brev og Pengene afsendt et Brev paa tolv Sider til hende fra Paris for cirka fjorten Dage siden.

„Men, hvorledes kan det dog være gaaet til?“ spurgte Ingeborg ude af sig selv af Forbavselse. „Jeg har intet Brev faaet.“

„Hvad for noget!“ raabte Fasmers, „har du ikke faaet Brev fra Paris? Det er dog noget utroligt Smøleri fra Postvæsenets Side! Har du ikke faaet Brev? Nu skal jeg minsandten ringe sammen med de gode Herrer deroppe paa Postkontoret!“

Og Frederik Fasmers var ude af sig selv af Raseri over dette forbandede Smøleri, som han sagde.

Den stakkels, troskyldige Ingeborg folte sig hurtigt overbevist af hans Heftighed.

Hun troede paa denne dundrende Løgn.

Hvor kunde hun ogsaa tænke sig, at et Menneske i den Grad kunde forstille sig.

„Og der har du altsaa gaaet og ikke kunnet begribe, hvorfor, jeg ikke skrev; du har længtes, og du har naturligvis været meget vred paa mig,“ vedblev Frederik Fasmers, der nu var kommen i Aande. „Aa, det er modbydeligt, er det!“

Ingeborg derimod, som nu havde Vished for, at han ikke ganske havde glemt hende, og at han nu sad her hos hende igen — i hendes gode, troskyldige Hjerte havde atter en varm og glad Tryghedsfølelse lejret sig.

Hun havde helt glemt den overstaaede Skræk, ganske som den, der er søsyg, øjeblikkelig glemmer sin Kval, saa snart han atter satte Fodderne paa Landjorden.

Hun sad lykkelig og nippede til sit Glas Vin og betragtede Frederik, der var — forekom det hende — bleven lidt ældre af Udseende end før. Hans Ansigtssfarve var virkelig ikke mere saa frisk, som den tidligere havde været, og hun syntes allerede at spore et enkelt sølvgraat Stæk i hans Haar ved Tindingerne.

Naa, det kom vel af de mange Spekulationer og de anstrengende Rejser, som hans Forretning førte med sig.

„Hvor længe mener du nu at kunne blive hjemme hos os denne Gang, Frederik?“ spurgte Ingeborg og greb hans Haand.

„Aa, en Maanedes Tid eller to, svarede han, „tænker jeg da nok, at jeg har Raad til at tage mig fri nu.“

Han frigjorde Haanden og greb sin Portemonnæ.

„Saa,, sagde han, „nu betaler jeg og løber lige op med den Besked, saa kan du kigge i et Par illustrerede Blade saa længe.“

Han aabnede Pungen og lagde nogle Penge paa Bordet ...

I det samme faldt der en lille Genstand ud, som løseligt var indsvøbt i Silkepapir.

Papiret aabnede sig, og en lille Guldmedaillon stak frem.

„Hvad er det for en lille Medaljon?“ spurgte Ingeborg og betragtede den.

Og i det samme lagde hun Mærke til, at Frederik som saa ofte før blev nervøs.

„Aa,“ sagde han — han havde allerede Haanden udstrakt for at tage den fra hende, men betænkte sig — „det er en lille Genstand, jeg har fundet. Forøvrigt er det vist ikke rigtigt af mig at beholde den. Jeg tror dog ved Lejlighed, jeg skal huske at aflevere den paa en Politistation som Hittegods ... Maaske faar jeg Findeløn!“

Og han lo med en underlig, kunstlet Latter.

„Maa jeg se, hvad der kan være indeni?“ spurgte Ingeborg med Kvindens sædvanlige Nysgerrighed.

„Ja, vær'sgo, for mig gerne,“ svarede Frederik Fasmers, der sitrede af en underlig indvendig Angst, „vær-saagod, se du kun væk.“

Ingeborg aabnede Medajonen.

Den indeholdt et lille Fotografi.

Et Sekund betragtede hun det stift.

Saa lod hun maalloos Haanden synke ... Hun saa igen efter, om hun ikke havde taget fejl.

Nej, der var virkelig ingen Tvivl mulig.

Det var hendes Søster Angelica.

„Hvad er der?“ spurgte Fasmers urolig, „hvorfor stirrer du saadan paa det Billede? Kender du vedkommende?“

„Ja,“ svarede Ingeborg langsomt, „det er et Billede af min Søster, som døde for fire Aar siden.“

„Din Søster!“

Frederik Fasmers blev paa en Gang ganske stiv i Lemmerne. Det var ligesom Hjertet paa en Gang stod ganske stille i Brystet paa ham. Og han snappede efter Vejret som en febersyg.

„Din Søster?“

„Ja,“ svarede Ingeborg igen, „det er min Søster ... Hvor har du faaet det Billede fra, Frederik?“

Ved denne uventede Hændelse kom atter, uden at Ingeborg egentlig selv kunde gøre sig rede hvorfor, den samme Uro op i hende, som hun tidligere havde følt — den samme dunkle Ængstelse over Frederik Fasmers hemmelige Færd.

Fasmers havde imidlertid atter vundet Herredømme over sig selv.

„Hvor jeg har faaet det!“ sagde han i en temmelig haard Tone, „for Pokker, det har jeg jo fortalt dig! Jeg har fundet det!“

Og nu lavede han paa staaende Fod en lang Historie om, at han en Aften havde gaaet og spadseret nede ved Havnen. Han havde et Øjeblik sat sig paa Bolværket og betragtet nogle Arbejdere, som lossede et Skib, og saa lige paa en Gang havde han set noget ligge og skinne imellem to Brosten. Da han tog det op, var det denne Medaljon. Hvorledes den var kommen der, kunde han jo ikke vide.

Men medens han sad og leverede denne Historie, steg der pludselig en forfærdelig Rædsel op i ham.

Kendte mon Ingeborg Søsterens Kæreste? —

Som Læseren maaske allerede har gættet — var Medaljonen den lille i Papir indsvøbte Genstand, Frede-

rik Fasmers halvt i Tanker havde stukket til sig, da han gennemsøgte sit Offer, Bankchef Birkers Lommer.

Og vidste hun, at han var myrdet?

Nej — han blev atter roligere — hun vidste det sikkert ikke, ellers maatte hun da have omtalt det for ham.

„Hvem kan for Resten have ejet din Søsters Billede?“ spurgte han i en ligegyldig Tone.

„Min Søster var forlovet med en Handelsmand,“ svarede Ingeborg, „vistnok af fornem Familie ... jeg kendte ham ikke, og Angelica har bestandig holdt hemmeligt for mig, hvem han egentlig var. Men jeg ved, at han ejede hendes Portræt. Hun havde en Gang foræret ham det sammen med en lille Slipsnaal til hans Fødselsdag — jeg husker endnu tydeligt, at hun viste mig begge Dele ... Dette er det samme Billede, om jeg ikke tager fejl ... Han maa altsaa have ladet det indfatte i Medaljonen og senere tabt det ...“

„Ja,“ svarede Fasmers, som nu atter var i fuldstændig Ligevægt, „han har vel næppe efterlyst det; men i hvert Fald, nu vil jeg aflevere det til Politiet, og saa kan det jo hænde, at Billedet atter kommer tilbage til sin rette Ejermannd.

„Hvorlænge har du haft det?“ spurgte Ingeborg, der gerne vilde beholde denne Erindring om en Søster, som hun havde elsket højt og altfor tidlig mistet.

„Ja,“ svarede Fasmers, „nu har det vel snart ligget i min Portemonnæ et halvt Aars Tid.“

„Ja, men saa er der da ikke megen Rimelighed i at aflevere det nu,“ sagde Ingeborg, „dei kommer saamænd alligevel aldrig tilbage til den, der jo egentlig

burde have det ... Lad mig beholde det? Du vil gøre mig en stor Glæde dermed ..."

Frederik Fasners betænkte sig et Sekund.

Nej, der var sikkert ikke noget at risikere. Han kunde godt lade Ingeborg faa det.

„Ja, værsgod,“ svarede han, „hvis det kan glæde dig, saa behold du det bare. Hos dig er det jo i lige saa berettigede Hænder, som hvis det kom tilbage til din afdøde Søsters Forlovede.“

„Det var dog egentlig et mærkeligt Tilfælde,“ sagde Ingeborg, „at just du skulde finde det. Ja, ja, Tak skal du imidlertid have. Jeg er glad over, at jeg fik det.“

Frederik Fasners tømte sit Glas.

„Saa,“ sagde han, „nu vil jeg løbe hen og udrette mit Ærinde. Om fem Minutter har du mig tilbage.“

„Ja, men jeg kan da lige saa godt følge med dig og vente nedenfor, mens du besørger, hvad du skal,“ indvendte Ingeborg.

„Nej, vist ikke, nej,“ afbrød Fasners hende, „skulde du staa her paa Gaden og vente, det vilde der jo aldeles ingen Mening være i! Kig nu lidt i disse Blade, saa har du mig tilbage om fem Minutter.“

Han ventede ikke paa at høre flere Indvendinger fra Ingeborgs Side, men greb sin Hat og Stok og var i næste Sekund ude af Døren.

Der forløb en halv Time. Men Frederik Fasners vendte ikke tilbage ...

Den stakkels Ingeborgs Sindsstemning svævede imellem allehaande Tilstande.

Hun begreb slet ikke rigtig alt dette her.

Var Frederik kommen til en Ulykke eller hvad?

Det kunde ikke trænge ind i hendes Hjerne, at noget Menneske kunde opføre sig saa gement.

Hvad var dog dette?

Der forløb en Time, men der kom stadig ingen.

Opvarterne og Gæsterne i Kaféen begyndte allerede at se med skæve Øjne til hende.

Det var jo ogsaa højst paafaldende, at en enlig Dame saadan sad i Timevis paa en Restarant. Og tilmed uden at nyde noget ...

Endelig opgav Ingeborg Haabet og besluttede sig til at gaa.

Hun var opfylt paa en Gang af den dybeste Bedrøvelse og Afsky. Kunde han virkelig opføre sig saadan mod hende? Og hun, som havde elsket ham over alt paa Jorden! Hvor var det dog skændigt, ondt og gement!

Hun samlede nogle Smaasager sammen, som hun havde liggende foran sig paa Bordet og beredte sig til at gaa ...

I det samme nærmede en Herre sig til hende.

Han havde længe — meget længe siddet i en fjern Krog af Kaféen og iagttaget baade hende og Fasmers.

I den sidste Time havde han haft sin Opmærksomhed ligeligt fordelt mellem sine Aviser og den tilbagesiddende Ingeborg.

Det var en høj, meget bleg Mand med sort Haar og langt, sort Fuldskæg.

Paa den højre Kind havde han et stort, rødt Mo-
dermærke.

Idet han nærmede sig Ingeborg, høfligt bukkende, slog det hende, at hun havde set det Ansigt en Gang før. Men hvor og under hvilke Omstændigheder var det hende ikke muligt at erindre.

„Undskyld, Frøken,“ sagde Herren, „at jeg fordri-
ster mig til at tiltale Dem, skønt De aldeles intet kender
til mig — mit Navn er forøvrigt Ingeniør Find — men
jeg kender en Smule til den Herre, De før talte med,
og jeg har i den Anledning et Par Ord, jeg gerne vil
sige Dem.“

Den forbavsede Ingeborg saa spørgende paa den
fremmede Herre, hvis mærkelige, staalsikre Stemme
fængslede hende.

„Ser De, Frøken,“ fortsatte han, „Hr. Frederik Fas-
mers er lagt ude beslægtet med mig, og jeg anser det
for min Pligt, da jeg — efter hvad jeg saadan kunde
se — formoder, at De maaske staar i Begreb med, ja,
tilgiv mig, at indlade Dem paa et intimere Forhold —
jeg føler det som en Pligt at sige Dem, at denne Mand
paa ingen Maade er Dem værdig ...“

„Hvad mener De? Hvorledes?“ spurgte den bestyr-
tede Ingeborg.

„Lille Frøken,“ vedblev Herren og bøjede sig over
mod hende, idet han dæmpede Stemmen for at Kafé-
ens øvrige Gæster ikke skulde høre noget, „De skal slaa
den Mand ganske ud af Hovedet ... aldeles ikke mere
tænke paa ham. Han er gift og bunden ... vil aldrig
nogen Sinde kunde blive Deres ...“

Ingeborg blegnede og holdt sig fast ved en Stol.

Hun følte sig en Afmagt nær.

Den fremmede Herre betragtede hende et Øjeblik.

„Undskyld,“ sagde han saa, „at jeg har maattet bedrøve Dem; men det er bedre at faa Sandheden at vide med det samme. Og dette er altsaa den rene Sandhed. Jeg kender Hr. Fasmers!“

Ingeborg vaklede ud af Kaféen.

Hun lignede en død ...

Herren gik hen til Vinduet og fulgte hende med Øjnene, til hendes slanke, lysø Skikkelse var forsvunden paa den anden Side af Knippelsbro.

„Nej Tak,“ sagde han, idet han atter satte sig til sine Aviser, „det er dog vist ikke værd, at vi blander Kærlighed og Forretning sammen.“

Manden var A-Ø. Herren med de skarpe Øjne. Alfabetets Chef! —

XXVII.

EN VEN.

Ingeborg var omtrent segnefærdig, da hun naaede sit Hjem paa Nørrebro.

Hvor havde dog dette taget paa hende!

Frederik gift!! ...

Der kunde jo slet ikke være Tvivl om, at dette var rigtigt, som den fremmede Herre havde sagt.

Hvor i al Verden kunde han have Interesse af at fortælle hende en Løgn!

Og desuden, Frederiks hele Opførsel imod hende bestyrkede jo ogsaa den fremmedes Udsagn.

Hun tænkte paa sin lille Pige, og hun bøjedes til Jorden af Skam og Sorg.

Saa var alle disse skønne Drømme altsaa paa en Gang bristede.

Hun skulde ikke træde frem for Alteret ved Frederiks Farsmers Haand, og hun skulde aldrig nogen Sinde kunne se Verden stift i Øjnene og sige:

„Se, her er min lovlig ægteviede Mand, mit Barns Fader!“ ...

Ingeborg, den stakkels Ingeborg, var bleg som en død, og Benene skælvede under hende, da hun endelig efter at have vundet op ad de mange Trapper aabnede Døren til sin lille Lejlighed højt oppe under Taget paa femte Sal.

Imidlertid mødte der hende ved Ankomsten et Syn, som fik hende til at standse forbavset.

Hun glemte at lukke Døren efter sig ...

I Sofaen sad Grosserer Laub med den lille Anna paa Skødet.

Han havde af Papir klippet en hel Del Dukker til hende, og dem morede de sig nu begge med at faa til at spadserere hen ad Bordet ved at puste paa dem.

Madam Frank var ikke i Stuen.

Hr. Laub rejste sig og satte Anna paa Sofaen ved Siden af sig, da Ingeborg traadte ind.

„Ja, undskyld, Frøken Hoff,“ sagde han, „De bliver sikkert forbavset over, at jeg saa ugenert har slaaet

mig til Ro hos Dem, og endogsaa taget mig den Frihed at give Madammen, som var her, Lov til at gaa. Men jeg skal sige Dem, jeg havde noget vigtigt at tale med Dem om, og det var jo ikke nødvendigt, at vi var to om at passe Anna ... Men, du gode Gud!”

Hr. Laub opdagede pludselig, hvor elendigt Ingeborgs Udseende var.

„De er ikke rask, Frøken Hoff,” sagde han, „og jeg, som staar her og snakker! Kom dog og sæt Dem. Lad mig hjælpe Dem Tøjet af. Hvor er De bleg, stakkels Barn!”

Ingeborg fik Tøjet af og satte sig.

„Det var et pludseligt Ildebefindende,” sagde hun, „formodentlig fordi jeg ikke har spist noget hele Dagen; men nu tror jeg, det er i Færd med at gaa over. Jeg har det meget bedre ...”

Hr. Laub, der allerede i lang Tid havde lagt Mærke til Ingeborgs sygelige Udseende og hele fortrykte Sindsstemning, lod sig imidlertid ikke nøje med denne Forklaring.

Han anede, at der laa noget bag, og han trængte paa, for at komme til Klarhed over, hvad det var, som pinte hende.

„Nu skal jeg sige Dem en Ting, Frøken Hoff,” sagde han, da de en Tid havde siddet og snakket frem og tilbage uden at opnaa noget Resultat; „De lovede mig en Gang, at hvis den Tid kom, da der var et eller andet, hvormed jeg kunde hjælpe eller raade Dem, saa vilde De komme til mig. Jeg tror, at Tiden nu er inde. De er forpint og ulykkelig over et eller andet. Betro Dem til mig. Kan jeg maaske ikke gøre meget for Dem,

saa kan jeg dog trøste Dem. Det er altid en god Ting at have en Ven, som man kan lette sit Hjerte for, og en saadan Ven, tror jeg nok, Frøken Hoff, De kan gøre Regning paa i mig."

Der var paa en Gang, forekom det Ingeborg, bleven saa stille i Stuen, da Grosserer Laub holdt op med at tale.

Lille Anna sad rolig henne ved Vinduet og legede med sine Papirsdukker.

Saa pludselig opgav Ingeborg alt og fortalte hele den lange Historie om sit Forhold til Frederik Fasmers og om den skammelige Maade, hvorpaa han havde behandlet hende.

Under denne Fortælling løb Taarerne ustandseligt ned ad hendes Kinder.

„Han var jo den eneste — den eneste, jeg havde at stole paa og holde mig til i denne Verden!“ sagde den stakkels Ingeborg og gemte hulkende Hovedet i sine Hænder.

Hr. Laub, der jo nok havde haft en Anelse om Sagens Sammenhæng, følte den inderligste Medlidenhed med Ingeborg.

Men som Læseren allerede ved, rørte der sig tillige langt dybere Følelser i Hr. Laubs Hjerte ...

Han greb Ingeborgs Haand.

„De maa ikke fortvivle, Frøken Hoff,“ sagde han, „og de maa ikke sige, at De ikke mere har nogen Ven, thi saa gør De mig saa inderligt ondt. Og det vil De jo ikke gøre — vel? De skal se, at Tiden, der læger alle Saar, ogsaa vil læge dette. De maa ikke mere tænke paa dette Menneske. Tro De mig, han er Dem ikke

værdig. Gør, hvad De kan, for at glemme ham og vær sikker paa, at der er andre, som nærer dybere og bedre Følelser for Dem ...“

Hr. Laub sad endnu længe og talte varmt og indtrængende til Ingeborg, og han opnaaede virkelig ogsaa, at den stakkels Pige tilsidst faldt til Ro.

„Og nu,“ sagde han, da en nogenlunde god Stemning var genoprettet, er det bedst, at De faar den egentlige Grund til mit Besøg at vide. Jeg har en Bøn til Dem, Frøken Hoff, som De ikke maa afslaa.“

„En Bøn til mig?“ spurgte Ingeborg.

„Ja,“ svarede Hr. Laub; „hør mig nu roligt, og sig saa ikke nej, thi det vil gøre mig meget bedrøvet ... Ser De, Frøken Hoff, min Hustru er noget svagelig, og vor Huslæge har i den Anledning tilraadet en Rejse til Syden. Min Kone skal med det allerførste tage af Sted, og det er Bestemmelsen, at hun for ganske at blive helbredet skal blive borte tre Fjerding Aar ... Naa, dette kan jo lade sig arrangere; men saa er der vor lille Dreng ...! Jeg kan umuligt passe og opdrage ham alene — dertil er jeg altfor optaget af min Forretning, og overlade ham til Husholderske eller Tjenestepiger vil jeg ikke ... Nu er den Tanke faldet mig ind, at intet vilde være bedre, end at De i det Aars Tid vilde tage Dem af ham. Jeg synes, det kunde passe saa udmærket. Drengen holder af Dem — det har jeg lagt Mærke til det Par Gange, De har været i vort Hus — og desuden, De har selv en lille Pige, som jo vilde blive en udmærket Legekammerat for ham; Børn har slet ikke godt af at gaa alene og pyldre med sig selv ... Ja, hvad siger De til mit Forslag, Frøken Hoff? Jeg har glædet mig

meget over, at jeg fik den Idé, og — ærlig talt — jeg vil blive bedrovet, hvis De siger nej.“

Ingeborg vidste ikke rigtig, hvad hun skulde svare.

I Grunden var hun opfyldt af Stolthed og Glæde over, at Grosserer Laub vilde betro hende sin Søn; men turde hun nu ogsaa paatage sig det Ansvar? Børneopdragelse er en saare vanskelig Sag. Og vilde hun ikke gaa i en bestandig Angst for, at hun ikke skulde vise sig Hr. Laubs Tillid værdig?

„Ja,“ svarede hun, „jeg er baade stolt og glad over Deres Forslag. Men tror De virkelig, Hr. Grosserer, at jeg, saadan som Forholdene nu en Gang har udviklet sig for mig, at jeg er den rette til at opdrage lille Otto? Tør jeg paatage mig det, og tør De uden Vaklen med fuld Tillid overgive ham i min Varetægt?“

„Uden Vaklen og med fuldeste Tillid!“ svarede Hr. Laub, „derfor kommer jeg til Dem!“

„Godt,“ sagde Ingeborg og rakte ham Haanden — „kom saa kun med ham, Grosserer Laub, og Gud tilgive mig, hvis jeg ikke skulde vise mig Deres Tillid værdig.“

„Tak, Frøken Hoff, Tak!“ sagde Hr. Laub og trykkede hendes Haand, „De har lette en tung Sten fra mit Hjerte. Jeg kunde ikke tænke den Tanke at skulle betro min Dreng til fremmede Mennesker ... Men hør nu mit videre Arrangement. Vi er nu midt i Sommerens bedste Tid, og jeg vilde gerne have Drengen lidt ud i den gode Luft paa Landet. Byen er kvalm og usund nu. Desuden synes jeg — ja, tilgiv mig, at jeg taler saa frit; men det maa vi begge have Lov til nu overfor hinanden, ikke sandt? — desuden synes jeg ikke om

Lejligheden her. Kvarteret er ikke heldigt hverken for Dem selv eller Børnene — og saa alle disse Trapper ... Jeg har set mig om efter en lille Lejlighed her oppe omkring ved Kysten og har da ogsaa i Dag til Morgen fundet en, som jeg syntes kunde være passende. Det er oppe omkring ved Helsingør paa noget, der hedder „Lappen“ ... Der er to gode, smaa Værelser. Kosten for alle tre har jeg ogsaa tinget om — den var ikke særlig dyr, og der forsikredes mig, at De nok skulde blive godt behandlet ... Se, De faar jo ikke Tid til andet end at hellige Dem Børneopdragelsen, men jeg vil dog alligevel give Dem en Smule Arbejde med, som De — hvis De faar Lyst og Tid — kan kigge lidt paa, naar Børnene om Aftenen er gaaet til Ro ... Naa, meget venter jeg ikke, De faar bestilt, og det er ogsaa komplet ligegyldigt ... Hovedsagen er, at Drengen har det godt, at jeg ved ham i et Menneskes Varetægt, som jeg stoler paa ... og saa desuden ... ja, jeg vilde jo ogsaa glæde mig over, om Landluften, Strandbade og saa videre kunde have en lidt heldig Indflydelse paa Dem selv, Deres Sundhed og Deres Sind.“

Hr. Laub sluttede sin lange Tale og sad nu nervøst strygende sit blonde Skæg.

Den ene Taare efter den anden trillede langsomt og lydløst ned ad Ingeborgs Kinder.

Kunde hun modtage alt dette?

Det var næsten altfor megen Lykke midt i hendes Ulykke.

Just som Himlen var sort og overtrukken, og alt tydede paa Uvejrs og Undergang, saa kom denne Mand,

som hun dog egentlig kendte saa lidt, og lod Solen staa op. —

Hvormed havde hun forskyldt al denne Godhed? Thi at dette var en personlig Godhed, Grosserer Laub viste hende, derom var hun ikke i Tvivl. Hun vidste meget godt, at hun ikke paa langt nær gav Vederlag for, hvad han ydede hende.

Der blev en lang Tid stille i Stuen.

Man hørte kun den lille Piges Smaapludren med sine Dukker henne i Vindueskarmen.

Saa greb Ingeborg Hr. Laubs Haand og sagde stille:

„Jeg ved godt, at jeg slet ikke fortjener alt dette, og egentlig er det vist urigtigt af mig at modtage det ... men ... det er jo netop dette, at hvis jeg sagde nej, saa gjorde jeg Dem imod! Og jeg vil ikke gøre Dem imod ... eller rettere sagt, det kan jeg ikke ...!“

Hr. Laub holdt hendes Haand i sin.

Og Ingeborg tog den ikke tilbage.

Der var noget ved denne Mand, som fyldte hende med en ukendt Varme og Hengivenhed.

Det var, som om der i hans Nærhed groede nye, bedre og ædlere Følelser op i hendes Hjerte — Følelser, hun aldrig tilforn havde kendt.

Taknemmelighed, Beundring, Trang til at yde Gen-gæld for Godhed og Forstaaelse, ubegrænset Tillid, ubekrændset Agtelse, alt det, der smeltet sammen giver det første Tilløb, den første fine Skitse til Begrebet Kvinde-Kærlighed. — — —

Lidt efter gik Hr. Laub.

Ingeborg tog sin lille Anna i Favnen. Hun knugede

hende ind til sig og kyssede hende med en Heftighed, der gjorde Barnet ganske forskrækket.

„Horte du, hvad den fremmede Herre sagde! Du skal ud at lege ved Stranden! Og du faar en lille Legekammerat! Er du ikke glad?“

„Jo, jeg er meget glad for det!“ svarede Barnet.

Og Ingeborg kyssede hende igen. —

XXVIII.

SPILLEBULEN.

Direktør Brammer var rejst bort.

Det var bleven arrangeret ganske saaledes, som Hr. Dresling vilde have det — sikkert til Held for Hr. Brammer.

Den sidste Nat havde han efter Aftale tilbragt hos Politiinspektøren.

Næste Morgen spiste de to Venner Frokost sammen, og Hr. Dresling havde personlig i en Bil ledsaget Brammer til den Damper, der over Kiel skulde bringe Direktøren til sit foreløbige Bestemmelsessted.

Hr. Dresling havde ikke været rolig, før han vidste ham vel ude af Landet.

Nu var det lykkelig og vel besørget, og paa Døren til Direktør Brammers Hjem var der anbragt en Plade med Paaskrift:

Bortrejst paa ubestemt Tid.

Saa kunde man altsaa have Fred saa længe.

Hr. Dresling kunde atter falde tilbage paa sin daglige Grublen og Virken efter at finde Kernen i det Drama, hvis Handling foreløbig uantastet skred fremad Dag efter Dag. —

En Eftermiddag hen i Mørkningsstunden sad Politinspektør Dresling i sit Hjem og grundede over en Samtale, han den samme Morgen havde haft med Direktøren for Københavns Politi.

Han havde den foregaaende Aften modtaget et Brev fra Direktøren, hvori denne bad ham straks næste Morgen at give Møde hos sig. Det var en Sag af den allerstørste Vigtighed, han havde at drøfte med ham.

Hr. Dresling var naturligvis mødt punktlig, og Politidirektøren havde da udtalt sig omtrent som følger:

„Ja, kære Hr. Inspektør Dresling, jeg har ladet Dem kalde, fordi der er en Ting, jeg vil bede Dem personlig tage Dem af.

Jeg ved jo, hvad Tanke De gør Dem om den københavnske Forbryderverden, og hvis De har Ret, saa er der noget her, som efter alt at dømme, synes at kunne være Led i et større Foretagende. Ja, jeg mener: De tror jo paa en organiseret Forbryder-Klub; dette kunde godt tænkes som en Slags Filial eller saa ...“

Efter denne lange Indledning, hvorunder Hr. Dresling utaalmodigt trommede med Fingeren paa sin Stokkeknep, som om han vilde sige: „Til Sagen, Mand! Til Sagen!“ — fortsatte Politidirektøren:

„Der er gjort Anmeldelse fra en Mand, en Svensker forøvrigt, Fiskeeksportør fra Malmø, som i en fjorten Dages Tid har opholdt sig her i København, om at han afvigte Nat har aflagt Besøg i en hemmelig Spillebule, hvis Beliggenhed jeg nærmere skal betegne Dem.

Historien begynder med, at han paa en herværende Varieté træffer en dansk Herre, som han ikke kender, men som han kommer i Snak med, da de ved et Tilfælde eller maaske forsætlig fra Danskerens Side kommer til at sidde ved samme Bord.

Danskeren er særdeles høflig og opmærksom, og det ender med, at de gensidig trakterer hinanden med et Par Glas.

Efter Forestillingen følges de ad ind efter Byen, og paa Vejen foreslaar den danske Herre, at de sammen skal aflægge et Besøg i en Forening, hvoraf han er Medlem, og hvor der blandt andet findes en Spillebank.

Naa, Svenskeren gaar med og plyndres naturligtvis i Nattens Løb for de fleste af sine Penge. Han havde nogle tusind Kroner paa sig, der alle gik i Løbet.

At faa disse Penge igen, venter han ikke. Men han paastaar, at der spilles falsk, uden at han paa nogen mulig Maade var i Stand til at opdage, hvorledes det gik til.

Nu vil jeg bede Dem, kære Inspektør, at tage Dem af den Sag. Maaske finder De her Stof til videre Arbejde paa Deres store Plan, og i hvert Fald maa vi jo have denne Bule ryddet.“

Der var næsten som et svagt Stænk af Ironi i Politidirektørens Stemme, da han omtalte denne „store Plan“.

Det lod ikke til, at han i nogen særlig Grad skænkede Hr. Dreslings Paastande om en organiseret Forbryder-Klub Tiltro.

Hr. Dresling mærkede ikke dette, eller hvad der maaske er rimeligere, han lod, som han ikke mærkede det.

„Ja,“ sagde han og bukkede, „jeg skal selvfølgelig med største Fornøjelse tage mig af Sagen — endnu i Aften. Maaske Politidirektøren vil være saa venlig at oplyse mig om, hvor den omtalte Spillebule er beliggende; jeg skal gøre, hvad jeg kan.“

„Tror De, den hænger sammen med dette, som jo er Deres daglige Tanke?“ spurgte Politidirektøren og betragtede Dresling med et ubestemmeligt Blik:

„Det kan jeg sandelig ikke udtale mig om foreløbig,“ svarede Inspektøren og betragtede paa sin Side Direktøren med et fint Smil, hvori en opmærksom Iagttagelse vilde have læst en ikke helt ringe Portion Haan.

Det mærkede Politidirektøren imidlertid ikke det allermindste til.

„Og saa,“ sagde Hr. Dresling, og der kom en underlig utaalmelig Klang i hans Stemme, „og saa var det blot den Adresse, jeg mangler, for at kunne anbefale mig.“

„Ja, ja, det er sandt,“ sagde Politidirektøren, „nu skal De faa den. Jeg har den opskreven her i min Lommebog.“

Han slog op i Lommebogen, bladede et Øjeblik i den og rev saa et Blad ud, som han overrakte Hr. Dresling.

„Værsgod, her har De Adressen.“

Dresling kastede et Blik paa Papiret og læste:

Læderstræde Nr. 19, 1ste Bagsal.

Derpaa havde Politidirektøren kordialt trykket hans Haand til Afsked, og Dresling var gaaet.

Det var altsaa denne Samtale vor Helt sad og grublede over.

Det var en Sag, som, hvor uvæsenlig end Politidirektøren ansaa den for at være — det havde Dresling saa udmærket godt set — dog interesserede Dresling selv i allerhøjeste Grad, og han ansaa det aldeles ikke for udelukket, at den kunde hænge sammen med adskilligt andet af det, der dagligt beskæftigede ham.

Skulde han ikke endnu i Aften aflægge Spillebullen i Læderstræde et Besøg?

Dresling, der var vant til at tage Tyren ved Horne, og som ikke holdt af at opsætte til i Morgen, hvad der kunde udrettes i Dag, bestemte sig endnu i Aften at gribe til Handling.

Der var kun ét, han ikke rigtig var klar over.

Hvorledes skulde han bære sig ad med at faa Adgang til Spillebullen?

Han var selvfølgelig ikke i Tvivl om, at der udkrævedes en vis Parole. Uindviede vilde ikke blive indladt uden behørig Ledsagelse af de udsendte „Jægere“.

Det vilde naturligvis være den letteste Sag af Verden at rekvirere en halv Snes Betjente og saa forlange Døren aabnet i Lovens Navn.

Men hvad vilde der være vundet ved det?

Efter Dreslings Begreber saa godt som ingenting.

Man kunde beslaglægge Bankens Penge, Indehaveren og de delagtige kunde hver især idømmes en Smule Straf. Men det var jo ingeniunde Formaalet.

Man maatte konstatere Snyderiet.

Man maatte tage den rette Mand ved Vingebeinet og se efter, hvad Slags Stof han var af, om han virkede for egen Regning, eller om han arbejdede for andre ... for Forbundet.

Og Hjælperne — „Jægerne“ — de, der indfangede Ofrene, de vilde jo ogsaa ganske gaa tabt ved en saadan brutal Fremgangsmaade.

Nej, der maatte gaa anderledes snedigt til Værks, om man skulde have noget virkeligt Udbytte af Expeditionen ...

Endnu en god Stund sad Dresling og betænkte sig. Klokken slog ti paa det nærmeste Kirkeur.

Langsomt syngende fløj Klangens ud over Byen i den stille Sommeraften.

Dresling rejste sig og hængte Merskumspiben hen paa Pibebrættet.

Han havde taget sin Beslutning.

Et Øjeblik efter sad han foran Toiletspejlet i sit Soveværelse.

Politiinspektøren gjorde et meget omhyggeligt Toilette.

Med stor Omhu paaklæbede han sig en fiks og sneidig Officers-Mustache. Han skilte sit Haar helt ned i Nakken, iførte sig et flot, lyst, stramtsiddende Sæt Klæder, og sørgede for at Vesten var af en moderne, lidt pralende Farve.

Han tog en svær Guldkæde frem og hængte den udenpaa Vesten, satte en Del glimtende og pralende Ringe paa sine Fingre og gav sig i det hele taget Ud-

seende af at være en velbeslaaet, lidt fremmedartet Probenreuter.

Før han forlod sit Hjem, aabnede han en af sine Skrivebordsskuffer og stak en Pengeseddel i sin Inderlomme.

Disse Sedler var falske, men fortrinligt eftergjorte.

Derpaa kaldte han paa sin Husholderske.

Svendsen viste sig øjeblikkelig nejende i Døren.

„Hør, Svendsen,“ sagde Hr. Dresling, „ja, lad nu være med at tabe baade Næse og Mund,“ indskød han, da han bemærkede Svendsens Forbavselse over hans forandrede Udseende, „nu maa De da snart være vant til den Slags Smaating. Hør, Svendsen, De kan gaa til Ro, naar De vil; jeg kommer rimeligvis ikke tilbage for det første ... men vent nu et Øjeblik.“

Hr. Dresling skrev i Hast nogle Ord paa et Kort og lagde det i en Konvolut.

„Skulde jeg ikke være kommen tilbage til Klokken tolv i Morgen, vil De saa bringe dette Brev til Politidirekøren.“

„De skal jeg nok, Hr. Inspektør! Herregud, er det nu noget farligt igen?“

„Nej, aldeles ikke, Svendsen,“ svarede Dresling, „vær De blot rolig. Men man skal altid sikre sig mod forskellige Eventualiteter. Naa, Farvel, Svendsen! Og sov vel!“

„Godnat, Hr. Inspektør, og kom nu ikke noget til.“

Gamle Svendsen fulgte hovedrystende Dresling helt ud paa Trappen.

„Godnat, Svendsen!“ sagde Dresling og lukkede smaaende sin Gadedør.

XXIX.

VIOLEN.

Paa den Tid, vor Fortælling foregaar, laa der paa Hjørnet af Højbro Plads og Læderstræde en Restaurant, som man nærmest af alt kunde give Betegnelsen: Berømt — berygtet!

Den var som oftest Sæde for et meget broget og meget bevæget Liv.

Havarerede Kunstnere, Byens Bohèmer, unge, letlevende og saare letsindige Pengemænd søgte her sammen med den lidt nettere Demimonde.

Det var ikke sjældent, at Champagnen flød i stride Strømme.

Der var nu en Gang bleven et særligt Træk til denne Restaurant, hvor en vis forloren Elegance raadede.

Væggene var betrukken med imiteret Svinelæder og de højryggede Sofaer med uægte Mekka-Pluche.

Kellnerne var bestandig i Kjole og hvidt, om end Kravebrystet ikke altid var af ulastelig Renhed.

Værten selv, der var en meget smuk Mand at se til, gik affabel bukkende om blandt Gæsterne, og han forstod den Kunst at sørge for, at ingen kedede sig i hans Kafé.

Det var virkelig et særdeles broget og muntert Liv, der om Aftenen udfoldedes indenfor hans Vægge.

En livlig Summen fyldte Lokalerne blandet med Lat-

ter og Sang, med Knald af springende Propper og Lyd af klirrende Glas. —

Omtrent ved Ellevetiden paa den samme Aften, som vi i forrige Kapitel forlod Hr. Dresling, vakte en af Gæsterne i Kafé „Violen“ ikke ringe Opsigt.

Det var en midaldrende, flot udseende Tysker, der brækkede ganske gyseligt paa det danske Sprog.

Han indlod sig flere Gange med de løse Fugle, der til Stadighed var Kaféens Gæster, han lod i Løbet af en halv Times Tid flere Flasker Champagne springe, snakkede livligt paa sit gebrokne Dansk til højre og venstre, indlod sig med alle, der vilde have noget at gøre med ham og teede sig i det hele taget som det, han saa ud til at være: En Udlænding, der var kommen til København for at more sig, som ikke havde nydt saa faa Glas i Dagens Løb, og som efter bedste Evne lod Daleren springe uden nogen særlig Tanke paa Dagen i Morgen.

Der havde efterhaanden samlet sig et helt Selskab om hans Bord.

Den ene Flaske kom frem efter den anden.

En af Restaurantens skønne satte sig ugenert paa hans Skød og betroede ham, at han var den yndigste Løjtnants-Type, hun endnu havde kendt, og der kunde slet ikke være Tale om den Ting: De to skulde være gode Venner.

Den fremmede Gæsts Kaadhed steg mere og mere under alt dette her.

Ja, tilsidst tog han endogsaa en Tikroneseddel op af sin Brystlomme og brugte det gamle Fif at lave en Fidibus og tændte sin Cigar ved den.

Den skønne paa hans Skød fandt, at det var det elskeligste, hun endnu havde set.

Saa pludselig midt i denne Hurlumhejen var der en lille Herre, som tiltalte den fremmede Gæst.

Om han ikke maatte tale i Enrum med ham et Øjeblik.

Den fremmede saa sig et Øjeblik om og svarede paa sit Halvtysk, at det maatte den anden saa gerne.

De kunde gaa ind i Separat-Kabinettet her bag ved.

Men der kom paa en Gang et underligt ædru Blink i Tyskerens Øjne.

Maaske Læseren allerede har kendt ham.

Det var Politiinspektør Dresling.

Et Øjeblik efter sad han lige overfor den lille Herre, som nylig havde tiltalt ham.

Det var en ganske net lille Mand, omhyggeligt friseret og med rød-blond Moustache.

Han talte med en mærkelig høj, næsten pibende Stemme, men hans Sprog var soigneret og elegant.

„Undskyld,“ begyndte han, „De maa ikke være vred over, at jeg kaldte Dem afsides; men efter alt at dømme — ellers skulde mine Øjne da skuffe mig meget — er De Officer ligesom jeg selv. Mit Navn er Breiting, og jeg er Løjtnant.“

„Ja, jeg hedder Dencker,“ svarede Hr. Dresling med den halvtberusede Mands Ligegladhed; men jeg er ikke Officer — det vil sige, De ser for saa vidt rigtigt, som jeg har været det!“

„Det kunde jeg tænke! Det kunde jeg jo tænke!“ udbrød den lille Herre glad, — „ja, Soldaterøjne, de er nu ganske gode alligevel!“

Og han lo med en lille tilfreds Latter.

„Men,“ vedblev han, „det var egentlig det, jeg vilde sige Dem, Hr. Dencker, det er ikke det allerbedste Selskab, De er falden i; det er Dem ikke ganske værdigt ... som forhenværende Officer.“

„Aa, hvad Pokker!“ udbrød den falske Hr. Dencker, „jeg er kommen til København for at more mig, og de derinde er jo rigtig glade og elskværdige Mennesker! Hvad gør det, om det koster lidt? I Aften lader jeg Mønten rulle ... Ved De forresten et bedre og morsommere Sted, Løjtnant — enfin, saa er jeg med! Jeg er oplagt til al mulig Kommers. Hår De en Idé, saa kom med den!“

„Ja,“ svarede Løjtnanten, „nu lukker de jo snart her; men hvis det kan more Dem, saa skal jeg indføre Dem i en Forening, hvor jeg er Medlem, og som har sine Lokaler her i Nærheden.“

Hr. Dreslings Øjne spillede.

Der kunde ikke være Tvivl om den Ting.

Han havde beregnet rigtigt.

„Brillant!“ raabte han, „selvfølgelig er jeg med og Tak til! Hvad er det forresten en Forening?“

„Aa,“ svarede den anden, „det er nette Folk af forskellige Samfundsklasser — mest dog Handelsfolk, Grossererere, Kunstnere og Officerer; der drives forskellig Morskab, musiceres, spilles lidt Kort og Billard, og hvad man saadan kan finde paa!“

„Ja, men det er jo lige noget for mig!“ raabte Politimanden, „vil De være saa venlig, Løjtnant at kalde paa Kellneren, saa kan jeg betale her og slipper for at komme tilbage til den Hurlumhej derinde.“

„Ja, det skal jeg gerne,” svarede Løjtnanten og ringede.

Et Øjeblik efter forlod de to nye Venner Arm i Arm Kaféen ad en Bagvej.

XXX.

DE FALSKE KORT.

De gik ned over Højbro Plads og Højbro, fulgte saa langs med Kanalen, gik over Stormbroen, drejede om ad Raadhusstræde og kom paa denne Maade gennem Kompagnistræde tilbage til Læderstræde.

Hr. Dresling, der stadig anstillede sig, som om han var en Kende omtaaget, forstod saa udmærket godt, at denne Manøvre var foretaget for at vildlede ham, naar han, ukendt med Byen, som den anden, „Jægeren“, jo antog, at han var, næste Dag vilde lede efter Spillebullen i Kafé „Violen“s Nærhed.

Nu kunde der jo nemt for en halvtberuset og desorienteret Mand se ud, som laa den i en helt anden Bydel.

Endelig standsede de foran en høj, rød Ejendom omtrent midt i Læderstræde, ikke hundrede Alen fra „Violen“, hvor man nu var i Færd med at lukke.

„Her er det,” sagde den fremmede.

„Det var som Pokker!“ svarede Hr. Dresling, „her er jo saa sort som i en Kiste! Hvordan kommer vi derind?“

„Jo,“ sagde den fremmede igen, „det er en let Sag; naturligvis har Foreningen sit særlige Løsen, men det er kun for Indviede.“

Han bankede med Haandtaget af sin Stok paa Porten.

Først tre stærke Slag og derpaa tre svagere. Dette gentog han tre Gange.

Hr. Dresling mærkede sig Signalet.

Som Læseren vil erindre, var det ganske det samme der anvendtes til at aabne Døren med i det lille Hus paa Kristianshavn — Naboejendommen til det store, røde — „Alfabetet“s Samlingssted.

Porten aabnedes øjeblikkelig paa Klem, og et skæget Ansigt viste sig i Aabningen.

„Ja, det er rigtigt nok,“ sagde den fremmede, „det er Medlemmer! Luk De kun op!“

Porten aabnedes, og de to gik ind.

Der var aldeles mørkt. Man kunde ikke se en Haand for sig.

„Denne Vej,“ sagde den fremmede og greb Hr. Dresling i Armen, „denne Vej! Nu skal jeg være Fører.“

De gik igennem Porten, over en kort Gaardsplads med toppede Brosten og saa pludselig Lys skinne ud fra en Række Vinduer i Bagbygningen.

„Er det Foreningens Lokaler?“ spurgte Hr. Dresling, der nøje mærkede sig alle Enkeltheder for at sikre sig et muligt Tilbagetog.

„Ja,“ svarede den fremmede, „vi har hele to Etager,

som De ser. Den underste er særelig helliget Billard-Spil og saadan noget; men i den øverste, der har Foreningen saadan sit eget lille „Monte-Carlo“, og det er egentlig det interessanteste.“

„Saa maa vi derop,“ sagde Hr. Dresling, „kan man vinde noget, saa er jeg med!

„Det kan man,“ svarede den fremmede, „hvis man da ikke er bange for at vove noget!“

„Jeg vover, hvad jeg har,“ sagde Politimanden og raslede med sine Sedler, „De skal se, at det ender med, at jeg sprænger Banken; jeg har et saadant umaadeligt Held i Spil!“

„Saa vil jeg da ikke haabe, hvis det hænder Dem,“ svarede den anden, „at De glemmer, at det er mig, der har bragt Dem denne Lykke!“

„Det skal jeg ikke,“ sagde Hr. Dresling, „det skal jeg saa sandt ikke -- hvis det hænder mig.“

Og han lagde et underligt Eftertryk paa sine Ord, noget, der dog ganske undgik den andens Opmærksomhed.

Under dette var de kommen op ad en lille Trappe, der blev sparsomt oplyst af et Gasblus i en mat Kuppel.

Saa stod de pludselig foran en Dør med Glasruder bag hvilke der var anbragt et rødt Gardin.

I Dørkarmen sad der en elektrisk Klokkeknop.

Den fremmede ringede.

Hr. Dresling lagde Mærke til, at hans Ringning ganske stod i Forhold til Bankningen før.

Tre lange og tre korte Ringninger, gentaget tre Gange efter hverandre.

Et Øjeblik efter blev Døren aabnet af en Kellner, som var kjoleklædt.

Han bukkede høfligt for de indtrædende.

I det Værelse, hvor Hr. Dresling og den fremmede nu befandt sig — det var et temmelig stort Værelse, formodentlig frembragt ved, at man en Gang havde brudt en Mellemvæg ned — i dette Værelse var der opstillet to store Billarder, om hvilke en halv Snes spillende Herrer bevægede sig.

De var alle i Skjorteærmer — særdeles fine, hvide og kulørte Manschetskjorter — og de syntes at være stærkt optaget af Spillet.

Langs med Væggen sad der endnu en Del Herrer med Toddyglas anbragt foran sig paa smaa Borde.

Ogsaa disse Herrer lod til at være stærkt interesserede.

Alle fik dog Tid til at se op fra Spillet og hilse de indtrædende med et Nik.

Det var øjensynligt, at Hr. Dreslings Ledsager var godt kendt af de tilstedeværende. En enkelt gik endog saa hen og rakte ham Haanden til Velkomst.

Hr. Dresling lagde Mærke til, at de tilstedeværende Herrer alle var ypperlige Spillere. Man gjorde de kunstfærdigste Baller i skiftende Stød.

„Ja, dette her er nu ikke noget for os,” sagde Ledsageren, „vi maa videre fort, følg kun med mig.“

De gik igennem Billardsalen, gennem en Buffet, som var opstillet i Salens ene Ende, og befandt sig pludselig i et mindre Rum, hvis hele ejendommelige Tilsnit straks greb Politimanden med en levende Interesse.

Bag et stort, grønt, halvmaaneformet Bord stod der en Mand med et Spil Kort i Haanden.

Det var øjensynlig Bankøren.

Ved Bordet var der vel omtrent tyve Pladser til Spillere, og deraf var vel godt og vel de halve besat.

Foran hver Spiller stod der to smaa Pengebakker. En rød og en sort.

Bankøren vendte Kortene med en ganske overordentlig Færdighed.

Ved hans Side stod der en stor Staaltraadsæske, gennem hvis Masker, man skimtede Hobe af Pengestykker, Guld og Sølv.

Det var det gammelkendte Hasard, der spilledes: Rouge et Noir!

„Værsaagod at sætte ind, mine Herrer! Værsaagod at sætte ind!“ raabte Bankøren. „Spillet gaar videre — Rødt eller Sort! Rødt eller Sort! Er alle klar? ... Saa vender vi ... Sort! Sort! Sort vinder!“

Ug nu fulgte der en Raslen af Penge, som hældtes ud af de forskellige Bakker.

Man lagde i den Bakke, hvis Farve man holdt paa.

Bankøren vekslede, skrabede til sig og udbetalte Gevinster.

Et Øjeblik var alt kun en eneste Klingren og Raslen med Pengestykker.

Saa gik det løs igen:

„Rødt eller Sort! Rødt eller Sort! Værsaagod at sætte ind, mine Herrer! Værsaagod at sætte ind ... Er alle færdige? ... Godt, saa vender vi! ... Rødt! Rødt har vundet!“

„Skal vi tage os et Glas og se lidt paa Spillet?“ sagde den fremmede og tog Plads ved et mindre Bord udenfor de spillendes Kreds.

„Ja, lad os det,“ svarede Hr. Dresling og satte sig ved Siden af ham.

Den fremmede rekvirerede en Flaske Champagne og skænkede i Glassene.

De to Herrer drak med hinanden, medens Spillet stadig fortsattes henne ved det store, grønne Bord.

„Sort eller Rødt! Værsgod at besætte, mine Herrer! ...“

Hr. Dresling mønstrede hver enkelt af de spillende
.....

Der var, saa vidt man kunde se, Folk af alle mulige Stænder og Stillinger tilstede.

Der var Handelsløven, Grosserertypen, Haandværksmesteren og den unge, elegant udhalede Leve-
mand.

Om det saa var Bondestanden, saa var den repræsenteret.

Der sad en Mand, som efter sit Udseende og sin Klædedragt at dømme, kunde være Gaardejer.

Han var en Smule oprømt; dog ikke mere, end han meget godt vidste, hvad han tog sig til.

Han spillede saaledes med stor Forsigtighed, vovede kun ganske ubetydelige Summer ad Gangen og var egentlig ret heldig. Det traf sig meget ofte, at hans Farve kom ud, og han raabte da højt og lo triumferende, hver Gang han strøg den vundne Bagatel til sig.

Ved Siden af ham sad der en Herre med spidst,

blondt Fuldskæg og af et sygeligt og meget nervøst Udseende.

Han spillede ikke saa heldigt som Bondemanden.

Hvert Øjeblik aabnede han febrilsk sin Tegnebog og fremtog et Par Sedler, som han fik vekslet i Banken.

Forresten var det ikke Smaasummer, den samme Mand holdt.

Hr. Dresling beregnede, at i det Kvarters Tid, der var gaaet, havde han tabt noget over fire Hundrede Kroner.

Derimod sad der paa Bankørens Side en Herre, som syntes at være i et ualmindeligt Held.

Det kunde ganske vist meget ofte hænde, at han tabte, men Hr. Dresling lagde Mærke til, at det da bestandig var Smaasummer, det drejede sig om.

Undertiden vovede han en efter vore hjemlige Forhold ikke ubetydelig Sum paa en Farve og havde da altid Held med sig.

Ofte indlod han sig paa privat Spil med de andre Spillere. Noget, som forresten kastede ret betydeligt af sig.

Det skete ogsaa, at de andre indbyrdes holdt saadanne private Væddemaal.

Holdt for Eksempel en Spiller ti Kroner paa, at nu var det Rødt, der vilde blive vendt, og hans Sidemand maaske satte ti Kroner paa Sort, saa kunde han, der holdt paa Rødt, sige til den anden:

„Vil De have disse fem Kroner ekstra paa Rødt?“

Og den paagældende kunde svare, idet han lagde Penge i sin Skaal:

„Lad gaa! Fem Kroner paa Sort!“

Vandtes der saa for Eksempel paa Rødt, tog Vinderen ti Kroner af Bankens Penge og fem Kroner af sin private Modparts og havde saaledes en Gevinst paa femten Kroner ...

Den heldige Herre havde lige gjort et saadant Kup.

Han havde engageret tre af de andre Spillere til privat Væddemaal om, at nu kom Sort. Han holdt tyve Kroner med Banken og ti Kroner med hver af de andre.

Kortet vendtes.

Det var Spader syv.

Den heldige Vinder strøg Pengene til sig uden at forandre en Mine eller mæle et Ord.

Hr. Dresling betragtede ham længe.

Det var en særdeles net klædt Mand, næsten skaldet, men med et svært rødligt, kruset Fuldsæk.

Han kunde se ud til at være i fem og tyve Aars Alderen.

Der var ikke saadan noget usædvanligt ved hans Udseende; det eneste skulde da være, at han bar Lorgnetter med meget mørkt farvede Glas.

Hr. Dresling fulgte en lang Tid med stor Opmærksomhed denne Mands mærkelige Held.

Et Par Gange havde Ledsageren, idet han stødte sit Glas mod Hr. Dreslings, ligesom i Overgivenhed sagt:

„Skulde vi to gamle, fornuftige Mennesker for en Gangs Skyld ikke være en Smule letsindige! Skal vi give dem et Par Kroner derhenne?“

Og Hr. Dresling havde svaret i samme Tone:

„Jo, saagu skal vi det! Vi skal sprænge Banken uden

videre Vrovl! Jeg sidder bare et Øjeblik og sunder mig for at se, om jeg kan lure dem Fiffet af.“

„Gud bevares!“ havde saa den anden svaret, „De tror da vel ikke, at det gaar uærligt til? Saa skulde da Pokker være i denne Forening.“

„Nej, nej, Kære!“ sagde saa Hr. Dresling, „De misforstaar mig! Men jeg mener, at ethvert Spil har sine Finesser. Ellers vilde der virkelig ikke være meget ved det.“

„Naa, nej, det kan De jo have Ret i! Skaal! Saa venter vi lidt.“

Spillet derhenne fortsattes stadigt, og Hr. Dresling rekvirerede en ny Flaske Champagne.

Den gamle var tom.

Tilsyneladende drak Hr. Dresling særdeles tæt; men en opmærksom Iagttager vilde hurtigt blive paa det rene med, at dette aldeles ikke var Tilfældet.

Den foregivne Løjtnant fik Broderparten af Vinen, og Flasken var kun trekvart tømt, da Hr. Dresling satte den bort.

Politimanden manøvrerede med en Taskenspillers hele Behændighed, og den anden mærkede intet ...

Der spilledes stadigt meget ivrigt derhenne.

„Værsaagod at besætte, mine Herrer! Værsaagod at besætte!“

Og Bankøren, som bestandig holdt Kortbunken i venstre Haand, saaledes at alle kunde se, der ikke foregik noget fordækt, lagde smilende til:

„Men hold ikke for højt, mine Herrer! Hold ikke for højt! Jeg risikerer ellers, at De sprænger Banken!“

„Aa, Sludder!“ raabte Bondemanden, „I ved s'gu nok, hvad I gør!“

„Ja, vi har skam Held med os,“ svarede Bankøren ironisk, „nu har den Herre der,“ han sigtede til ham med de mørke Briller, „taget over Tusinde Kroner fra os. Bliver han ved paa den Maade, saa maa vi snart lukke Butiken!“

„Ja, den Herre er uden Fornærmelse, hvad jeg vil kalde en svinehødig Kartoffel,“ sagde Bondemanden igen, „naa, men hvad Fa'en! Det vender sig vel en Gang! To Kroner paa Rødt!“

Der var pludselig opstaaet en Slags Krise i Spillet. Sort var bleven vendt seks Gange i Træk.

Spændingen var overordentlig stor.

„Vent et Øjeblik!“ raabte den nervøse Herre og drog vist for tyvende Gang sin Tegnebog op, „jeg holder to hundrede Kroner paa Rødt!“

„Kan ikke lade sig gøre, Herre,“ svarede Bankøren roligt, „Banken tillader ikke Spil højere end hundrede Kroner. Vi kan ikke ganske ruinere os!“

„Meget vel, hundrede Kroner saa! Der er vel sagtens ingen, som holder imod mig?“ spurgte han og kastede et Blik rundt til Deltagerne. Men disse skyndte sig med at sætte en Sum paa Rødt.

Bordet rundt var de røde Penge-Bakker overalt besat.

Denne Gang gik Spillet højt.

„Stop endnu et Øjeblik,“ sagde Herren med de sorte Briller, og hans Øjne søgte flygtigt Kortene, der laa urokkeligt med den stumme Bagside opad i Bankørens Haand.

Hr. Dresling havde rejst sig op og iagttog nøje Spillet.

„Jeg holder hundrede Kroner paa Sort,“ sagde Herren igen, „er der nogen, som holder imod? Jeg har vundet og lader staa til for en Gangs Skyld.“

Hele Spillebordet rundt lagdes der nu flere Penge frem.

Herren med de mørke Briller var engageret overalt.

Den nervøst udseende Mand rev atter sin Tegnebog op og greb den sidste Bunke Sedler.

„Aa, vent endnu et Øjeblik,“ sagde han og talte flygtigt Pengene igennem.

Pludselig henvendte han sig saa til Herren med de sorte Briller.

„Vil De have Tusind Kroner hos mig paa Rødt?“ spurgte han og betragtede den anden spændt.

„Det er meget,“ svarede Herren, „næsten for meget at risikere ... men lad gaa, jeg har vundet: Tusind Kroner paa Sort.“

„Er vi klar?“ spurgte Bankøren, „har alle besat ...? Saa vender vi.“

Kortet blev vendt og lagt frem paa Bordet.

Det var Spader Tre.

Sort var kommen ud for syvende Gang.

Herren med de mørke Briller skød en Masse Penge til sig.

Bakkerne rundt om tømtes, og forskellige Udbrud hørtes.

„Det var dog Satan til Svineheld!“ raabte Bonden, som havde tabt fem og tyve Kroner, og slog i Bordet,

„jeg tror, Fanden gale me', at Kortene er forheksede i Aften!“

„Ja, Fru Fortuna er lunefuld,“ sagde Bankøren og strøg Pengene til sig.

Den nervøse Herre rejste sig og knappede sin Frakke.

Han var bleg som et Lig.

„Ja,“ sagde han, „jeg maa holde op.“

Og han vedblev, idet han fjernede sig fra Bordet, med smaa Mellemrum at sige:

„Jeg maa holde op ...! Jeg maa holde op!“

Spillet fortsattes.

Hr. Dresling stødte pludselig sit Glas imod sin Led-sagers og sagde:

„Nu tror jeg, det er paa Tiden, at jeg forsøger min Lykke.“

„Ja, det skulde De! Det skulde De!“ sagde den anden ivrigt, „De skal se, at De gør nok gode Forretninger.“

„Vil De ikke med?“ spurgte Hr. Dresling.

„Jo, straks“, svarede den foregivne Løjtnant, „men nu vil jeg først glæde mig lidt over Deres forhaabentlige Held. Lykke med Spillet!“

Og han stødte atter sit Glas imod Hr. Dreslings

.....

Politimanden indtog sin Plads ved Spillebordet og begyndte med at holde ti Kroner paa Rødt.

Sort blev vendt.

Hr. Dresling skubbede Seddelen over til Bankøren.

Og Spillet fortsattes.

Han varierede sine Paréer og havde under Tiden Held med sig. Men han lagde Mærke til, at Herren med

de mørke Briller bestandig ventede med at gøre sin Indsats, til de andre var færdige.

Han ligesom afbalancerede sit Bud efter de øvrige Spilleres.

En enkelt Gang narredes han dog af Politimanden.

Han holdt pludselig en temmelig betydelig Sum paa Sort, efter at denne Farve havde verseret et Par Gange. Det vil sige, han holdt med sin Sidemand, en ung, flot og elegant udhalet Fyr, der Aftenen igennem havde spillet med vekslende Held.

Selve Banken havde han kun engageret med en halv Snes Kroner.

Hr. Dresling, der lod, som om han havde gjort sin Indsats, lod nu i Hast en Hundrede-Kroneseddél glide ned paa sin Bakke og skubbede den lidt frem imod Bankøren.

„Er vi færdige?“ spurgte denne ... „saa vender vi.“

„Klør Dame vendt.“

Hr. Dresling tog rolig de hundrede Kroner hjem.

Et Par Gange gentog han dette Eksperiment.

Holdt Herren med de mørke Briller en betydelig Sum, saa gjorde Hr. Dresling akkurat det samme — og vandt.

Smaasummer tabte de begge ...

Snyderiet var ikke til at tage fejl af.

Bankøren og Manden med de mørke Briller var allierede; det gjaldt kon at kende Systemet, der arbejdedes efter.

Spillet fortsattes stadig.

Saa holdt Hr. Dresling pludselig en Tikroneseddél

paa Rødt, medens den fremmede Spiller hurtigt fik arrangeret Parré med et Par andre paa Sort.

Kortet vendtes, og naturligvis var det sort.

Klør Es ...

Idet Hr. Dresling skubbede sin Bakke frem for at betale Banken og atter trak sin Haand tilbage, fulgte der ligesom af Vanvare det sidst udtrukne Kort med.

Politimanden gjorde et Par kejtede Bevægelser, og Kortet faldt paa Gulvet.

„Aa, om Forladelse,“ sagde han og bukkede sig ned under Bordet for at tage det op.

Da Hr. Dresling nede under Bordet havde faaet fat paa Kortet, stak han det med Lynets Hurtighed ind under sit Frakkeskød og betragtede det et Sekund i det herved frembragte Mørke.

I samme Øjeblik var Sagen ham fuldstændig klar.

Ned over Kortets Bagside laa der en lys, ildagtig Stribe.

Kortene — det vil sige alle de sorte Kort — var ganske simpelt mærket med Fosfor. Et Mærke, der i almindeligt Lys er usynligt for alle, men udmærket tydeligt for Øjne, som er bevæbnet med sorte Briller ...

Denne Opdagelse forandrede imidlertid ikke Hr. Dreslings Opførsel.

Han spillede endnu en Timestid, tabte et Par Hundrede Kroner, vandt dem senere tilbage og tabte endelig hundrede.

Saa rejste han sig og sagde til sin Ledsager, der ogsaa havde spillet med vekslende Held:

„Naa, nu maa jeg hjem til mit Hotel, jeg er træt og

søvnig. Jeg vil sige Dem en Ting, at dette her har moret mig ganske overordentlig!“

„Det glæder mig særdeles,“ svarede Løjtnanten og bukkede høfligt.

„Og jeg er Dem meget taknemmelig for Deres elskværdige Selskab,“ fortsatte Hr. Dresling, „jeg vil da ikke haabe, det bliver sidste Gang, vi ses?“

„Det skal ganske bero paa Dem selv,“ svarede den fremmede igen, „hvis De ikke har kedet Dem i mit Selskab, saa skal jeg altid være rede; jeg har befundet mig udmærket vel i Deres.“

„Ja, jeg bliver endnu en Dags Tid her i Byen,“ vedblev Hr. Dresling, „skal vi mødes i Morgen; jeg kunde godt have Lyst til endnu en Gang at aflægge Besøg her.“

„Som De vil,“ svarede den fremmede, „jeg skal bestandig være til Deres Tjeneste.“

„Hør, sig mig en Gang?“ spurgte Hr. Dresling saa, „der bor paa mit Hotel et Par Mennesker, som jeg er kommen til at synes godt om; kunde der være noget i Vejen for, at de fik Lov til at komme med paa Besøg i Klubben?“

„Nej, ikke det mindste,“ svarede den fremmede, „de er saamænd velkommen; naar man blot bliver indført ved et Medlem, saa er der intet til Hinder.“

„Ja, men skal vi da saa sige, at vi mødes i Morgen Aften Klokken ti i „Violen“ — altsaa der, hvor jeg i Dag havde den Glæde at gøre Deres Bekendtskab?“

„Meget vel,“ sagde den fremmede, „lad det være en Aftale ...“

De var under dette kommen ud gennem de første Værelser, hvor Billardspillet nu var standset.

Der sad kun et Par Gæster tilbage, som drak Kaffe.
Saa gik de over Gaarden, der var stille og uddød, og
stod lidt efter paa Gaden.

Her tog de to Herrer Afsked under gentagne Ven-
skabtyttringer og Ønsker om at mødes vel tilpas i Mor-
gen.

— — —

Da Hr. Dresling vandrede hjem gennem de tavse
Gader, brød Sommermorgen allerede frem.

Solen kastede sine lyse Straaler ind over en venlig,
vaagnende By, der laa der ved det blaa Sund og saa ud
som en uskyldig, ung Pige, der intetsomhelst stygt hav-
de at vaage over eller blues ved.

—————

XXXI.

„KIKKERTEN“.

———

Langt ude paa Nørrebro, i den aller skumleste Del
af Rhabarberkvarteret, laa der for en Del Aar siden en
lille Kælder-Beværtning, som paa sit store, gule Skilt
over Døren prangede med det indbydende Navn:

SVENDENES HVILE.

Dette Navn var imidlertid ikke paa nogen mulig
Maade populært mellem Knejpens Gæster.

Uvist af hvilken Grund havde den skiftet Navn. Og den almindelige Benævnelse for denne meget obskure og mege mærkelige Restaurant, som vi nu skal gøre Bekendtskab med, var slet og ret „Kikkerten“.

Den samme Aften, som de Begivenheder, vi har skildret i det foregaaende Kapitel, passerede, var der samlet et underligt Trekløver ude i „Kikkerten“ paa Nørrebro ...

I Skænkestuen prangede Værtinden fed og bred bag Disken.

Hun var i en lyserød Sirtses Kjole og havde en svær Sølvkæde om Halsen.

Hendes graasprængte Haar, der en Gang i Ungdommens Dage havde været gult, laa i smaa, vaade Tjavser ned over Panden. Hendes graa Øjne var næsten ganske skjult under Laagenes Hudfolder. Hun havde en svær Dobbeltthage og en Masse Ringe paa sine tykke Fingre.

Ved et lille Bord i et Hjørne af Stuen sad der en Li-remand og to Skærslibere, som spillede seks og treds om Snaps og Øl.

Ved et andet Bord sad to haandværksklædte Folk i ivrig Samtale, delende en Bajer i to Glas, og ved det store, runde Bord midt for Skænken havde endelig et helt Selskab, bestaaende af Murerhaandlangere taget Plads.

Midt foran dem stod et Tændstik-Futeral, og de spillede et Spil, som foregik saaledes, at de skiftevis tog en Tændstik af Futeralet; den, der var saa uheldig at faa en bestemt Tændstik, som man i Forvejen havde brændt af, skulde betale en „Genstand“.

Alt dette saa meget fredeligt og tillidsvækkende ud. Men det er heller ikke med disse Mennesker, vi skal beskæftige os.

Bag ved Skænken var der et lille Værelse, et Separatkabinet, i hvilket tre Mænd var forsamlede.

De sad omkring et lille, rundt Bord hver med et Krus Øl foran sig og drøftede Dagens Begivenheder.

En nærmere Præsentation af disse Gentlemen bliver nødvendig.

Iøvrigt var de godt kendte i Kvarteret.

Den ene, der var en stor, bomstærk, bredskuldret Fyr med et lille, sort Overskæg, gik under Navnet „Brand-Johan“.

Egentlig hed han Carl Johansen og havde en Gang i Tiden været Brandsvend; men et Par Tyverier blandet med enkelte andre Vidtløftigheder havde fremkaldt hans Afsked af Brandvæsenet.

Nu lever han af hvad som helst.

Han havde sig en Kæreste i Kvarteret, som drev Rulleforretning, og det var nok nærmest hende, der maatte sørge for „Brand-Johan“s Fornødenheder.

Den anden var en Mand paa cirka fyrretyve Aar, som almindeligvis kaldtes „Søren Taa“.

Han havde faaet dette Navn i Anledning af, at han en Gang for mange Aar siden var bleven kørt over af en Bryggervogn, hvis Hjul havde knust Tæerne paa hans højre Fod.

Siden havde han haltet.

Og nu hed han altsaa „Søren Taa“.

Naa, det var han fuldkommen paa det rene med, og Navnet beskæmmer jo ingen — „Søren Taa“ tog det

nærmest som en Slags Æresbevisning. Naar nogen nævnede ham ved sit Øgenavn, sagde han gerne med en vigtig Mine:

„Javel, det er rigtigt nok! Man er Invalid! Arbejds-Invalid i Staten. Følgelig bærer man sit Navn med Ære ... Man gaar i sit lovlige Ærinde og fejer Gadens Skidt og Møg sammen“ — Søren havde oprindeligt tjent sit Brød først som Gaardskarl hos en Brændevinsbrænder og senere som Skraldemand — „og saa kommer der en Bryggervogn og river en omkuld, saa man faar sine Tæer knust og maa ligge fire Maaneder paa Hospitalet for at faa dem lappet sammen igen ... der er ikke noget at sige til det ... Bryggerkusken havde sig en lille „Strive“, det har vi andre ogsaa haft imellem, der er ikke noget at gøre ved det, men Invalid, det er man s'gu alligevel ... og noget saadant fast Arbejde kan man jo ikke paatage sig.“

Forøvrigt var „Søren Taa“ to Gange straffet for Indbrud; men den Ting gik han altid let over.

Den sidste i Trekløveret var en Fyr, der imellem de indviede gik under Navnet „Ekscellencen“.

Det kom sig af, at hans Fader var eller havde været Officer; men „Ekscellencen“ var i en tidlig Alder skejet ud.

Oprindeligt skulde han have været Student; men hans Lyst stod til Langfart.

Saa havde han en Dag givet Skolen og Hjemmet en god Dag. Han var stukket af, havde faaet Hyre som Messedreng paa en Bark, der gik paa Brasilien, og efter forskellige Eventyr og Rejser var han saa havnet derude i Nørrebros skumleste Kvarter, hvor Livet syntes

ham anderledes lyst og let at leve end i den gamle, trange Officersbolig med sin strenge Tugt hjemme paa Kasernen eller paa de Skibe, hvormed han havde faret.

Forresten var Ekscellencens Rygte ikke pletfrit.

Han havde et Par Gange været straffet for Vold mod Politiet, han havde en Tid lang siddet arresteret som mistænkt for at være Deltager i et Pengeskabstyveri. Men den Affære havde han dog forstaaet at klare sig helskindet ud af.

Der var med andre Ord ikke saadan noget særligt graverende at sige om ham ...

Disse tre Hædersmænd — altsaa „Brand-Johan“, „Søren Taa“ og „Ekscellencen“ sad fordybet i en ivrig Samtale over deres halvtømte Ølkrus. —

„Ja,“ sagde Ekscellencen, der var en ganske køn Fyr paa sirka tredive Aar; han havde et smalt, blegt Ansigt og en lille, sort Moustache, „ja,“ sagde han, „det kan jo ikke nægtes, det er rigtigt, hvad „Søren Taa“ siger, Forretningen er fuldstændig stillestaaende. Det hele ligger brak for Øjeblikket. Og ved I hvad? Det er s'gu da egentlig ganske under vor Værdighed at gaa og tigge Toører sammen ude paa Fælleden. Jeg vil ikke mere være med til den Geschæft.“

„Ekscellencen“ holdt som Officerssøn og Mand af en „bedre Familie“ stadigvæk paa „Værdigheden“. Og dette her at „slaa“ Folk for en Skilling, det, syntes han nu, laa udenfor hans Horisont.

„Ja, det er svart!“ sagde Søren Taa. „Det er ad Helvede til det hele!“

„Søren Taa“ udtrykte sig altid i korte og fyndige Vendinger.

Han var ikke en Mand af mange Ord.

Men „Søren Taa“ havde til Gengæld den Egenskab at kunne handle, naar det endelig gjaldt, hvilket Læseren senere hen i vor Fortælling vil faa et fyldigt Bevis for.

„Nu var der denne her lille Forretning,“ fortsatte „Ekscellencen“ og dæmpede Stemmen, „denne her lille Forretning, som „Brand-Johan“ arrangerede hos Urtekræmmeren ude paa Vesterbro. Det regner jeg Fanden gale me' ikke for en sur Sild! Hvad Satan er det for en Hosekræmmer-Historie! Et Par Flasker Cognak, to eller var det maaske tre Kasser Cigarer og saa raadne fire Kroner ... Nej, Fa'en gale me', den Slags Pjalte-Forretninger gaar jeg s'gu ikke med til mere!“

„Naa, tag den nu bare med Ro, „Ekscellence“, sagde „Brand-Johan,“ og stoppede sin Kridtpibe med Tobak, som han havde i Lommen, „der er Stilstand allevegne; det er s'gu lige meget, hvilken Branche, man saa ser hen til. Lad os bare inte tabe Humøret. For taber vi det, saa er det hele s'gu forbi!“

„Ja, hvad Satan!“ afbrød „Ekscellencen“, det er jo heller ikke Tale om at tabe Humøret! Jeg er s'gu ikke af den Slags, der stikker op! Nu kan du for Eksempel gi' en Omgang, saa kan vi snakke om Sagerne imens. Vi hitter vel nok paa et eller andet, naar vi tre Arabere lægger vores Hoveder i Blød.“

„En Omgang?“ svarede „Brand-Johan“, hvis Ansigt fik et modfaldent Udtryk, „du maa ikke gøre Grin

med mig, Kammerat! En Omgang? Lad være med at skabe dig! Du ved jo meget godt, at jeg ikke har set en Sysling siden vores sidste Forretning!”

„Ja, jeg har Fanden galeme' ikke en „Syl“,“ sagde „Ekscellencen“, saa jeg ved ikke bedre, end at det bliver dig, Søren, der siger noget.“

„Jeg har seks Øre,“ svarede „Søren Taa“, enhver er sig selv nærmest!”

„Ja, du er s'gu en sod Kammerat!“ sagde „Brand-Johan“.

„Jeg er, ligesom jeg har Penge til,“ sagde „Søren-Taa“ rolig og fiskede i Vestelommen en gammel Skraa, som han puttede i Munden rimeligvis for tredje Gang.

De tre Kammerater betragtede mismodig de tomme Ølkrus.

„Brand-Johan“ tog for Spøg sit og vred det, ligesom man vrider et Stykke Tøj, hen over „Ekscellencen“s Glas.

„Ikke en Draabe,“ sagde han saa, „Fa'en splintreme' ikke en Draabe!”

„Det kalder jeg Fattigdom?“ sagde „Ekscellencen“.

„Ja, for man kan jo ikke en Gang sige, at det er lige til Øllet,“ tilføjede „Søren-Taa“ og tyggede paa sin Tobak. Har var vittig.

„Ja,“ sagde „Brand-Johan“, den er, om jeg saa maa sige, hvas!”

„Jeg tror s'gu ligegodt,“ sagde „Ekscellencen“, at jeg ska' prøve paa at knalde „Madammen“ for tre Glas Øl.“

„Madammen“ var Værtshusets Indehaverske.

Forøvrigt var hun Enke paa tiende Aar og havde ar-

vet Forretningen efter sin Mand, som efter megen ærlig Anstrængelse endelig var gaaet ind til et bedre Liv i sin Alders syvogtredsindstyvende Aar.

Han døde af Delirium tremens paa sjette Afdeling af Kommunehospitalet.

„Du skal s'gunte gøre dig den Uejlighed,“ sagde „Brand-Johan“, „der er inte no'et, der hedder Kredit, før det gamle er betalt. Du kan da for Fa'en nok tænke dig, at jeg har været der!“

„Nu skal jeg sige jer noget,“ sagde „Søren-Taa“ og dæmpede Stemmen, „vi maa lave noget i Aften.“

„Hvad for noget?“ spurgte „Brand-Johan“.

„En Forretning for Fa'en,“ sagde „Søren-Taa“, „jeg holder s'gu inte af at sulte!“

„Eller tørste,“ tilføjede „Ekscellencen“.

„Heller inte det!“ sagde „Søren-Taa“, jeg holder paa, at hvad der hører til Livets Nødvendighed, det skal til!“

„Naturligvis,“ sagde „Ekscellencen“ igen, „har du en Idé?“

„Jeg har en Idé, ja,“ svarede „Søren-Taa“ og saa uhyre dybsindig ud.

„Aa, vil du saa inte være saa venlig at komme med den,“ sagde „Brand-Johan“, det er s'gu paa høje Tid! Jeg ligefrem brænder efter at komme i Virksomhed. Lad os høre!“

„Søren-Taa bøjede Hovedet frem over Bordet og antog en hemmelighedsfuld Mine.

„Ja,“ sagde han, „ryk lidt nærmere, saa skal jeg forklare jer, hvad det er, jeg har fundet ud.“

De andre to stak Hovederne sammen.

„Ser I,“ sagde „Søren-Taa“, „jeg har jo længe været paa det rene med, at dette hersens Smaa-Snaskeri, som vi hidtil har haft at gøre med, ingenting fører til. — Vi maa have fat paa noget større, noget, der kaster noget af sig. Og derfor har jeg nu lagt en Plan, som jeg tænker med et Slag skal gøre os til holdne Folk.“

De to andre lyttede begærligt.

„Altsaa,, fortsatte „Søren-Taa“, min Mening er den, at vi ...“

I det samme afbrødes han i sin videre Udvikling af Planen, thi pludselig bankede det paa den Dør, som fra Stuen, hvori de tre Personer befandt sig, førte op til Porten.

Det var en ganske ejendommelig Banken, en syv, otte smaa Slag, der fulgte hurtigt efter hinanden, og som de tre tilstedeværende alle lod til at være fortrolige med.

„Ekscellencen“ rejste sig øjeblikkelig, gik hen og aabnede Døren.

Ind traadte der en ny Person.

XXXII.

„DUEN“.

Det var en ganske ung Mand paa et Par og tyve Aar, der hilstes med venskabelige og genkendende Nik af de tre andre.

„Naa, det er da godt, at jeg træffer jer,“ sagde den indtrædende, „jeg var s'gu helt ængstelig for, at I skulde være gaaet til Kojs. Jeg har en hel Del at snakke med jer om.“

„Vi er tørstige,“ sagde „Søren-Taa.“

„Morderlig!“ faldt „Brand-Johan“ ind.

„Og er blanke som en bar Ende,“ sluttede „Ekscellencen“.

Den indtrædende svarede ikke, men gik hen til den modsatte Dør og aabnede den paa Klem.

„Madam!“ raabte han ind i den anden Stue, „giv os fire Glas Øl med en Genever til hvert!“

„Hurra!“ brølede de tre andre, „er du ved Muffen?“

„Akkurat,“ svarede den nye Gæst, „her er ingen smalle Steder,“ og han greb ned i Bukselommen og kastede en halv Snes Kronestykker paa Bordet.

Der opstod et kort Haandgemæng mellem de tre, og i Løbet af nogle Sekunder var Pengene forsvundne.

Den anden stod rolig og saa til.

„I har vist ikke set Mønt i de sidste Par Timer,“ sagde han saa og maalte dem med et medlidende Blik, „naa, ja, ja, saa var det jo heldigt, at jeg kom.“

I det samme aabnedes Døren ind til Skænkestuen, og et Pigebarn kom ind med de bestilte Varer.

Det var en stor, kraftig og ret kon Pige med rødligt Haar.

De svære Former sad stramt snøret inde i en blaa-tærnet Bomuldskjole.

Hun satte Bakken paa Bordet, og „Ekcellencen“ kneb hende i Kinderne og lagde Armen om hendes slanke Liv.

„Naa, „Lisken“, hvordan gaar det?“ spurgte han.

Pigen, der hed Louise, men som Gæsterne almindeligvis kaldte „Lisken“, slog ham over Fingrene og rev sig løs.

„Jeg har det meget godt,“ svarede hun, „hvad kommer det for Resten Dem ved? Pas De bare Dem selv!“

„Hov, Hov!“ sagde „Ekscellencen“, „bare rolig, Putte! Du er vel ikke af Glas!“

„Det kunde jo være, jeg var af saadan noget alligevel!“ svarede Pigen og slog med Nakken, idet hun forlod Stuen vuggende med de fyldige Hofter.

„Satans dejlig Tøs!“ sagde „Brand-Johan“ og sendte hende et beundrende Blik.

„Men Satans knibsk,“ sagde „Ekscellencen“ og smagte paa sin Genever.

„Det skal et Pige-barn være,“ faldt den nysankomne ind, „man skal ikke være allemands.“

Og han blinkede polisk med Øjnene.

„Naa, Skaal i Stuen,“ sagde han saa, „Skaal! og Lykke med Geschäften!“

De andre stødte deres Glas imod hans.

„Hvad er det for en Geschäft forresten?“ spurgte „Brand-Johan“, da de havde drukket.

„Den, vi skal til at snakke om,“ svarede den nye Mand og satte sig ved Bordet ...

Iden vi gaar videre i vor Fortælling, bliver det nødvendigt, at vi præsenterer den sidst ankomne for vore Læsere.

Han var som sagt en ganske ung Mand paa cirka toogtyve Aar og gik almindeligvis under Navnet „Duen“.

Han havde en vis Adkomst til at bære dette Navn,

eftersom han allerede som Dreng fem Gange havde været straffet baade med Ris og Rotting for Due-Tyverier.

Hans virkelige Navn var for Resten Niels Jakobsen; men her vil vi anvende det Navn, som hans Bedrifter havde forskaffet ham — altsaa „Deun“.

Denne unge Fyr havde ganske og aldeles de faa Aar, han havde levet, ernæret sig af Forbrydelser af forskellig Art.

En lille Tid havde han opholdt sig inde i den store Bys Smaagader og ærligt og redeligt ernæret sig som Soutenør; men denne efter Omstændighederne fredelige Bestilling kunde ikke i Længden tilfredsstille hans Eventyrlyst.

Og den gik desværre de viide Veje.

Trods sine unge Aar havde han tilbragt henholdsvis otte og atten Maaneder i Forbedringshuset for forskellige Forbrydelser.

Det var saadan noget som fire Maaneder siden, han sidst var sluppen løs, og nu brændte han efter paa ny at tage fat.

At der vilde blive rig Lejlighed til det, vil hans Meddelelser til de tre Kammerater klarlægge.

— — — —

„Duen“ tændte sin Pibe, bøjede sig frem over Bordet og begyndte:

„Kan I nu holde Kæft et lille Øjeblik, saa skal I høre!“

„Fortæl væk, Kammerat,“ sagde „Søren-Taa“, „vi er lutter Øren.“

De andre to saa ogsaa meget opmærksomme og interesserede ud.

„Ser I, Folkens,“ fortsatte „Duen“, „jeg har i Dag af en Mand modtaget Tilbud om en Forretning, og jeg har slaaet til; men vi maa være fire om den; altsaa engagerer jeg Jer, som mine nærmeste, hvis I har Lyst til at gaa med?“

„Naturlig,“ sagde „Søren-Taa“, „gaa videre.“

„Vel,“ vedblev „Duen“, „jeg vil indrømme, at jeg ikke kender meget til Manden eller dem, der staar bag ved ham; men det kan ogsaa være ligemeget: Manden er god nok!“

„Ja, har du nu Garanti for det?“ spurgte „Brand-Johan“ forsigtigt.

„Ja, Garantier, Kammerat! Garantier, dem maa vi s'gu ha', indrømmede „Søren-Taa“.

„Sludder! Hold Kæft!“ sagde Ekscellencen“, „lad „Duen“ snakke ud. Altsaa, du mener, at Manden er god nok?“

„Det mener jeg,“ svarede „Duen“, „eftersom han uden videre Vrøvl, da jeg gik ind paa Forretningen, gav mig hundrede Kroner i Forskud uden Bevis.“

„Han er altsaa stabil,“ sagde „Ekscellencen“, „der kan jo ikke være noget i Vejen der!“

„Ikke Spor!“ sagde „Duen“, „nu skal I høre: Lige før end man kommer til Gentofte, naar man gaar ud ad Lyngbyvejen og drejer til højre, der, hvor Vejene skilles ad ved „Søholm“, ligger en ny Villa, som tilhører ham den bekendte, rige Etatsraad Brink. Er I med?“

„Svært med!“ svarede „Brand-Johan“.

„Vel,“ svarede „Duen“, „ser I, i Morgen tidlig saa

afrejser Etatsraaden sammen med sin Madamme paa en tre Ugers Tur til et eller andet iornemt Badested i Tyskland. Jeg kan s'gu inte mere huske, hvad det hedder, men det kan ogsaa være det samme.

„Ja, Fa'en med det,“ sagde „Søren-Taa“.

„Altsaa de rejser, og tilbage i Villaen, som jeg har et fuldsændigt Kort over, bliver der følgende Personer: En Kusk, som har sit Kammer i Kælderetagen, og to Piger, der bor helt oppe under Taget.“ —

„Duen“ trak et Stykke Papir frem af sin Inderlomme og bredte det ud paa Bordet foran de andre tre.

Det var et Grundrids af en Bygning udført med Pen og Blæk.

„Kan I nu se,“ vedblev „Duen“ forklarende, „her gaar Vejen, og her fører Stien ned til Villaen. Her ligger Kuskens Kammer og her omtrent de to Pigeboørns Værelse.“

De tre andre fulgte spændt med paa Tegningen.

„Naar man nu, forstaar I, kommer op ad denne her Trappe,“ fortsatte „Duen“ og pegede paa Papiret, „saa er der altsaa en Dør, der fører ind til en Entré, og fra den fører der igen Døre ind til Husets andre Værelser.“

„Det første her til højre, det er Etatsraadens Værelse, og der staar Pengeskabet, hvori der skal være en morderlig Bunke Penge; men det kommer nu forresten slet ikke os ved ...“

„Hvad for noget!“ udbød „Brand-Johan“, kommer det inte os ved, at der er Penge i Skabet! Det var da som bare Satan! Maa jeg spørge, hvad skal det sige?“

„Hold din Kæft, Johan!“ sagde „Ekscellencen“ og afskar derved videre Udvikling af denne Sag.

„Her ligger Spisestuen,” fortsatte „Duen“, „med en stor Buffet, som skal aabnes. Der skal efter min Mands Udsagn være Sølv-tøj for over ti Tusinde Kroner — naa, men det rager nu heller ikke os ...“

„Hvad for en Smed?“ raabte „Brand-Johan“ igen, „rager det heller inte ...!“

„Hold Kæft, din Odder!“ sagde „Ekscellencen“.

Og „Brand-Johan“ tav igen.

„Saa er der endelig Fruens Værelse, som ligger her,” vedblev „Duen“ og pegede, „med et Toiletmøbel, som ogsaa maa aabnes, og der skal der være Guld- og Sølv-sager, Smykker og Skidt for en vældig Masse Penge. Men som en Gang sagt, hvad der er, eller hvad der inte er, det kan være os saa ragende, rasende ligegyldigt. Det er inte det, det kommer an paa.“

Pludselig eksploderede „Brand-Johan“ igen:

„Nej, nu har jeg den undegaleme' nok af det! Kommer det ...!“

„Søren-Taa“ gav ham i det samme et Dunk i Nakken, saa Kasketten fløj af ham:

„Kan du ikke holde din torbandede Knæver i, for Fa'en, og lad os høre Enden paa Historien.“

„Fortsæt,” sagde „Ekscellencen“ rolig, „hvad mere?“

„Duen“ vedblev:

„Altsaa dette er et bestilt Arbejde efter en bestemt Akkord. Om Udbyttet bliver stort eller lille, det vedrører ikke os; vi faar vores bestemte Betaling. Ser I, i Dag er det Tirsdag. Onsdag Morgen rejser Etatsraaden, Torsdag over er det Meningen, vi skal la' dem være i Ro derude. Men Fredag Aften skal Forretnin-

gen gaa for sig. Det hele bliver udmærket forberedt af den Mand, som har bestilt mig.“

„Lad os høre,“ sagde „Ekscellencen“ og lyttede spændt.

„Jo,“ vedblev „Duen“, „ved Nitiden vil der blive gjort et Forsøg paa at faa Kusken lokket med op til Gentofte Kro, hvor han naturligvis bliver fyldt fuld og holdt tilbage til Forretningen er besorget. Den ene af Pigerne skal bort, for der er Sommerbal eller saadan noget i en anden Kro i Nærheden, og dér paastod min Mand, at hun skulde sammen med sin Kæreste, som tjener paa „Højgaarden“, der ligger en halv Fjerdingvej fra Villaen. De to kommer ikke hjem før Klokken fire—fem eller maaske senere, og saa er vi Fa'en i Vold, og det hele er forbi.“

„Men hvad skal vi saa gøre med Pigen, som bliver tilbage?“ spurgte „Brand-Johan“, „hun kan jo vaagne, og vi kan da inte være tjent med, at hun ligger og skriger og kalder Folk til.“

„Ja,“ sagde „Duen“, „det bliver altsaa vores Sag at stoppe Munden paa hende, og det er s'gu da let nok.“

„Jeg vil inte være med til at gøre hende Fortræd,“ sagde „Søren-Taa“ bestemt, „ka' vi nappe vos nogle Skillinger, la' gaa! Den er riæl og ærli' nok! Men slaa løs paa nogen — nej, føj for Satan! Det gaar jeg skunte med til!“

„Du er en Dompap!“ sagde „Ekscellencen“.

„Hvad er det for én?“ spurgte „Søren-Taa“.

„Det er saadan en Skvadder-Pande som du!“ sagde „Ekscellencen“, „der er jo ingen, der taler om at slaa ihjel!“

„Nej, føj for Fa'en!“ indskød „Brand-Johan“.

„Man kan jo altid lukke Munden paa et Fruentimmer,“ vedblev „Ekscellencen“, „der er noget, der hedder et Reb og et Lommetørklæde. Det er ganske uskadeligt! Men det gør sin Nytte.“

„Ja, naturligvis!“ sagde „Duen“, „Søren er dum som sædvanlig.“

„Ja, du kan jo godt blive fri for at være med „Søren-Taa“, fortsatte „Ekscellencen“, „naar du gør dig saa mange Skrupler! Der er s'gu Folk nok, som er ledige paa Torvet.“

„Javel, sandt!“ sagde „Søren-Taa“, „men det er jo altsaa ikke Meningen; en ordenlig og honnet Forretning er jeg alletider med til! Det er ikke nær saadan. Jeg vil bare ikke stikke med Kniv eller saadan noget.“

„Søren-Taa“ var pludselig bleven meget spagfærdig ved Udsigten til at miste Forretningen.

„Lad os høre videre,“ sagde „Ekscellencen“ til „Duen“; „for der er vil mere endnu?“

„Meget mere!“ svarede den anden, „nu skal I høre: Se, Landpolitiet vil der ogsaa blive passet paa. Der er to Betjente. Men den ene skal være til Stede ved det omtalte Sommerbal, og den anden bliver trakteret i „Lundehus-Kroen“ og paa den Maade holdt udenfor vores Virkekreds.“

„Det er dygtige Folk, der staar bagved dette her,“ sagde „Ekscellencen“.

„Der kan slet ikke være Tvivl om det,“ indrømmede „Duen“, „alt er beregnet og ordnet som paa en Snor.“

„Men nu Pengeskabet?“ spurgte „Brand-Johan“, skal vi brække det op paa Stedet, eller hvordan?“

„Vi faar slet ikke noget med den Ting at gøre,“ svarede „Duen“. „Forretningen foregaar Klokken tolv. Paa Slaget halv et holder der midt mellem Villaen og „Soholm“ — det er saadan noget som femhundrede Alen fra Villaen — en Vogn belæst med Sække. Vi bærer — vi bliver jo altsaa fire Mand om det — ganske rolig Pengeskabet tillige med den øvrige Gevinst, det være sig lidt eller meget hen til den Vogn, hvor to andre hjælper os at læsse og skjule Tingene under Sækkene. Naar det hele er besørget, saa kører Vognen til København, hvorhen, rager ikke os, hvor meget, der er tjent, rager ikke os! Men vi fire faar, naar Forretningen er sluttet, hver udbetalt tusinde Kroner lige midt paa Landevejen!“

„Hvad siger I saa til den? Gaar I med?“

„Jeg er med! Satan galeme!“ raabte „Brand-Johan“ og slog i Bordet.

„Og hvad Garanti er der for, at vi nu ogsaa faar de tusinde Kroner udbetalt?“ spurgte „Ekscellencen“.

„Der er den Garanti,“ svarede „Duen“, „at jeg over for den fremmede Mand har erklæret, at han, hvis han snyder os, i Løbet af to Minutter vil blive gjort til Kadaver. — vi er fire mod en, og selvfølgelig gaar vi ikke ud med de bare Næver.“

„Og desuden,“ vedblev „Duen“, „har jeg gjort Manden fuldstændig begribeligt, at vi hellere lader os anholde alle fire med samt ham selv, end vi gaar glip af vores Fortjeneste.“

Der er ikke det mindste at risikere, hvad det anbelanger!“

„Det tror jeg heller ikke,“ svarede „Ekscellencen“, „jeg er i alt Fald med!“

„Jeg ogsaa,“ sagde „Brand-Johan“, „tusinde Kroner; det er Fa'en galeme' en fin Forretning.“

„Ja, saa er jeg ogsaa med,“ sagde „Søren-Taa“, „jeg er med paa den værste, naar det bare inte gaar løs med Blod og saadan noget ...“

Hermed var Pagten mellem de fire altsaa afsluttet.

„Vi maa vel have et Glas at drikke Lykke paa,“ sagde „Duen“.

Han gik hen til Døren og kaldte ind i Skænkestuen:

„Lisken“, giv os fire Glas Øl med smaa Genevere.“

Et Øjeblik efter vuggede „Lisken“ ind med sine brede, fyldige Hfter og skænkede op for de fire Hædersmænd.

„Skaal!“ sagde „Duen“ og stødte sit Glas imod de andres, „og paa god Forretning.“

„Skaal!“ svarede de andre og tømte deres Glas.

I det samme vendte „Duen“ sig imod den tøvende „Lisken“, tog hende i sine Arme og trykkede et Kys midt paa hendes fyldige Læber.

„De kan tro, jeg skal sige det til Madammen,“ sagde „Lisken“ og tørrede sig om Munden.

„Ja, det er rigtigt,“ sagde „Duen“, „men hvad jeg fik, det fik jeg!“

„Ja, det er evig sandt,“ sagde „Søren-Taa“ og tømte sit Glas.

XXXIII.

SPILLEGÆSTERNE.

Aftenen efter, at det celebre Firklover, som vi nylig har forladt, havde diskuteret og aftalt deres Forretning i den obskure Kælder-Beværtning „Kikkerten“ paa Nørrebro, samledes der et andet i den mere mondæne Restaurant „Violon“ paa Hjørnet af Læderstræde og Højbroplads.

Selskabet bestod af fem Herrer.

De to af dem kender vi.

Det var Hr. Dencker, alias Hr. Dresling, Løjtnant Breiting, Vennen fra Gaardsdagens Aften, samt endnu tre Herrer, der forestilledes Løjtnant Breiting som Hr. Dreslings danske Venner: Boghandler Bentzen fra Høbro, Mejeriejer Vilsø fra Vordingborg og Kaptejn Knudsen fra Nyborg.

De tre Herrer talte hver for sig med en svag Antydning af Akcent, der tydelig hentydede paa deres Hjemsted.

I Virkeligheden var det, som Læseren formodentlig allerede har gættet, tre Betjente i Opdagelsespolitets Tjeneste.

„Ja,“ sagde Hr. Dresling til Løjtnant Breiting, da man havde forestillet de tre Herrer, „jeg har jo ikke taget i Betænkning at meddele mine Venner, hvilken fornøjelig Aften vi tilbragte sammen i Gaar, og de er alle

tre meget opsatte paa at faa Lejlighed til at aflægge Klubben en Visit."

„Ja, det er der jo ikke noget i Vejen for," svarede den foregivne Løjtnant og bukkede høfligt, „naar de blot bliver indført ved et Medlem, saa er den Ting i Orden."

„De har alle tre," føjede Hr. Dresling smilende til, „forsynet sig med nogle Sedler; man kan jo være uheldig ..."

„Det vil vi ikke haabe," afbrød Løjtnant Breiting.

„Nej, selvfølgelig," sagde Hr. Dresling, „vi haaber det modsatte; jeg vil sige Dem, det er vor absolute Mening at sprænge Banken i Aften."

Og han lo til de tre Venner.

„Gid det maa lykkes!" sagde Løjtnant Breiting med et fromt Smil. „Men det skal der jo meget Held til."

„Aa, det har ingen Nød med det!" sagde Hr. Dresling, „men er det ikke lovlig tidligt at gaa i Klubben? Skal vi ikke tage os en Flaske Vin her? Klokken er jo ingenting endnu."

Dette Arrangement havde de andre ikke noget imod.

Vinen kom og blev drukket.

De tre nye Herrer var i glimrende Humor og syntes at være ganske overordentlig opsat paa Spas.

Løjtnant Breiting var, som det lod, paa sin Side henrykt over at have gjort de tre muntre Fyres Bekendtskab.

Da der var gaaet en lille Timestid, bestemte Hr. Dresling sig endelig til at bryde op og aflægge Besøg i Spille-Klubben.

Han var en hel Del spændt paa, hvorledes „Jæge-

ren“ denne Gang vilde føre dem til den celebre Bule i Læderstræde.

Hr. Breiting kunde dog ikke godt benytte det gamle Fif med at gaa en Rundtur, inden han havnede ved Bestemmelsesstedet.

Slige Kunster kunde man anvende overfor en Udlænding, men det lod sig ikke saa godt overføre paa Folk, som man dog maatte forudsætte, var nogenlunde kendt med København.

Løjtnant Breiting lod imidlertid ikke til at være tvivlraadig.

„Aa, mine Herrer,“ sagde han, da de alle fire havde forladt „Violen“ og stod ude paa Gaden, „vilde De blive meget vrede paa mig, hvis jeg bad Dem om at slaa et ganske lille Slag hen ad Gaden med mig? Jeg har faaet en Smule Hovedpine af den Vin, og jeg ved, at blot jeg faar Lov til at være nogle Minutter i frisk Luft, saa er det forbi med det samme.

„Bevares, bevares,“ sagde Hr. Dersling forekommende og elskværdig som sædvanlig, „der er ikke Tale om den Ting, saa slaar vi et lille Slag, vi andre kan sikkert ogsaa have godt af frisk Luft.“

De øvrige tre Herrer gik lige saa beredvilligt ind paa Forslaget, og hele Selskabet satte sig i Bevægelse.

Hr. Dresling var straks klar over denne Manøvre.

„Jægeren“ opnaaede, hvis de tre Herrer ikke var særlig godt kendt, at skuffe dem og faa dem desorienteret; men hvis de paa den anden Side kendte Byen og opdagede, at Spillebullen laa i „Violen“s Nærhed, saa

var der ikke noget mistænkeligt i det. Man var jo gaaet en lille Tur for Hovedpinens Skyld.

Løjtnant Breiting havde dog en Overraskelse i Baghaanden — noget, som for saa vidt kom Hr. Dreslings Planer en lille Smule paa tværs, som han ikke havde tænkt sig den.

De fem Hererr gik ganske den samme Vej, som Hr. Dresling og „Jægeren“ var gaaet den foregaaende Aften: Over Højbro, langs Stranden til Stormbroen og over den.

Men nu kom den lille Overraskelse.

I Stedet for straks at gaa til Læderstræde, førte „Jægeren“ dem atter langs Stranden paa den anden Side.

„Hoho!“ tænkte Hr. Dresling, „ja, det skulde jeg naturligvis have forudset, til Rævens Hule fører der altid flere Indgange ... Saa burde jeg jo altsaa slet ikke tage dem i Aften ... jeg risikerer nemt, at en og anden, som man maaske nødig vil undvære, slipper fra mig ... naa, lad os nu se Tiden an ... lad os nu se Tiden an!“

Da de var kommen til den sidste lille Smøge, som fører op til Læderstræde, standsede „Jægeren“ et Øjeblik og tog sig til Panden.

„Naa, hvorledes gaar det med Hovedet?“ spurgte Hr. Dresling, „er det bedre?“

„Ja,“ svarede den anden og tog sin Hat af, „nu er det forbi. Jeg vidste jo nok, at bare jeg fik en Smule frisk Luft, saa var det væk med det samme. Jeg har det udmærket.“

„Fortræffeligt!“ sagde Hr. Dresling, „ja, saa kan vi jo godt gaa hen til Klubben med det samme.“

„Ja, lad os det,“ sagde „Jægeren“ og drejede om ad Smøgen.

Ved den anden Ejendom, før de naaede Læderstræde, standsede de.

Det var et lille, gulmalet Hus paa kun to Etager, og det saa slet ikke ud til at være beboet.

„Jægeren“ gik hen imod den lave Port og tog et Knippe Nøgler op af Lommen.

„Her er det,“ sagde han og aabnede Porten.

Hr. Dresling lod, som om han ikke havde Anelse om, at det var et helt nyt Sted, man førte ham til.

Naturligvis var han straks klar over, at de to Gaarde stod i Forbindelse med hinanden.

Man passerede den første, som var ganske mørk. „Jægeren“ maatte flere Gange afrive Tændstikker for at lyse for sine Ledsagere.

Saa gik man gennem en Mellembygning og stod et Øjeblik efter i den Gaard, som hørte til Ejendommen i Læderstræde.

Den lange oplyste Vinduesrække i Baghuset skinnede ud i Natten.

Man var vaagen i Spillebullen.

Der arbejdedes for fuld Kraft.

To Minutter efter sad de fem Herrer bænkede i Salen, hvor man spillede Hasard.

XXXIV.

DET NYE FIF.

En Flaske Champagne kom paa Bordet, og man begyndte med at se paa de Spillende.

De tre nye Herrer lod til at være meget interesserede, og de fulgte hver Vending i Spillet med ivrige Udraab.

Det var den samme Mand, der hold Bank.

Hr. Dresling kendte hans skarpe Stemme og den maskinmæssige Maade, hvorpaa han ledede Spillet og vendte Kortene, som bestandig laa aabenlyse i hans venstre Haand.

„Værsgod at besætte, mine Herrer! Værsgod at besætte! Sort eller Rødt! Sort eller Rødt! ... Er alle klare? Er alt besat? ... Vel, saa vender vi!“

„Sort! Sort har vundet!“

Pengebakkerne, de røde Pengebakker, vendtes, og Gevinsterne strøges hjem.

Banken fik sin rigelige Part.

Manden med det mærkelige Held var vel til Stede, men det var ikke den samme som sidst, og han bar ikke sorte Briller.

„Hvad er det nu for nye Rævestreger?“ tænkte Hr. Dresling.

Da „Jægeren“ et Øjeblik fjernede sig for at bestille en ny Flaske, meddelte Politimanden hvidskende sine

tre Ledsagere dette Faktum og bad dem have Øjnene med sig for muligvis at opdage den nye Form for falsk Spil.

Da de fem Herrer havde opholdt sig et Kvarterstid i Spillebullen, gentog Tilfældet fra Dagen i Forvejen sig.

Det var denne Gang Rødt, som var bleven vendt en Række Gange, og alle holdt naturligvis paa Sort.

Den heldige Spiller, der i Aften var en lille, undersøgsig Herre paa cirka tredsindstyve Aar, med ganske hvidt Haar og hvidt, spidst tilklippet Fuldsæk, lod sine Øjne strejfe Kortbunken, der stadig laa urokkelig i Bankørens venstre Haand.

Et Øjeblik efter havde han engageret saavel Banken som de øvrige Herrer.

Han brugte ganske den samme Vending som sin Forgænger fra den foregaaende Aften:

„Det er lige meget, jeg har vundet, jeg vil trods alt forsøge Rødt endnu en Gang. Det er syvende. Er der nogen af de Herrer som holder imod mig?“

En elegant udseende Herre, der sad paa den Hvidhaaredes højre Side, sagde:

„De er ikke bange, min Herre! Vil De have tohundred Kroner hos mig?“

„Gerne,“ svarede den Hvidhaarede og lagde to Sedler paa sin Bakke.

Han engageredes nu fra alle Sider.

Alle vilde holde privat med ham.

Banken var i Forhold inde med et rent Minimum.

For den Hvidhaarede stod der godt og vel totusinde Kroner paa Spil.

Hr. Dreslings Øjne hvilede paa Kortbunken, som stadig laa rolig i Bankørens Haand.

„Er alle klare? Alt er besat? ... Vel, saa vender vi!“
Bankøren vendte Kortet.

Det var Hjerter-Konge.

Vredes- og Forundringsraab, Slag i Bordet og et Par drøje Eder høstes.

Ja, en enkelt — det var en ganske ung Mand — formodentlig en Kommis, som havde taget af Kassen i Forretningen — dristede sig endogsaa til at sige:

„Man skulde min Salighed tro, at det gik til med Snyderi her!“

Et skrappt Blik fra Bankøren traf ham øjeblikkelig. Spillet hørte op et Minut.

„Hvad mener De med det?“

Det var Bankøren, der spurgte, og hans Stemme lød brutal og truende.

„Hvad mener De med det?“

Den unge Mand forbløffedes og svarede saa et Øjeblik efter:

„Hvad jeg mener? Ja, jeg mener naturligvis, at en Spøg er tilladt.“

„Man er jo ikke i Kirke, vel!“ var der en anden, der sagde, formodentlig en Ven af den unge.

„Ja, ja, det er meget godt,“ sagde Bankøren, „men en Spøg kan være mere eller mindre passende, mere eller mindre vel anbragt.“

Den Hvidhaarede havde imidlertid strøget Pengene til sig.

„Ja,“ sagde han og rejste sig, „er der nogen, som taler om Snyderi, saa tillader jeg mig at gaa. Jeg er

hverken kommen her for at snyde eller for at blive snydt!“

„Saa, lad os nu for Fa'en være fri for mere Sludder om den Ting,“ raabte en tyk, glatbarberet Mand, der saa ud til at være Slagtermester eller Vognmand, „det er kun Drenge og dumme Mennesker, der bliver gnavne, fordi de taber! Vil man spille med, saa maa man s'gu risikere noget, og vi kan jo da for Fa'en ikke allesammen vinde!“

„Nej, naturligvis,“ sagde en anden, „færdig med Vrøvlet!“

„Ja, saa tør jeg maaske fortsætte med Spillet?“ spurgte Bankøren i en ironisk Tone, „hvis de Herrer er rolige.“

„Hold Kæft,“ sagde Slagtermesteren gemytligt, „vi er saa rolige som slagtede Lam! Fortsæt!“

Og Spillet fortsattes.

De tre Herrer, som var i Følge med Løjtnant Breiting og Hr. Dresling, havde faaet Plads ved Spillebordet og var nu meget optaget af Spillet.

De holdt ikke særlig store Summer, og de spillede med vekslende Held.

Det var let at se, at de var instrueret af deres Chef; thi en enkelt Gang gjorde den ene af dem en udmærket Forretning.

Naturligvis var det den gamle Historie igen, at en Farve havde været vendt en Række Gange.

I sidste Øjeblik fikserede han Bankøren og holdt hundrede Kroner paa den Farve, som den gamle med det hvide Skæg holdt paa.

Naturligvis vandt han.

Hr. Dresling, der ikke deltog i Spillet, sad længe inden han udregnede, hvorledes Snyderiet denne Gang gik for sig.

Efter en lille Times Forløb var han imidlertid fuldstændig klar over det hele.

Han havde lagt Mærke til — noget, der krævede en ganske minutøs Iagttagelse at opdage — at hver Gang Bankøren raabte sit sædvanlige:

„Værsaagod at besætte, mine Herrer! Vær saa god at besætte ...!“

Paa samme Tid som dette blev sagt, lod Bankøren sin venstre Hands Tommelfinger hurtig og næsten umærkeligt glide hen over Kortbunkens venstre øverste Kant.

Af denne hastige Undersøgelse afgang senere hans Haands Stilling med Kortbunken.

Undertiden holdt han den saa meget som en halv Tomme fra Bordpladen, undertiden hvilede den paa samme.

Forskellen var saa ringe, at kun en yderst opmærksom Iagttager vilde kunne bemærke den.

Med andre Ord: Kortene var fabrikeret saaledes, at der paa hvert Kort i venstre øverste Hjørne ved Farvens Paasætning paa Bagsiden var anbragt en ganske ubetydelig Ujævnhed, et lille, fint Fremspring, som kun en meget øvet og følsom Finger kunde fornemme.

Naar nu Bankøren havde forvisset sig om, at det for Eksempel var Rødt, der vilde komme, saa lagde han Haanden med Kortbunken helt ned til Bordet.

Dette var altsaa et Signal til den Indviede. I dette Tilfælde den Hvidhaarede.

Han kunde rolig holde paa Rødt, om saa denne Farve havde været vendt op ti Gange.

I modsat Tilfælde — altsaa, hvis det var Sort, der vilde komme, holdt Bankøren sin Haand en lille halv Tomme fra Bordpladen.

Snyderiet var fortrinligt sat i Scene.

Og man varierede det altsaa hver Aften.

Hr. Dresling var ligefrem spændt paa, hvad Selskabet nu for Eksempel til i Morgen vilde finde paa at overraske ham med ...

Da der var gaaet saadan noget som et Par Timer, bestemte Politimanden sig imidlertid til at afgøre Sagen endnu i Aften.

Han havde set nok, og nu var det bedst at bryde af. —

Altsaa til Handling.

XXXV.

DEN HEMMELIGE UDGANG.

„Hør,“ sagde Hr. Dresling pludselig til sin Ledsager, idet han stødte sit Glas imod hans, „det er da egentlig forkert og taabeligt af mig, at jeg ikke har sagt Dem, hvem jeg er!“

„Naá,“ svarede den anden og tømte sit Glas, „Forseelsen er ringe og egentlig ganske uden Betydning! De er Officer, det ved jeg, og det er mig nok!“

„Har været! Har været!“ sagde Hr. Dresling, „det var i de unge, flotte Dage, Løjtnant ved andet preussiske Uhlan-Regiment; men nu er det forbi!“

„Hvad tager Løjtnanten sig da nu til?“ spurgte „Jægeren.“

„Ja, det var netop det, jeg vilde sige Dem,“ svarede Hr. Dresling, „jeg er ansat ved Brandvæsenet i Berlin, og nu kommer Sammenhængen med det, jeg før bemærkede. Jeg sad nemlig og tænkte paa — De forstaar, det er jo ens Fag — jeg sad og tænkte paa, at denne Klub egentlig er forbandet daarlig indrettet.“

„Saa, hvorledes det?“ spurgte „Jægeren“, som blev opmærksom.

„Det skal jeg sige Dem,“ vedblev Hr. Dresling, „gaar der Ild i Bygningen her, f. Eks. udbryder Ilden ude i de Værelser, hvor der nu er Billard osv., saa bliver vi andre her inde stegte som Svin. Hvordan Pokker skal vi komme ud? Man springer dog ikke uskadt ud fra anden Sal og ned i en stenbelagt Gaard.“

„Jægeren“, der ikke anede Uraad, lod sig narre af den snu Politimand.

Det, han svarede herpaa, fortrod han i næste Minut; men nu var det altsaa en Gang sagt og lod sig ikke gøre om.

„Men der er selvfølgelig en Udgang fra dette Værelse,“ sagde han.

Hr. Dresling saa sig om.

„Den kan jeg ikke se,“ sagde han, „hvor er den?“

Den lette Forvirring, der prægede den andens Ansigt, undgik ikke Politimandens Opmærksomhed.

Løjtnant Breiting var tydeligvis helst fri for at svare.

„Hvor er den?“ spurgte Hr. Dresling igen. „Jeg ser ingen.“

„Jægeren“ havde forløbet sig. Nu var der ikke andet for at gøre. Han maatte ud med Sproget, hvor nødig han vilde.

„Jo,“ svarede han, „De ser nok den Portière, som hænger der bagved Bankøren?“

„Ja,“ svarede Hr. Dresling, „den ser jeg nok. Hvad den?“

„Den skjuler en Dor,“ fortsatte den anden, „som fører ned til Gaarden, og der er altsaa Udgang til en helt anden Gade end den, vi kom ind fra.“

„Jægeren“, der atter havde fattet sig, og som jo ikke paa nogen Maade nærede Mistanke til Politimanden, fandt, at det var rigtigst, naar han nu en Gang havde forløbet sig, hellere at sige Sandheden end sidde og indvikle sig i en hel Del Vrovl, der let kunde vække den andens Mistanke.

Hr. Dresling paa sin Side forstod udmærket godt Situationen.

Han vidste, at „Jægeren“ ikke narrede ham, og denne Oplysning var af meget stor Værdi for ham ...

Et Øjeblik efter gjorde han et lille Slag hen til Spillebordet, og straks derpaa rejste en af Politimændene sig og anmodede „Jægeren“ om at vise sig Toilettet.

Hr. Dresling fulgte med.

Et Minut derpaa var de to Mænd alene, og efter et Par Sekunders Forlob havde Hr. Dresling givet den anden sin Instruks ...

— — — —
 Spillet var i fuld Gang henne ved det store, halvmaaneformede Bord.

„Værsgod at besætte, mine Herrer! Værsgod at besætte! Sort eller Rødt! Sort eller Rødt! Har alle besat? Er alle klar? ... Saa vender vi!“

Og atter vendtes Kortet, Sort eller Rødt, og Pengebakkerne gød deres Indhold ud paa Bordet, Mønterne klang og Sedlerne raslede.

Bankøren skrabede til sig. Og den heldige Vinder skrabede til sig.

Det var naturligvis næsten bestandig den lille, føre Herre med det hvide Skæg og det hvide Haar, som tog Gevinsten hjem.

Den svære Slagtermester, der havde tabt en Masse Penge, og som stadig forstod at holde sig fugtig ved Hjælp af diverse Toddyer, der blev anbragt paa en Stol ved Siden af den, han sad paa, slog i Bordet og erklærede, at han vistnok blev nødt til at lukke Butikken i Morgen.

Den unge Mand, der før var bleven tiltalt, fordi han benyttede Ordet Snyderi, lod pludselig til at have faaet Held med sig.

Der laa en hel Stabel Sølvpenge ved Siden af hans Bakker.

Den Politimand, der nylig var gaaet afsides med Hr. Dresling, havde atter taget Plads ved Spillebordet. Dog ikke den forrige Plads.

Han var flyttet op paa Bankørens venstre Side — en Plads, der fornylig var bleven ledig — og sad nu

lige overfor den heldige Herre, der bestandig stak Penge i Lommen.

Den hvidhaarede lod aldrig Gevinsten ligge paa Bordet; saasnart han fik Penge ind, vandrede de øjeblikkelig i Frakkens rummelige Inderlomme.

Hr. Dresling og Løjtnant Breiting sad atter alene ved deres Bord.

„Vil De ikke spille i Aften?“ spurgte „Jægeren“ og tændte en Cigar.

„Jo, jeg vil,“ svarede Hr. Dresling, „men jeg vil ikke spille, før jeg er sikker paa at vinde.“

Han lagde en underlig Betoning paa sine Ord, noget, som forresten ikke ganske undgik den andens Opmærksomhed.

„Ja,“ sagde han, „det er jo noget, der ganske afhænger af Tilfældet og Lykken.“

„Ja, og af Beregningen,“ sagde Hr. Dresling, „jeg kan forsikre Dem om, at alt lader sig beregne i denne Verden — og udregne.“

„Ogsaa Spillets Luner?“ spurgte den anden, „tror De ogsaa, at de lader sig udregne?“

„Ja, absolut,“ svarede Hr. Dresling, „og jeg skal give Dem Syn for Sagen.“

„Hvorledes det?“ spurgte „Jægeren“ nysgerrig, „jeg forstaar Dem ikke.“

„Om fem Minutter er jeg klar over mit System,“ svarede Hr. Dresling, „om fem Minutter har jeg udfundet Spillets Finesser, og De skal se, jeg skal i Løbet af faa Minutter sprænge Banken!“

„Jægeren“ troede, at Hr. Dresling var halvberuset. Han slog derfor ind paa samme Tone.

„Død og Pine!“ raabte han, „jeg vil sige Dem en Ting, at intet vilde glæde mig mere. Spræng Banken, tag Pengene — og del med mig!“

Og han lo.

Hr. Dresling svarede alvorligt og uforstyrret:

„Jeg skal dele ligeligt og retfærdigt mellem alle! Stol ganske sikkert paa det!“

Der gik et lille Øjeblik.

„Ja,“ sagde „Jægeren“ og saa smilende paa sit Ur, „hvis De ikke tager mig det fortrydeligt op, saa vilde jeg gerne underrette Dem om, at nu er der gaaet et halvt Minut. Hvis De altsaa vil sprænge Banken, saa har De fire og et halvt Minut tilbage at arrangere Dem i. Det er jo ikke meget ... men ...“

„Men det er nok,“ afbrød Hr. Dresling, „lad os nu hilse paa hinanden! Vi har fire og et halvt Minut tilbage — altsaa lad os støde Glassene sammen ... saadan!“

De to Herrer kinkede og tømte Deres Glas.

„Og nu,“ sagde Hr. Dresling, idet han satte Glasset fra sig, „skal jeg vise Dem, at min Beregning slaar til. Om fire Minutter er Banken sprængt.“

„Det gad jeg se,“ svarede den anden, „jeg tror Dem ikke.“

„De skal faa Syn for Sagen, Højstærede,“ svarede Hr. Dresling og nærmede sig Spillebordet.

—————

XXXVI.

BANKEN SPRÆNGES.

Hr. Dreslings Tilsynekomst ved Spillebordet vakte ikke ringeste Opmærksomhed. Han gled stiltørdigt ned paa en Stol ved Siden af den hvidhaarede Mand, der stadig havde siddet i et saa forbavsende Held.

Naar undtages Hr. Dreslings tre Ledsagere, de forklædte Politimænd, som naturligvis nøje agtede paa alt, hvad deres Chef foretog sig, var der ikke andre end Løjtnant Breiting, som lagde Mærke til ham.

Og Breitings Interesse for ham skyldtes kun den Omstændighed, at han haabede paa, at Hr. Dresling var saa beruset, at han, hvis han vandt, vilde føle sig tvungen til at efterkomme Breitings Opfordring om at dele halvt med ham.

Og fuld maatte den tyske Kavaller da være, ellers vilde han næppe have fundet paa at gøre sig Haab om at sprænge Banken.

Bankøren nikkede flegmatisk til Hr. Dresling, da han satte sig hen ved Bordet. Han kendte ham igen fra den foregaaende Aften og vidste, at han var en nogenlunde forsigtig og ikke videre lidenskabelig Spiller.

Sligt ser en Bankør ved første Øjekast.

Bankøren gjorde derfor heller ikke Regning paa, at der skulde være nogen større Fortjeneste ved Hr. Dencker“. Han hørte sikkert ikke til dem, der indlod sig i

Privatvæddemaal med de dristige Spillere. Men han vilde vel nok ofre et Hundrede Kroner eller to paa Spillet og de Penge var jo ogsaa værd at tage med.

Saaledes var Bankørens Vurdering og Bedømmelse af Hr. Dreslings Person. Og den vilde have passet paa en Prik, hvis Hr. Dresling havde været en almindelig Levemand, der tilfældig var dumpet ned i dette lille Spillehelvede.

Men Bankøren skulde snart blive alvorlig rokket i sin Opfattelse af den falske Hr. Dencker.

Atter lød Bankørens ensformige:

„Værsgod at besætte, mine Herrer! Værsgod at besætte! Sort eller Rødt! Sort eller Rødt! Har alle besat? Er alle klar?... Saa vender vi!“

Hr. Dresling havde kastet et flygtigt Blik paa Bankørens venstre Haand, hvis Tømmefinger gled lynsnart over Kortbunkens øverste Kort for at føle, hvorvidt der fandtes den lille Ujævnhed i øverste venstre Hjørne, der betegnede Kortet som Rødt.

Denne Ujævnhed fandtes øjensynligt ikke, thi Bankøren holdt sin Haand urokkelig ca. en halv Tomme over Bordpladen.

Følgelig lagde Hr. Dresling en Hundredkroneseddel paa sin sorte Bakke.

Bankøren vendte Kortet. Det var Sort.

Hr. Dresling fik Hundrede Kroner udbetalt af Banken. Han tog sin Brevtaske frem, puttede Sedlerne ind i et tomt Rum, og lod Tasken blive liggende foran sig, som om han var forberedt paa at skulle have den fyldt, inden han gik.

Kun den Hundredkroneseddel, han en Gang havde

lagt frem, lod han blive liggende som Indsats, idet han flyttede den fra den sorte Bakke til den røde eller omvendt, alt eftersom Bankøren — meget mod sin Villie — gav ham de fornødne Oplysninger ved at hæve eller sænke Haanden.

Saaledes gik det en tre, fire Gange, uden at det var Nogen paafaldende, at Hr. Dresling saa urokkelig sikkert blev ved at manøvrere med sin ene Hundredkrone-seddel fra den ene Bakke til den anden, og hver Gang skovlede Hundrede Kroner til sig. .

Men da det stadig gentog sig og Hr. Dresling paa den Maade havde indkasseret op mod 1000 Kr., begyndte det at vække Opmærksomhed.

De andre Spillere havde nu ganske vendt deres Interesse fra den hvidhaarede Mand, der dog ogsaa havde vundet ganske antagelige Summer, men som ikke havde siddet i uafbrudt Held, fordi han — for ikke at vække Mistanke — en enkelt Gang havde holdt paa en anden Farve end den, Bankøren signaliserede.

Med stigende Forbavselse iagttog Alle den fremmede, tysktalende Herre, som man før knapt havde bemærket.

Den hvidhaarede blev mere og mere utaalmodig og nervøs, omend han gjorde sig al mulig Umage for at beherske sig. Han kunde ikke mere faa noget Væddemaal i Stand med de andre Spillere, fordi disse nu kun havde Øje for Hr. Dencker.

Og med ham kunde han endnu mindre indlade sig, fordi han bestandig holdt paa den Farve, som den hvidhvidhaarede vidste vilde komme.

Hr. Dresling vendte sig smilende om til Hr. Breiting og sagde:

„Der kan De se, Løjtnant, hvad sagde jeg? Mit System er fuldkommen rigtigt!“

Bankøren gjorde hastigt et Tegn til Breiting, der svarede Hr. Dresling:

„Javel, Hr. Dencker, det ser ud, som De har Lykken med Dem. Bliv endelig ved! Det skulde mere mig at se De msprænge Banken, Hr. Kammerat!“

Det Tegn, Bankøren havde givet Breiting, lod denne forstaa, at det gjaldt om at faa Hr. „Dencker“ til at spille lidenskabeligt og forhindre ham i at trække sig tilbage med sin Gevinst.

Thi Bankøren, som jo ikke anede Uraad eller i mindste Maade havde Hr. Dresling mistænkt for at være paa det Rene med det Signaliseringssystem, der bestod mellem Bankøren og den hvidhaarede, vidste gennem mange Aars Erfaring, at selv det mest flegmatiske og urokkelige Menneske vilde være i Stand til at begaa Dumheder, naar han en halv Snes Gange i Træk havde haft Heldet med sig i et saadant Hasardspil.

Hr. Dresling lod, som om han var betænkelig ved at fortsætte.

Men Breiting slog ham opmuntrende paa Skulderen og sagde:

„Naa, Hr. Dencker, hvad bliver det saa til. De vilde jo sprænge Banken i Løbet af fem Minutter, og nu er de fire Minutter gaaet.“

„Ja,“ svarede Hr. Dresling, „hvis jeg skulde blive ved paa denne Maade, kunde jeg næppe blive færdig det første Par Timer, fordi Banken kun lader sig enga-

gere med Hundrede Kroner af hver enkelt Spiller. Men..."

„Men?“ raabte alle utaalmodigt i Kor.

„Men,“ fortsatte Hr. Dresling med et lunt Smil, „jeg har nu en Gang sat mig i Hovedet, at jeg vil sprænge Banken. Tør jeg derfor bede enhver af de tilstedeværende gøre mig den Tjeneste at modtage Hundrede Kroner fra mig og sætte disse Penge paa samme Kulør som jeg.“

Bankorens Ansigt blev uroligt og prægedes af den største Spænding. Han havde allerede givet Signal til den hvidhaarede om hvilken Farve, der vilde komme.

Hr. Dresling havde hurtigt taget 20 Hundredkrone-sedler frem og lagt dem paa Bordet. Alle greb til, ogsaa den hvidhaarede, og lagde paa Hr. Dreslings Ordre Sedlen paa den røde Bakke.

Bankøren blegnede, vendte febrilsk Kortet uden at se paa det og sagde mat:

„Rødt har vundet!“

Uden at forandre en Mine, tog Hr. Dresling imod de 2000 Kroner, som Bankøren udbetalte ham.

Derpaa saa han paa sit Ur og sagde:

„Jeg har endnu trekvart Minut tilbage. Saa jeg kan jo give mig god Tid.“

Medens han sagde dette, havde han benyttet Lejligheden til at iagttage Bankøren, der mekanisk havde givet den hvidhaarede Signal.

Før Hr. Dresling imidlertid havde kunnet faa Tid til at give Ordre til, paa hvilken Farve der denne Gang skulde holdes, sagde den hvidhaarede med en let Dirren i Stemmen:

„De er en modig Mand, min Herre, men jeg tvivler

dog stærkt paa, at De har Mod til at holde to Tusinde Kroner imod mig. Nu er Rødt bleven vendt de sidste 6 Gange, og der er overvejende Sandsynlighed for, at der denne Gang vil blive vendt Sort. Jeg vil dog vise Dem, at jeg har Mod til at holde paa Rødt endnu en Gang og tilbyder Dem et Væddemaal paa to Tusinde Kroner.“

„Det gør mig ondt, at jeg ikke kan tage mod Deres Tilbud. Jeg agter nemlig selv at holde paa den Farve. Mine Herrer, vil De behage at sætte Hundrede Kroner paa Rødt!“

Advarende Stemmer rejste sig imod ham fra alle Sider, men han saa blot paa sit Ur og vendte sig mod Bankøren:

„Hvad tøver De efter! Vil De behage at vende, der er jo besat overalt!“

Uvillig vendte Bankøren Kortet op.

Det var Rødt.

Atter modtog Hr. Dresling to Tusinde Kroner, atter gjorde Bankøren sit hastige, mekaniske Tegn til den hvidhaarede.

Men denne Gang tav den hvidhaarede stille, han indskrænkede sig til, i Stedet for som sædvanlig at vente til sidst med at besætte, straks at lægge en Hundredkroneseddel paa den sorte Bakke.

Dette undgik ikke Hr. Dreslings Opmærksomhed. Og han forstod, at denne Manøvre kun tilsigtede at forvirre ham.

Men Hr. Dresling bøjede sig over imod den hvidhaarede og sagde roligt:

„Hvorfor gør De nu det, min Herre, De ved jo lige saa godt som jeg, at det er Rødt, der kommer!“

Det gav et Chok i den hvidhaarede, som om han havde faaet et stærkt, elektrisk Stød; men Hr. Dresling vendte sig uforstyrret til sine Medspillende:

„Vi sætter endnu en Gang alle Hundrede Kroner paa Rødt. Indsatsen er saaledes denne Gang 1900 Kroner — min Sidemand til venstre holder paa Sort for egen Regning.“

Bankøren hakkede og stammede i det, da han sagde:

„Det — — det — — det kan ikke lade sig gøre, det — det — er for meget, der er kun 1400 Kroner i Banken.“

„Det bliver min Sag,“ svarede Hr. Dresling, „vil De behage at vende. Jeg har kun femten Sekunder tilbage.“

„Jamen — —“ indvendte Bankøren.

„Vil De vende!“ tordnede Hr. Dresling.

Bankøren vendte skrækslagen Kortet op.

Det var Rødt.

„Banken sprængt!“ lød det i Kor.

Med forceret og nervøs Munterhed raabte Breiting:

„Bravo, Hr. Kammerat! De husker nok at dele med mig!“

„De skal faa, hvad der tilkommer Dem,“ svarede Hr. Dresling koldt.

„Det — — det — — maa være Snyderi!“ sagde Bankøren aldeles maalløs.

„Fuldkommen rigtigt bemærket!“ svarede Hr. Dres-

ling paa Dansk, „det er blot det, jeg har villet konstatere!“

Og idet han tog sit Politiskilt frem, tilføjede han roligt:

„Jeg er Politiet!“

XXXVII.

BULEN RYDDES.

I næste Øjeblik opstod der en kort Tumult i Lokalet. Bankøren, den hvidhaarede, Breiting og endnu et Par „Jægere“ stormede mod Udgangen, men Dreslings Folk var allerede paa Post og spærrede dem Flugten.

Dresling stod rolig og urokkelig midt i Lokalet, som om det hele ikke vedkom ham. Men han var anspændt til det yderste og havde et Øje paa hver Finger.

Da Bedragerne indsaa, at de ikke kunde bane sig Vej med Magt, da Dreslings Folk var bevæbnede til Tænderne, faldt de til Ro i Haab om at kunne slippe bort ved en List.

„Nu bare rolig!“ sagde Hr. Dresling, idet han tog sin Notitsbog op af Lommen. „Der er absolut ingen Grund til at lave Spektakel, det forværrer kun Sagen. Jeg ønsker kun at notere de Herrers Navn og Bopæl, saa skal jeg ikke opholde Dem længere.“

Bankøren og Breiting vekslede et hastigt Blik.

Hr. Dresling opfangede dette Blik, og han forstod, at de opfordrede hinanden til at opgive falsk Navn, da de virkelig nærede det Haab, at Politimanden skulde være saa dum at nøjes med at notere dem og saa lade dem løbe.

Men snart skulde de faa at føle, at Hr. Dresling var adskilligt klogere.

Medens Hr. Dresling koldblodigt spidsede sin Blyant, henkastede han:

„Det er ikke værd at vække Opsigt derinde i Billard-salonerne, derfor vil jeg foreslaa de Herrer, at jeg tager Plads her ved Indgangen til Toilettet, hvor De saa alle forbliver, til jeg er sikker paa at have faaet alle Navne-ne. Naar dette er sket, gaar De saa stille hver til sit!“

Denne halvt gemytlige Maade, Hr. Dresling arrangerede Sagen paa, skyldtes den Omstændighed, at han var paa det rene med, at Bedragerne let vilde kunne faa Assistance fra Billardsalonen, hvor der sikkert fandtes flere „Jægere“, og at det vilde være Vanvid af ham at tænke paa med tre Mand at arrestere hele Banden.

Thi selv om de fleste af de tilstedeværende var tilfældige Hasardspillere, som var bleven snydt og bedraget her, saa var det alligevel Mennesker, der for en Gangs Skyld var kommen paa den gale Side af Loven og derfor følte sig som en Slags Forbrydere. Og de vilde i paakommende Tilfælde tage Parti imod Politiet i Haab om derved at kunne slippe væk og saaledes undgaa det ubehagelige Vrov, der vilde følge bagefter.

En for en passerede Spillerne Politiinspektøren, der noterede deres Navne, hvorpaa de gik ind i Toilettet,

hvor der var posteret en af Politimændene for at passe paa, at de ikke satte sig i Forbindelse med Billardsalonerne eller forsvandt.

En af de første var den hvidhaarede Herre, der var Bankørens Sammensvorne.

Hr. Dresling tog ham blot i Frakkekraven og trak ham ud af Rækken, idet han hviskede:

„De vil nok være saa elskværdig at vente til sidst!“

Den hvidhaarede saa ham stift i Øjnene og gik et Skridt tilbage, idet han udraabte:

„Dresling!“

„Dresling?“ gentog en halv Snes Mennesker med forbavset eller forskrækket Tonefald.

„Det var De længe om at opdage, mine Herrer,“ sagde Hr. Dresling smilende, idet han roligt vedblev at notere.

Men nu skete der dette, at Rækken, som før havde været tilfældigt sammensat, undergik en mærkelig Forandring. Fem eller seks Mennesker traadte ud af Rækken og sluttede sig sammen bagerst ved Siden af den hvidhaarede, Bankøren og Breiting.

Hr. Dresling fattede i første Øjeblik ikke, hvad dette skulde betyde, og hvorfor det blev arrangeret. Han dannede sig nok en Forestilling om, at disse fem, seks Mennesker var „Jægere“, som nu lystrede en eller anden Befaling, men hvorfra kom denne Befaling?

Han spejdede rundt i Forsamlingen og lod sit Blik hvile paa den hvidhaarede. Pludselig opdagede han, at denne havde faaet en stor, rød Naal i Brystet, og denne Naal havde han ikke haft før.

„Den røde Naal!“ tænkte Hr. Dresling, „atter denne

store, smagløse, røde Naal, som jeg har et Sidestykke til hjemme. Den er altsaa ogsaa Fanemærke for denne Bande, som jeg — — — naa, vi faar at se!“

Hr. Dresling var klar over, at han nu var i en overhængende Fare, men samtidig opildnede han ved Tanken om maaske her at kunne finde en Traad, der kunde lede ham paa Sporet efter den ulykkelige Birkers Morder og maaske efter den organiserede Forbryderbande, paa hvis Eksistens han ikke tvivlede — nu mindre end nogensinde.

Den hvidhaarede saa med et spottende Smil Hr. Dresling ind i Øjnene, som vilde han vise, at han nærmede den største Foragt for Opdageren, og at han aldeles ikke ansaa sig selv for fangen endnu.

Hr. Dresling var paa sin Side fuldt paa det rene med, at det for ham først og fremmest gjaldt om at sikre sig den hvidhaarede Mands Person.

Thi selv om han maaske ikke var Hovedmanden i dette Spillehelvede, saa var han dog en Falskspiller, der var i Komplot med Bankøren, og — hvad vigtigere var — han var i Besiddelse af en stor, rød Naal, en Slipsnaal med ægformet Koral, nøjagtig af samme Form og Udseende som den Naal, han havde fundet paa den myrdede Bankchef Birkers Lig. —

Medens disse Tanker for gennem hans Hjerne, vedblev han at notere Navnene paa de tilstedeværende uden dog et Øjeblik at tabe den hvidhaarede af Syne.

Paa dette Tidspunkt var omtrent Halvdelen af de Mennesker, der var tilstede, da Hr. Dresling sprængte Banken, indespærret i Toilettet.

Da skete der en Ting, som Hr. Dresling ikke havde forudset.

Der blev banket paa Døren inde fra Spillesalonen, efter at der et Par Gange var bleven taget kraftigt i Haandtaget.

„Hvem er det?“ raabte Hr. Dresling.

„Det er Tjeneren!“ blev der svaret, „hvad Fanden skal det betyde at laase Døren af. Der er flere af Gæsterne, som skal ind!“

„Vent et Øjeblik, saa er Adgangen straks fri igen!“ svarede Hr. Dresling.

„Hvem var det, der sagde det?“ spurgte en skarp Stemme udenfor.

„Det var Dresling!“ raabte den hvidhaarede.

„Godt! Pas paa!“ lød det atter ude fra.

Hr. Dresling havde forladt sin Plads ved Toilettet. Han indsaa, at han havde villet gabe over mere, end han kunde sluge.

Derfor opgav han at sikre sig alle Bedragerne og besluttede at nøjes med at gribe den hvidhaarede og maaske et Par andre Stykker af Banden, men først og fremmest ham.

Det stod ham nemlig klart, at det ikke vilde være mange Sekunder, inden Forbryderne fik Undsætning, og saa vilde deres Overmagt være for stor. —

Han gav et Vink til sine to Mand, der stod ved Dørene og raabte:

„Giv Agt, grib den hvidhaarede!“

Men i samme Øjeblik slukkedes Gassen i Lysekronen under Loftet og i de smaa Lamper over Bordene langs Væggene.

Der blev bælgmørkt i Salen.

Manden med den skarpe Stemme havde ydet Falsk-spillerne sin Hjælp.

Hr. Dresling for et Skridt tilbage, idet han rev sin Revolver op af Lommen, og atter raabte:

„Grib den hvidhaarede!“

Og han stak Haanden i sin Brystlomme og fremtog den lille elektriske Lygte, han altid bar paa sig.

Men i det samme Sekund lød der et frygteligt Brag af klirrende Glas, der raslede ned paa Gulvet.

Hr. Dresling trykkede paa sin elektriske Lygte, og øjeblikkelig udkastede den et straalende Lys, som han rettede mod det Vindue, hvor Braget var kommet fra.

Den store Rude var sprængt.

Hr. Bresling styrtede hen til Vinduet og kastede et Blik ned i Gaarden, der laa hen i et trist og dystert Mørke.

„Umuligt!“ mumlede han. „Hvem tør vel vove at springe fra anden Sal ned i denne brolagte Gaard!“

Han lod Lyset flakke rundt i Lokalet.

Den hvidhaarede var borte.

„Fordømt!“ hvislede Dresling imellem Tænderne og lod igen Lyset spille paa Gesimsen udenfor den smadrede Rude.

Der var smaa Blodpletter paa Murværket.

Hr. Dresling lod hurtigt Blikket glide langs Muren paa begge Sider af Vinduet.

„Aha!“ tænkte han, „der er ganske vist en Tagrende. Men har han virkelig været i Stand til at entre ned ad den. — Jo, bi lidt, — hvad er det?“

Han rettede Lyset imod noget langt, hvid, der hang og dinglede paa Tagrenden.

Det var et forlorent hvidt Skæg, som var kommen i Klemme ved Tagrenden og saa lides var bleven revet af den flygtendes Ansigt.

„Altsaa maskeret,“ mumlede Hr. Dresling, „og det forbandet godt! Desværre! Det skulde jeg bare have anet, nu kan jeg vel næppe kende ham igen. Skønt de Øjne — — — —“

Hr. Dresling lod atter Lyset flakke rundt i Salen.

Der var bleven fuldstændigt roligt i Lokalet, da Hr. Dresling tændte sin elektriske Lygte.

Ingen havde faaet Tid il at gøre Forsøg paa at undslippe, — ingen andre end netop den hvidhaarede, som allernødigst maatte være flygtet.

Nu larmedes der inde i Toiletværelset, hvor mange Stemmer raabte i Munden paa hverandre. Det lille Gasblus, der havde brændt derinde, var ogsaa bleven slukket, og Politimanden havde alt muligt Besvær med at holde de indespærrede tilbage.

Men inde i Billardsalonerne herskede en uheldvars-lende Stilhed.

Hr. Dresling fandt det derfor ikke raadeligt at tøve længere.

Uden lang Betænkning aabnede han Døren til Billardsalonerne og sagde:

„Vær saa god, mine herrer, vil De gaa denne Vej!“

Øjeblikkelig stormede hele Sværmen hen til Døren, — men Hr. Dresling benyttede den almindelige Forvirring til at give sine Folk en hastig Ordre.

Og uden at vække nogen synderlig Opmærksomhed

aabnede Hr. Dresling den hemmelige Udgang bag Portieren i samme Øjeblik, som hans Folk greb fat i Bankøren og „Jægeren“ Hr. Breiting.

De to Forbrydere vilde naturligvis gøre Modstand, men inden de fik Tid til at skrigte Gevalt eller at rive sig los, havde Politimændene faaet dem puffet hen til Døren til den hemmelige Udgang, som Hr. Dresling øjeblikkelig laasede efter sig.

Efter en fortvivlet Kamp paa Trappeafsatsen lykkedes det Hr. Dreslings Folk at faa deres to Fanger belagt med Haandjærn.

Og efter at være kommen ned ad Trapperne, befalede Hr. Dresling „Jægeren“, Hr. Løjtnant Breiting uden Tøven at vise Vej gennem den mørke og vildsomme Gaard.

Breiting syntes ikke videre oplagt til at efterkomme denne Befaling. Først da han mærkede Hr. Dreslings Revolvers kolde Staal mod sin Tinding fandt han Anledning til at adlyde.

Gennem nogle vildsomme Smaasmøger, der rigtig var indrettede paa at føre Politiet paa Vildspor, førte Breiting den lille Trop, indtil han standsede foran en Laage i den temmelig lave Mur, der adskilte Gaarden fra Gaden.

Her anmodede han Hr. Dresling om at aabne Laagen med en Nøgle, som fandtes i hans, Breitings, højre Brystlomme.

Hr. Dresling fandt Nøglen frem, men aabnede ikke Laagen.

Thi han havde hele Tiden med største Agtpaagivenhed fulgt Hr. Breitings Manøvre, og han havde ikke

været længe om at opdage, at Breiting kun havde til Hensigt at trække Tiden ud.

Saaledes havde han for Eksempel ført Optøget gennem den samme Smøge, og han havde undladt lige straks at skraa over en aaben Plads, der straks vilde have ført dem til den lille Laage.

At det gjaldt for ham at vinde Tid, var ikke til at tage fejl af.

Men hvorfor?

Hr. Dresling fandt hurtigt Svaret.

Udenfor Laagen hørte han nemlig dæmpet Samtale, og en Gang imellem hørte han en Hest pruste og sparke i Brolægningen.

Ved at kravle op paa en Haandvogn, der stod ved Muren, lykkedes det ham at se over denne, og han opdagede nu, at der stod fire Mand paa Vagt ved Laagen, og at derovre paa den anden Side af Gaden holdt en lukket Droske, paa Bukken af hvilken der foruden Kuskkan sad en Mand med tilhyllet Ansigt og opbunden Arm.

I Skæret fra den flakkende Lygte genkendte han de samme stikkende Øjne, som havde vakt hans Opmærksomhed hos den hvidhaarede.

Et Øjeblik nærrede han det forfængelige Haab, at det skulde lykkes ham at gribe den hvidhaarede, thi saa vilde han gerne til Gengæld give Slip paa de to andre.

Men ogsaa kun et Øjeblik nærrede han dette Haab, thi et Par Sekunder senere hørte han oppe i Bygningen, hvor Falskspillerne havde deres Lokaler, et vedholdende Spektakkel som Økseslag eller Hammerslag imod en Dør.

Det var de fangnes Allierede, der nu var i Færd med at sprænge den hemmelige Dør bag Portieren.

Hr. Dresling havde været saa forsigtig at lade Nøglen blive siddende i udvendig, for at man ikke ved Hjælp af andre Nøgler eller Dirke skulde kunne aabne Døren indvendig fra.

Han var klar over, at Meningen var den, at han og hans Folk og hans Fanger skulde bringes i Klemme i den mørke og vildsomme Gaard, og at de Sammensvorne fra begge Sider paa et givet Signal skulde styrte frem samtidig og omringe Hr. Dresling og hans gode Fangst.

Og saa skulde Fangerne først og fremmest befries og bortføres, og dernæst skulde Hr. Dresling ganske sikkert bringes af Vejen eller gøres uskadelig paa en eller anden Maade.

Derfor var der ikke mange Sekunder at give bort.

Hr. Dresling tog sin Beslutning og trak sin Politifløjte frem.

Endnu en Gang kastede han et Blik rundt paa de uden for Muren staaende Forbryderes Ansigter for at indprente sig deres Træk og overbeviste sig om, at den paa den anden Side af Gaden holdende Droske ikke var nogen almindelig nummereret Vognmandsvogn, men et Selvejerkøretøj, der var beregnet paa at skulle bruges ved saadanne Lejligheder.

„Nu skal vi se, hvorlænge de er om at komme til Vogns,“ sagde Hr. Dresling til sig selv, idet han stak Fløjten i Munden.

Tre korte Stød og en lang Trille skingrede i den mørke Nat, gjaldende gennem den lille, snævre Gyde,

slog smældende mod Husvæggene og forplantede sig ud i det dystre, tavse Mørke.

Fra Sidegaderne gentoges det samme Signal, og Ekkoet klang helt ude fra de yderste Gader i Kvarteret.

Breiting rev sig løs og kastede sig med al Magt imod Laagen, idet han raabte:

„Spræng Laagen! Kravl over Muren! Vi er her lige indenfor!“

Men Hr. Dreslings Fløjte havde en forunderlig Virkning paa dem, der stod udenfor Muren.

De sprang først helt ud paa Gaden over mod Drosken for at komme afsted. Og Hesten prustede og stejlede ved det skingrende Fløjtesignal.

Men saa vendte de pludselig om, og en af Banden sprang hen til Laagen og satte en Nøgle i for at aabne den, medens de andre stillede sig op med deres Revolvere i Haanden.

Hr. Dresling var ikke længe om at beslutte sig, og han havde kort fra Beslutning til Handling.

Næppe havde den ene af Forbryderne stukket Nøglen i Laasen for at lukke op, før Hr. Dresling tog omhyggeligt Sigte paa hans Haand og trykkede af.

Med et Brøl sprang Fyren tilbage, idet han holdt den saarede Haand i Vejret.

Mindst tre Fingre var gennemskudte, og Blodet flød i stride Strømme.

I næste Sekund var alle Forbryderne i Drosken.

Da faldt det — desværre for sent — Hr. Dresling ind, at han kunde gøre Hesten ubrugelig.

Han tog Sigte paa dens Øje og trykkede af.

Men i samme Øjeblik slog Hesten Hovedet tilbage, og Kuglen for hvinende igennem en stor Rude ind i en Rulleforretningen paa den anden Side af Gaden.

Et Slag af Pisken kunde ikke have virket nær saa godt paa Hesten som denne Kugle, der hvinende fløj forbi dens Øren.

Med et vældigt Spring satte den i Galop og for i rasende Fart ned gennem Gaden.

Det var ogsaa paa høje Tid. Thi fra begge Sider af Gaden kom nu Natbetjentene styrtende, tilkaldte af Politinspektørens Signal.

Vognen drejede om ad en Sidegade, inden nogen Betjent kunde naa derhen.

Og snart tabte Lyden af den hurtigt rullende Vogn sig i det fjerne.

Hr. Dresling var ret utilfreds med sit Udbytte og sin Fangst.

Han vilde maaske have været meget tilfreds under andre Omstændigheder, men det ærgrede ham ganske overordentligt, at den hvidhaarede med den røde Naal var undsluppen.

I en Fart var der samlet en hel Stab af Natbetjente i Gaden, og Hr. Dresling gav dem nu Ordre til at tage Opstilling ved de tre Udgange og gennemsøge hele Ejendommen.

Han gjorde sig ikke noget synderligt Haab om at faa noget Resultat af en saadan Razzia, og det viste sig da ogsaa, da han næste Morgen modtog Rapporten af sin Overbetjent, at hele Udbyttet havde været en sølle

blegnæbbet Opvarter, der laa sammenkrøbet under et Bord og var halvdød af Skræk.

XXXVIII.

INDBRUDET PAA VILLAEN.

Efter at den unge Forbryder „Duen“ i Beværtningen „Kikkerten“ havde allieret sig med sine Kolleger „Eks-cellencen“, „Brand-Johan“ og „Søren-Taa“, var de skiltes med Aftale om at mødes samme Sted Fredag Aften ved Nitiden.

Den aftalte Aften mødtes de da ogsaa paa Klokkeslettet i „Kikkerten“, men fandt det lille Værelse bag Skænken optaget af en ung, glatraget, vandkæmmet og meget uskyldigt udseende Mand, der drak Kaffe og spiste Wienerbrød.

„Duen“ vendte sig rasende mod „Lisken“, der i det samme kom for at modtage Bestilling.

„Hvad Satan skal det betyde?“ hviskede han, „vi har jo bestilt dette Værelse til i Aften, og vi skal s'gu have det alene! Vi kan godt betale for det!“

„Lisken“ svarede mut:

„Ja, man kan s'gu da ikke ligefrem smide Folk ud, naar de opfører sig anstændigt. Han der kom her alle-

rede i Eftermiddags og sagde, at han ikke vilde sidde fremme i Stuen. Saa maatte jeg vise ham herind.“

„Duen“ saa „Lisken“ frittende og spejdende i Øjne-
ne.

„Aha! Du har maaske Kæresterier med den Grøn-
skolling?“

„Aa, maa jeg være fri!“ svarede „Lisken“ med op-
rigtig Indignation.

„Ekscellencen“, der var den mest „dannede“, holdt
altid paa det parlamentariske og sagde derfor:

„Ja men, lille Jomfru, De kan jo da godt betyde
ham, at Værelset er bestilt længe, og at det nu er op-
taget!“

„Ja,“ tilføjede „Brand-Johan“, „De kan da ogsaa
sagtens smide ham ud paa den Facon!“

„Nej,“ svarede „Lisken“, „skal han smides ud, saa
maa I selv besørge det. Den Ting vil jeg ikke have no-
get med at gøre!“

„Den Paragraf skal jeg nok ordne!“ sagde „Søren-
Taa“ med Eftertryk.

„Lad os saa først faa fire smaa Glas med store Ge-
nevere,“ sagde han henvendt til „Lisken“

Medens „Lisken“ gik ud for at hente de rekvirerede
Varer, gik „Søren-Taa“ hen til den stille, unge Mand,
lagde sin kolossale Næve paa Bordpladen og sagde halv
truende:

„Dette Værelse er optaget!“

Den unge Mand saa roligt op fra sit Wienerbrød og
svarede uforstyrret:

„Himlen er blaa!“

„Nej, den er krafte'me graa!“ sagde „Søren-Taa“ og

slog i Bordet, saa Kopperne og Wienerbrødet dansede. „Men hvis de vil gøre Nar ad mig, saa er De Fanden stejle mig kommen til den rigtige, det kan De stole paa! Naa, saa Himlen er blaa, din Snotnæse, — næh, pas du paa, at det ikke bliver dit Øje, der bliver blaat!“

Han svingede allerede sin store Næve i Luften for i næste Øjeblik at plante den i den unge Mands Øje, men i det samme sprang „Duen“ til, rev „Søren-Taa“ af Vejen og sagde hastigt og betuttet:

„Vejen er lang!“

„Ekscellencen“, „Brand-Johan“ og ikke mindst „Søren-Taa“ saa højlig overraskede paa, at „Duen“ ærbødigt bukkede for den unge Mand, der gjorde en hastig, afvisende Bevægelse, hvorpaa „Duen“ skyndsomst trak sig tilbage til sine Kammerater og stiltiende satte sig ved et Bord, hvor „Lisken“ straks efter serverede de rekvirerede Varer.

Da „Lisken“ atter var ude af Værelset, rejste den unge Mand sig og gik hilsende ud.

„Hvad Satan var det for en Hajfisk?“ spurgte „Søren-Taa“.

„Ja, og sikken du kredensede ham,“ sagde „Brand-Johan“.

„Hvad var det for noget Sludder, I sagde til hinanden?“ spurgte Ekscellencen“.

„Det skal I altsammen faa at vide paa Vejen, lad os nu bare se at komme afsted,“ svarede „Duen“ og rejste sig.

„Aa, det har vel god Tid!“ mente „Brand-Johan“, „vi skal jo først have dette lille Bær!“

„Ikke en Draabe!“ svarede „Duen“ og satte Bakken med Drikkevarerne bort.

„Hvad Fanden,“ sagde „Søren-Taa“, „vi skal da ikke rende fra Varerne!“

„Ikke en Draabe maa vi smage!“ gentog „Duen“, „det er Akkorden. Jeg har lovet, at vi skal mødes Klokken ni og straks begive os paa Vej uden unødige Ophold og frem for alt uden at nyde Spiritus, indtil Forretningen er forbi. Saadan lyder min Ordre, og den maa vi respektere!“

„Ja, det kan have sin Rigtighed,, mente „Ekscellencen“.

„Aa, skidt!“ sagde „Søren-Taa“, der er jo ingen; der kan se, at vi kniber os en lille en.“

Nu begyndte „Duen“ at blive gal i Hovedet:

„Herregud, „Søren-Taa“, skal du da have alting ind med Spiseskeer? Kan du da ikke faa i dit tykke Grødhovede, at vi er overvaagede og bliver udspionerede. Jeg troede ellers, at du var saa fiffig, at du kunde regne ud, at Splejsen, der sad derovre, var en Spion, som bare skulde passe paa, at vi parrerede Ordre, ikke drak Spiritus og ikke glemte at gaa derhen, hvor vi skulde!“

„Ja, hænger det saadan sammen,“ sagde „Søren-Taa“ og saa modfalden ud, „saa er der jo ikke noget at stille op med den Ting, man maa jo bøje sig, naar det gælder en god Forretning.“

„Akkurat s'gu,“ sagde „Duen“ igen, „det er helt rart, naar du en enkelt Gang kan tage imod Fornuft.“

„Den er jeg immer modtagelig for,“ sagde „Søren-Taa“ og slog sig for Brystet.

Idet samme lød der en svag Klang af Metal bag Sørens Bluse.

„Naa, du har Redskaberne i Orden, hører jeg,“ sagde „Duen“.

„Jeg har taget med, hvad jeg tænker mig, vi faar Brug for,“ svarede „Søren-Taa“; „men forresten er I andre vel heller ikke barnævede?“

„Jeg har mine Smaasager,“ sagde „Ekscellencen“ og slog sig paa Bukselommerne, „og „Brand-Johan“ har Resten. Jeg tror ikke, vi mangler noget.“

„Har du ogsaa husket Rebet, Johan?“ spurgte „Duen“.

„Det er her,“ svarede „Brand-Johan“ og viste en Ende af det.

Han bar det sammenrullet paa Brystet.

„Det er godt,“ sagde „Duen“, „og her har jeg, hvad vi ellers maatte behove i paakommende Tilfælde.“

Han slog sin Troje tilside og viste en lang Skedekniv, der hang ved hans højre Side. „Duen“ var kejthaandet.

„Den vil jeg ikke haabe, at vi faar Brug for,“ sagde „Søren-Taa“, „det behager mig ikke.“

„Mig heller ikke,“ svarede „Duen“, den gælder ogsaa kun i sidste Instans ... Naa, ja, saa gik vi.“

Og det værdige Treklover forlod „Kikkerten“.

XXXIX.

„FORRETNINGEN“.

Novemberstormen susede vildt hen over de nøgne Marker omkring Lyngbyvejen.

Det ruskede i „Søholm“s og Lundehusskovens høje, bladløse Træer, og den lod den lille Søs Bølger sprøjte helt op paa Landevejen.

De sorte Skyer, der i rivende Fart for hen over den mørke Himmel førte af og til en plaskende Byge med sig.

Det var bidende koldt, et Hundevejr, i hvilket ikke en Moders Sjæl færdedes ude, naar det da ikke var strængt nødvendigt.

Landevejen var da ogsaa ganske tom for Mennesker.

Der var lige netop faldet en ny Regnbyge, og Vejret var atter stilnet lidt af, da fire Personer pludselig dukkede frem bag et stort Træskur, der var opført til Ly for Arbejderne ved Teglværket, som ligger ved Vejen, der fører til Emdrup.

Den ene af dem strøg en Tændstik og forsøgte at faa Ild paa sin Pibe.

Det korte, gule Skær fra Tændstikken faldt pludselig ud over Firkloverets Ansigter.

Læseren kender dem.

Det var de fire Smaaforbrydere fra „Kikkerten“.

„Det var dog Satan til Vejr!“ sagde en dyb Stemme som Læseren vil genkende som „Søren-Taa“s, „man kan jo den unde galme ikke se en Haand for sig!“

„Saa meget desto bedre, Søren,“ svarede en klejnere Stemme, som tilhørte „Duen“, „Vejret er godt til at gøre Forretninger i!“

„Ja, netop,“ nu var det „Ekscellencen“, der talte. „Vejret er brilliant! Lad os nu komme afsted. Klokken er snart elleve, og Klokken omkring tolv skal vi fange an.“

„Lad os gaa to og to,“ sagde „Brand-Johan“, der hele Tiden havde forsøgt at faa Ild paa Piben, men som nu opgav det, „det vækker mindre Opsigt, hvis der er nogen ude.“

„Aa, der er vel Fanden ingen ude i dette forrygende Vejr,“ sagde „Duen“, „men Forsigtighed kan jo aldrig skade.“

De fire fortsatte Marschen ud imod „Søholm“.

„Duen“ og „Ekscellencen“ gik foran. Et halvt hundrede Skridt bagefter fulgte „Søren-Taa“ og „Brand-Johan“.

Det var efterhaanden bleven bælgmørk Nat, og det var ikke muligt at se blot fem Alen frem foran sig.

Regnen var stinet af og Blæsten havde lagt sig noget. Et underligt uhyggeligt og lummert Morke hvilede over Egnen.

Det var rigtig en Nat, der egnede sig til Forbrydelse.

Pludselig straaledede der de fire Vandrere et Lys i Møde, og en dæmpet Summen af flere Stemmer naaede deres Øre.

Begge Dele kom fra et Hus, der laa til højre for Landevejen.

Tilvenstre for dem hørte de skvulpende Vand; det var Lundehus-Søen, og Huset tilhøjre altsaa Lundehuskroen.

Der lod til at være megen Lystighed inde i Kroen i Aften.

De fire Vandrere lyttede og hørte Latter og Sang, Klinken med Glas og Slag i Bordet — en hel Række forvirrede Lyde, som fra det halvt aabent staaende Vindue strømmede ud i Natten.

„Gaa et Øjeblik fremefter og vent paa mig, der hvor Vejen deler sig i to,“ sagde „Duen“, „jeg kunde have Lyst til at kigge indenfor et Øjeblik og gøre mine Iagttagelser.

„Du vil da vel ikke knibe dig en Dram og lade os andre staa udenfor med tørre Munde,“ sagde „Søren-Taa“, „for det vilde nu alligevel ikke være noget kønt Træk i din Karakterbog.“

„Hold din Kæft i Søren! Det vil jeg raade dig til,“ sagde „Duen“, „naar jeg er ude i Forretninger, saa leger jeg ikke. Bagefter kan du for mig have Lov til at drikke dig saa fuld, som du selv lyster; men i Aften holder vi os tørre, forstaar du!“

„Naa, naa, naa!“ sagde „Søren-Taa“, „godt Ord igen, det er jo ikke saa alvorligt ment!“

„Jeg vil ingen Vrøvl ha' med dig!“ afbrød „Duen“, „vil du ikke være med, saa gaa hjem!“

„Saa, lad os nu ikke begynde at mundhugges paa Halvvejen,“ sagde „Ekscellencen“, „man skulde Fa'en galeme' tro, det var Børn, man havde med at gøre. —

Marsch! Nu gaar vi tre, og saa venter vi dig ved Korsvejen; men bliv ikke for længe borte, for det er koldt at staa stille.“

„Jeg skal være hos Jer om fem Minutter,“ sagde „Duen“, „Farvel saa længe.“

Han lod de andre tre komme et Stykke frem ad Vejen og forsvandt saa ind i Kroen. —

XL.

LANDPOLITIET.

Det var ikke noget særligt stort Selskab, der var forsamlet i Ludehus-Kroens Skænkestue. Men de faa, som fandtes, var til Gengæld saa meget desto mere, livlige.

Ved Bordet straks til højre sad der to Mænd, som efter deres Udseende og Paaklædning at dømme passende kunde anslaas til at være Vognmandskuske.

De havde begge kastet Trøjen og sad i deres blaa-stribede Bluseærmer og slog Tærninger paa en gammel Avis, som de havde bredt ud foran sig paa Bordet.

Ved Siden af sig havde de hver en dampende The-punsch staaende.

De passede deres Spil og saa hverken til højre eller venstre.

Ved det store Bord i Stuens Midte sad der fire Mand, spillede Trekort.

De to af dem var arbejdsklædte, Numer tre var Landpolitibetjenten og Numer fire Værten i Kroen.

Spillet gik livligt, og det lod ikke til, at det var rene Bagateller, der spilledes om; thi foran Politibetjenten og Værten stod der flere Stabler med Sølvpenge.

Samtidig syntes Selskabet imidlertid ikke at have forglemt at stikke paa de flydende Varer. Paa Bordet ved Siden af dem stod der nemlig et Legio af tømte Flasker og Glas. Og for Øjeblikket havde de hver en dampende Romtoddy foran sig.

Det lod ikke til, at de to arbejdsklædte Mænd havde synderligt Held med sig i Spillet. De maatte bestandig tage til Lommen, medens Betjentens og Værtens Pengestabler voksede, alt som Tiden gik.

Den tykke Politibetjent, der var pæonrød i Hovedet af de nydte Drikkevarer, udstødte en skraldende Latter, hver Gang han strøg de indvundne Penge til sig, og Værten stak af og til med et lunt Smil en Del af sine i Vestelommen.

„Du stikker i Fikken, Frantz,“ sagde den tykke Politibetjent og grinede, „ja, det er rigtigt, hvad man har, det har man!“

„Det er lige hvad man har, ja!“ sagde Værten og blandede Kortene.

„Nu skal jeg sige dig noget, Vært,“ sagde den ene af de arbejdsklædte Mænd, „dette her, det gaar s'gu skidt! Nu vil jeg ligegodt ofre til Lykkens Gudinde og gi' en ny Omgang. Det kan jo saa være, at hun bliver mig venlig stemt.“

„Det kan s'gu godt være, der er noget i, hvad du siger,“ sagde Værten, idet han delte Kortene om, „hvad

maa jeg ha' Fornøjelsen at skænke op for Jer denne Gang?"

„Ja, jeg ved ikke, skal det ikke være en varm Toddy igen?" svarede Arbejderen, „man kan godt trænge til en Smule varmt, det er lidt koldt i Aften."

Han saa over paa Politibetjenten, som ventede han Svar fra denne Kant.

„Jo, lad bare gaa med det," sagde Betjenten, „men lad nu mig have Lov at traktere; jeg har vundet."

„Nej, gu' maa du ikke nej," sagde Arbejderen igen, „jeg vil ofre til Lykkens Gudinde."

„Ja, ja, saa offer du bare væk," grinede Betjenten, „men Gudinden hun skal nu ligegodt faa travlt med at faa disse hersens fra mig."

Han skævede kærligt til sine Pengestabler.

Betjenten havde vundet henved et halvt hundrede Kroner.

I det samme satte Væreten de nybestilte Drikkevarer paa Bordet og gik i et eller andet Ærinde tilbage til sin Skænk.

Betjenten havde imidlertid halet en stor Læderpung frem af sin Bukselomme og strog nu de fleste af de Penge, som laa foran ham, ned i denne.

Men han gjorde det saa kejtet, at et Par Kronestykker gled ved Siden af og trillede under Bordet.

Den tykke Landbetjent udstødte en Ed, bukkede sin svære Krop sammen og forsvandt under Bordet for at fiske Pengene op.

I det samme Sekund bøjede den ene af Arbejderne sig frem over Bordet og lod sin Haand passere lynsnart hen over Politibetjentens Glas.

En ganske lille, graa Pille, som øjeblikkelig opløstes, var faldet ned i den varme Punsch.

I det samme nærmede Værten sig med Cigarkassen i Haanden, og den tykke Betjent rejste sig stønnende.

„Det var en brilliant Idé,“ sagde den anden af de arbejdsklædte, som med et tilfreds Smil havde fulgt den andens Eksperiment med Betjentens Glas, „lad os faa en Cigar at ryge paa. Den giver jeg. Jeg vil ogsaa ofre til Lykkens Gudinde.“

„Bare det hjælper,“ grinede Værten og bød Cigarerne rundt.

„Det hjælper!“ sagde Arbejderen, og der kom et hoverende Blink i hans Øjne, „det hjælper ... lad os drikke paa det!“

Og han løftede sit Glas.

„Ja, for min Skyld ingen Allarm,“ sagde den tykke Betjent, „jeg drikker ogsaa paa, at du maa have Lykken med dig.“

Alle fire satte den dampende Toddy for Munden og tog en ordentlig Slurk.

Saa fik de Ild paa Cigarerne, og Spillet fortsattes ...

Paa dette Tidspunkt var det, at „Duen“ traadte ind i Kroen.

Han kastede et hastigt Blik omkring sig og overskuede i et Nu Situationen.

„Har De en Kop varm The?“ spurgte han Værten.

Værten rejste sig for at hente det forlangte, og atter var Spillet afbrudt et Øjeblik.

De to Arbejdere stødte straks deres Glas mod Politibetjents, og de tre Mænd drak med hinanden.

„Duen“ satte sig et lille Stykke fra de tre Spillere og saa vist paa den ene af dem.

Denne mærkede snart den fremmedes Blik hvile paa sig. Han vendte sig om og saa paa „Duen“.

Ligesom løst henkastet sagde saa denne:

„Natten er mørk.“

„Og Vejen er lang!“ svarede den anden.

Der blev en lille Pavse, saa fortsatte den, der sidst havde talt:

„Men her sidder man lunt og godt ... Fred og ingen Fare!“

De sidste Ord lagde han et særligt Eftertryk paa.

Værten satte Theen foran „Duen“, der smilede tilfreds.

Den tykke Polititbetjent var imidlertid begyndt at gabe.

„Hør,“ sagde han, „det er s'gu ikke morsomt at spille med alle de Afbrydelser.“

„Nej, det synes jeg heller ikke; men hvad Fanden, saa kan vi jo ogsaa godt holde op nu. Vi har spillet længe nok,“ sagde den ene af Arbejderne.

„Ja,“ svarede Betjenten og gabede igen, „jeg vil gerne holde op; men det ser jo ikke saa godt ud, naar man har vundet, at opfordre selv.“

„Aa, Sludder,“ sagde den anden Arbejder, „vil man spille, maa man s'gu ogsaa risikere at tabe. Nu vinder du i Dag, i Morgen vinder maaske jeg.“

„Ja, det er troligt nok,“ sagde Betjenten, „egentlig talt gider jeg s'gu heller slet ikke spille mere, for jeg er ganske forbandet søvnig i Aften.“

Og han gabede atter himmelhøjt.

„Saa kan du jo lægge dig i Sofaen, hvor du sidder, og slibe en lille Skraber,“ foreslog den ene af Arbejderne, „der er s'gu ikke noget at rende efter paa Landevejen i det Vejr, vi har i Aften.“

„Men lad os drikke vore Glas ud først,“ sagde den anden, „vi maa ogsaa se at komme til Bys.“

„Aa, hvad Fanden, det haster vel ikke saa stærkt,“ sagde Værten, der var ked af at blive af med sine Gæster.

„Jo, Død og Pine!“ sagde Arbejderen og saa paa sit Ur, „Klokken er snart elleve. Skaal, Betjent!“

Han løftede sit Glas og vilde til at hilse Godnat til Politibetjenten; men denne var allerede i Færd med at sove ind paa Sofaen.

„Du, Vært,“ snovlede han i Halvsøvne, „kald paa mig om en Timestid ... naar du lukker ... jeg ... skal ... patrouillere ...“

„Ja, det er rigtigt, god Nat!“ grinede Værten, „sov du bare væk; jeg skal nok faa dig ud i rette Tid.“

„Ja, det maa du endelig passe,“ sagde en af Arbejderne og rejste sig.

Havde Værten lagt Mærke til hans spottende Smil, var han maaske bleven lidt tvivlræd dig om, hvorvidt han fik Betjenten i Patrouille-Tjeneste den Nat.

De to Arbejdere gjorde sig rede til at gaa.

Det var en ikke helt lille Regning, de havde at betale for nydte Drikkevarer. Thi det var dem, som havde trakteret den ganske Aften.

Men den ene af dem havde ogsaa vundet i Lotteriet den foregaaende Dag.

Det havde han da i hvert Fald fortalt.

Værten aabnede Døren og kiggede udenfor.

„Hvordan er Vejret?“ spurgte den ene af Vognmandskuskene.

De to sad endnu og spillede Tærning.

„Nu Regner det Fa'engaleme' igen,“ sagde Værten, „det er et rent Hundevejr.“

„Saa skulde da Pokker staa i det!“ sagde den anden Vognmandskusk. „Ja, vi spænder min Salighed ikke for, førend vi faar Opholdsvejr. Jeg vil dog ikke komme gennemblødt til Lyngby!“

„Det haster jo heller ikke,“ sagde Værten, „jeg lukker ikke før Klokken tolv.“

„Hesten staar vel ordentlig?“ spurgte Kusken igen.

„Ja,“ svarede Værten, „det sørger Drengen for.“

„Naa, det var brillant.“

Og de slog videre med deres Tærninger.

„Ja, skal vi saa ikke ogsaa afvente Tørvejr?“ spurgte den ene af de to Arbejdere den anden.

„Jo, vi kan jo da se Tiden 'an et Øjeblik.“

Og de satte sig igen.

„Farvel,“ sagde „Duen“ og rejste sig, „nu maa jeg af Sted.“

„Skal De langt i det Vejr?“ spurgte en af Arbejderne.

„Til Jægersborg,“ svarede „Duen“, „Vejen er ikke saa lang.“

„Og den er jævn og god hele Tiden,“ vedblev den anden med en særegen Betoning.

„Jeg ved det,“ svarede „Duen“ og kastede et Blik paa Politibetjenten, der snorkede højt, „Godnat!“

„Godnat!“ svarede de andre.

Og „Duen“ gik.

Da han var kommed udenfor, kiggede han gennem Porten ind i Gaardsrummet.

Der stod en Vogn derinde, som var læsset med fyldte Sække.

„Duen“ smilede og satte i hurtig Gang op mod de ventende Kammerater ved Korsvejen.

XLI.

„VILLA „MARIA“.

I „Villa Maria“, som laa lys og hvid til venstre for Landevejen, cirka en halv Fjerdingsvej førend man kommer til Gentofte, var alt roligt og stille.

Herskabet var bortrejst.

Den ene af Pigerne var gaaet til Høstbal med sin Kæreste i Jægersbofg Kro, og Kusken, Ole, havde om Eftermiddagen truffet et Par unge Mennesker, med hvem han var fulgt op til Gentofte, formodentlig for at faa et Slag Kegler i Kroens Have.

Den samme Ole var for Resten en rask og brillant Fyr, der ikke gik af Vejen hverken for Arbejde eller for et lystigt Lag.

Han havde lært som Husar paa Jægersborg, var

godt kendt paa Egnen for sit raske og elskværdige Væsen og gik almindelig under Navnet „Ole Husar“.

Altsaa den ene Pige var paa Høstbal, og Ole-Husar spillede formodentlig Kegler i Gentofte Kro.

Den anden Pige, som hed Karoline, havde ved Ellevetiden gjort en Runde paa Villaen for at se efter, om alt var lukket og slukket, og var derpaa gaaet op paa sit Kvistværelse og havde lagt sig til Ro, da alt fandtes at være i Orden.

De fraværende havde selv Nøgler og kunde lukke sig inde, naar de kom.

Alt var roligt.

Der var ikke saa meget som en Hund, der gøede, hverken paa „Villa Maria“ eller i dens Omegn.

Klokken var halvtolv nu.

Regnen var igen stilnet af, men Blæsten ruskede uhyggeligt i Landevejens Træer, og Himlen var sort som Beg ...

Pludselig dukkede en Person frem fra det tætte Hegn, som stod paa et Dige, der skilte Marken fra Vejen lige overfor Villaen.

Personen satte i et Par raske Spring over Landevejen, dukkede sig ned i Grøften, der løb langs med den Sti, som førte ned til Villaen, og befandt sig kort efter ved Bygningens Indgang.

Han kastede et hurtigt Blik paa den hvælvede Egetræsdør og løb saa langs med Muren bag om Bygningen og standsede, hvor Haven begyndte.

Et Øjeblik stod han rolig og lyttede.

Alt var stille.

Kun Blæsten sang melankolsk i Havens høje Frugttræer og i de snart bladløse Linde, der omgav den.

Personen satte sig ned med Ryggen op mod en Træstamme. Et Øjeblik efter krøb han frem gennem Buskadset og kiggede ind i Haven.

Baade denne og selve Bygningen var ganske mørk.

Kun højt oppe fra et Kvistvindue skød der sig en enkelt og ensom Lysstraale ud i Natten.

Den faldt lige paa Personens Ansigt, idet han stak Hovedet frem mellem Buskene.

Det var „Duen“,

Et Øjeblik efter trak han sig atter tilbage og satte sig rolig med Ryggen til Lindetræets Stamme.

Medens dette forgik, foretog en ny Person ganske den samme Manøvre, som „Duen“ nylig havde besørget.

Ogsaa denne Person smuttede frem fra Hegnet, løb over Vejen, dukkede sig ned i Grøften og naaede i Løb Villaens Hjørne.

Men han gik den modsatte Vej.

Han gik til højre bag om Bygningen og havde de nøgne Marker paa den ene Side og Villaen paa den anden.

Af og til stod han stille og spejdede op imod Bygningens Vinduer, der alle var mørke.

Paa en Gang fo'r han sammen og lyttede.

Men det var kun en opskræmt Agerhone, der nu med hurtige og smældende Vingeslag fløj hen over Stubmarken og forsvandt i Natten.

Saa gik han videre langs Haven paa den modsatte

Side af den, „Duen“ havde fulgt, og naaede omsider det Sted, hvor denne havde skjult sig mellem Buskene.

„Pst! er det dig “ — lød det derinde fra — „kom her!“

Personen bukkede sig ned og krøb ind i Buskadset til sin Kammerat.

Den sidst ankomne var „Ekcellencen“.

„Hun er ikke gaaet til Ro endnu deroppe“ — hviskede „Duen“, — „kan du se Lyset fra Kvistværrelset?“

„Ja, er det Pigens Værelse?“ — spurgte „Ekscellencen“ ligeledes hviskende.

„Ja, naturligvis,“ svarede Duen; „vi kommer til at vente et Øjeblik, før vi fanger an.“

„Skal jeg løbe tilbage og standse de to andre?“ spurgte „Ekscellencen“ — „det er vel bedst, at vi venter et Kvarter endnu?“

„Ja, men lad dem bare komme herved,“ svarede „Duen“ — „her har vi det jo ganske ugenert.“

I det samme lød der en sagte Fløjten, som „Duen“ besvarede lige saa dæmpet, og i næste Sekund stak to nye Personer Hovedet frem mellem Buskene og krøb ind til de andre.

Som Læseren vel kan tænke, var det „Brand-Johan“ og „Søren-Taa“.

„Tøsen deroppe er nok vaagen endnu,“ hviskede „Søren-Taa“, „hvad Fa'en mon hun tager sig for paa denne Tid af Natten?“

„Ja, det er s'gu ikke godt at vide,“ svarede „Duen“, „men formodentlig skriver hun Kærestebreve. I hvert Fald bliver vi nødt til at vente, til hun er færdig.“

„Ja, der er vel ikke andet for,“ svarede „Søren Taa“,

„alt er for Resten roligt og stille. Der er ikke en Kæft, der rører paa sig.“

„Pigebarnet er ogsaa alene,“ svarede „Duen“; „men jeg tror dog alligevel, vi gør bedst i at sikre os hende, naar hun er falden i Søvn.“

„Hvordan mener du?“ spurgte „Brand-Johan“, der hidtil havde været tavs.

„Jeg mener, vi gør bedst i at stikke hende et Tørklæde i Munden og slaa et Reb om hende; vi kan aldrig vide, hvad saadan et tosset Pigebarn kan finde paa, hvis hun pludselig vaagner og opdager, at just ikke alt er, som det skal være.“

„Det kan der være noget i,“ sagde „Ekscellencen“, „lad os bare gøre hende uskadelig med det samme. Det behøver hun jo ikke at have noget varigt Møn af.“

„Nej, ingen Voldsomheder“ — sagde „Søren-Taa“, „dem er jeg ikke med til.“

„Nej, naturligvis,“ sagde „Duen“, „ingen Voldsomheder ... uden at det er strengt nødvendigt.“

I det samme krøb den sidst talende frem mellem Buskene og kiggede op mod Villaens Kvist, hvor Lyset i det samme slukkedes.

„Saa, Godnat, Ole,“ hviskede han og krøb tilbage, „Pengene ligger i Vinduet! Nu gik hun til Køjs.“

„Det var jo brilliant,“ sagde „Ekscellencen“, „saa venter vi altsaa ti Minutter, og saa fanger vi an. Det vil ogsaa omtrent passe med Tiden.“

Tavsheden faldt atter over de fire, og man hørte nu kun Blæstens Susen i Hegnet og Havens Træer.

XLII.

PENGESKABET.

Et godt Kvarter efter stod der to Mænd foran „Villa Maria„s Hoveddør, som de skiftevis forsøgte at aabne i Mørket.

Det var „Duen“ og „Søren-Taa“.

„Skal jeg ikke tænde Blændlygten?“ hviskede „Søren-Taa“, „du kan jo ikke se en Haand for dig.“

„Nej, det gaar ikke an,“ svarede „Duen“, som arbejdede med Døren, „lad mig bare forsøge en Gang til. Den skal s'gu op.“

„Hvad tror du, der er i Vejen med den?“ spurgte „Søren-Taa“.

„Aa, det er den forbandede Nøgle, der sidder indvendig,“ svarede „Duen“, „jeg kan ikke faa drejet Kammen om. Laan mig den lille Messing-Dirk, du har i Vestelommen.“

„Søren-Taa“ rakte ham den.

„Duen“ arbejdede ufortrødent videre ...

Endelig lod det dog til at han havde opgivet det; thi han vendte sig mod „Søren Taa“ og tørrede Sveden af Panden.

„Forsøg du en Gang, Søren,“ sagde han.

„Ja, lad mig faa fat,“ sagde „Søren-Taa“, „maaske har jeg bedre Held.“

Han traadte op til Døren, og der fulgte igen nogle

Minutter, i hvilke „Søren Taa“ af al Magt anstrengte sig for at lukke op.

„Duen“ rakte ham af og til forskellige Instrumenter.

Men alt lod til at være forgæves.

„Den forbandede Dør,“ hviskede „Søren Taa“, „vi faar den aldrig op.“

Han stak sine Rekvisitter i Lommen.

„Saa maa vi ind ad andre Veje,“ sagde „Duen“, „der er ikke andet ved den Ting at gøre.“

„Ja, men hvilke Veje?“ spurgte „Søren Taa“.

„Det skal du snart faa at se,“ svarede „Duen“.

Han begav sig hen til Haven, fulgt af „Søren Taa“.

„Vent blot et Minut, medens jeg siger de andre Besked,“ sagde „Duen“.

Han forsvandt, og var et Øjeblik efter tilbage hos den ventende Søren.

Begge klattrede de over det høje Plankeværk og stod et Sekund efter i Haven.

„Nu skal du se paa Løjer, Søren,“ hviskede „Duen“.

Han gik hen til Muren.

„Lad mig nu komme op paa dine Skuldre.“

„Søren Taa“ bøjede sig ned og satte Hovedet imod Muren.

„Duen“ greb ind paa Brystet og fremtog noget, som var indsvøbt i et Stykke Lærred.

Med dette i Haanden kravlede han op paa „Søren Taa“s Skuldre. Denne rejste sig i sin fulde Højde, og „Duen“ havde naaet Vinduet i den meget højtliggende underste Etage.

Han satte den Genstand, han holdt i Haanden, og

som han nu havde viklet Lærredet af, mod den ene Vinduesrude.

Det var en stor Klump grøn Sæbe.

Med et næsten lydløst Smæld trykkede han Ruden ind.

Det var kun et ganske enkelt Stykke af Vinduesglasset, der faldt ned indenfor.

Resten fulgte med tilbage, fastklæbet paa Sæbeklumpen.

„Duen“ stak Haanden ind i den frembragte Aabning og løftede Vindueshasperne af.

Et Øjeblik efter var Vinduet aabnet, og „Duen“ steg fra „Søren Taa“s Skuldre ind i Villaens Spisestue.

Han vendte sig i Vinduet og hviskede ud til Søren:

„Lad saa de andre gaa hen til Indgangsdøren; nu skal jeg straks lukke op for Jer.“

„Javel,“ svarede „Søren Taa“ og forsvandt bag Hegnet.

Da „Duen“ var bleven alene, tog han en lille Blændlygte frem, som han tændte ved Hjælp af en svensk Tændstik, han strøg af paa sine Benklæder.

Han lod saa den tændte Lygtes Lys et Øjeblik fare hen over Værelset og dets Møbler.

Det var en stor egetræsmøbleret Spisestue.

Hvad der mest tiltrak sig „Duen“s Opmærksomhed var den store Buffet, der stod i Værelsets ene Hjørne.

Længe fastholdtes han dog ikke af disse Ting.

Han skred rask igennem Værelset, aabnede forsigtigt en Dør, som førte ud til en lang Korridor og stod et Øjeblik efter ved den massive Egetræsdør, som han før forgæves havde maset med at faa op.

Udenfor hørte han hviskende Stemmer.

Det var de tre Forbundsfæller, der ventede paa at blive indladt.

„Duen“ drejede forsigtigt Nøglen om og tog den Sikkerhedskæde bort, som han nu først opdagede var sat for Døren indvendig fra.

Et Øjeblik efter gik Døren op, og de tre Forbrydere listede sig forsigtigt ind i Korridoren.

„Træk Døren til efter dig, Johan,“ sagde „Duen“ dæmpet til den sidst indtrædende.

„Javel,“ svarede denne og lukkede forsigtigt efter sig.

„Duen“s Blædlygte lyste hen over den lange Korridor.

Til højre og venstre saas en hel Række Døre.

„Den første Dør til højre, hviskede „Duen“, „fører ind til Kontoret, og det er dér Pengeskabet staar.“

„Altsaa maa vi begynde der,“ sagde „Ekscellencen“.

„Ja, hvis vi ikke skal gøre Pigen deroppe uskadelig først,“ foreslog „Brand-Johan.“

„Aa, hvad Fa'en,“ sagde „Søren-Taa“, „hun sover s'gu nok paa sit grønne Øre. Hvorfor mere Ulejlighed end strængt nødvendigt.“

„Jeg tror dog, det er bedst alligevel,“ hviskede „Duen“, „Søren og Johan, vil I begynde paa at løsne Pengeskabet, som er skruet fast til Væggen, der vender ud til Korridoren. Imens gaar „Ekscellencen“ og jeg ovenpaa og snakker et Ord med Pigen.“

„Vel!“ svarede „Brand-Johan“, „har du Rekvisitterne, Søren?“

„Ja, jeg har, hvad vi skal bruge,“ svarede „Søren Taa“.

„Saa gaar vi i Gang med dette her,“ sagde „Brand-Johan“ igen, „men bliv nu ikke alt for længe borte.“

„Det skal være et Øjeblikks Sag,“ svarede „Duen“ og forsvandt sammen med „Ekscellencen“ op ad den nærmeste Trappe.

Et Øjeblik efter var „Søren Taa“ og „Brand-Johan“ ivrigt beskæftiget med at løsne de store Skruer, der bandt Etatsraad Brinks vægtige Pengeskab til „Villa Maria“s Mure.

XLIII.

ET OVERFALD.

„Duen“ og „Ekscellencen“ listede sig sagte op ad Trapperne.

Den lille Blændlygte, som „Duen“ stadig holdt foran sig, viste Vej.

Da de var kommen til Opgangen til den sidste Trappe — den, der førte op til Kvistværelserne, sagde „Duen“:

„Lad os tage Støvlerne af, „Ekscellence“.

Begge skubbede de saa Støvlerne af nedenfor Trappen.

De listede sig sagte op ad den knirkende Trappe.

Et Øjeblik efter stod de foran den sovende Piges Dør.

„Duen“ satte Øjet mod Nøglehullet og forsøgte at kigge ind i Kammeret.

Men der var mørkt.

Han kunde ingen Ting se.

„Skal vi ikke lade hende være i Ro?“ sagde „Ekscellencen“, „det er jo ikke sikkert, at hun vil forstyrre os. Det lader til, at hun sover trygt.“

„Det kan man aldrig vide,“ hviskede „Duen“, Fruentimmer er aldrig til at stole paa ...“

Pludselig hørte de to Forbrydere en ængstelig spørgende Stemme inde fra Pigens Værelse.

Det gav et Chok i dem begge to, saa uforberedt det kom.

Sagen var den, at Pigen, som ikke var vant til at være ganske alene om Natten paa Villaen, slet ikke havde kunnet finde Ro.

Hun havde ligget længe og vendt sig i Sengen, efter at Lyset var slukket, og nu forekom det hende pludselig, at hun hørte lisende Trin og hviskende Stemmer udenfor sin Dør.

Læseren ved ogsaa, at hendes Hørelse ikke bedrog hende.

„Er der nogen udenfor?“ lod den ængstelige Stemme indefra.

Ingen af Forbryderne svarede.

De var begge to uvisse med, hvad der skulde foretages.

„Hvem er det, der er derude?“ spurgte Pigen igen,

„saa svar mig dog ... lad være med at gøre mig forskrækket ... er det dig, Sofie?“

„Hvad Fanden skal vi gøre?“ hviskede „Ekscellencen“, „hun er lysvaagen.“

„Duen“, der lyttede spændt, gav ham med Haanden et hastigt Tegn paa, at han skulde være stille.

Formodentlig mente Pigen, at det var hendes Kollega, der i en eller anden Anledning var vendt tidligt hjem fra Høstballet, og som nu vilde drive Løjer med hende.

Og atter hørte de to Forbrydere Pigens Stemme:

„Du skal lade være med at gøre mig forskrækket, hvis det er dig, Sofie, hører du det; du ved, jeg kan ikke taale det.“

De to udenfor gav ikke en Lyd fra sig. Men „Duen“ lagde Øret til Døren og lyttede spændt.

Han hørte, at Pigen stod ud af Sengen, og at hun med forsigtigt listende Trin nærmede sig Døren.

Forbryderne var øjeblikkelig klar over, at Pigen, der nu var i allerhøjeste Grad ængstelig, nærmede sig Døren for at aflaase denne.

„Giv Agt!“ hviskede han til Kammeraten, „hold Reb-
bet klart!“

I næste Nu greb „Duen“ fat i Haandtaget og rev Døren op.

De to Forbrydere styrtede ind og faldt over den rædselsslagne Pige.

„Duen plantede øjeblikkelig sin brede Næve som et Plaster for hendes Mund og bøjede hendes Hovede bag over.

Han nærmede sin Mund til hendes Øre og hviskede hæst:

„Skriger du, slaar jeg dig ihjel!“

Pigen havde ikke saa meget som faaet Tid til at udstøde et Suk, saa pludseligt og brutalt var Overfaldet sket.

Medens „Duen“ holdt hende fast i venstre Arm, stadig lukkede hendes Mund med højre Haand, benyttede „Ekscellencen“ sig af Lejligheden, og i mindre end et halvt Minut havde han sammensnoret Pigens Hænder og Fødder med det medbragte Reb.

„Tag Tørklædet her i min højre Lomme,“ hviskede „Duen“, „og slaa en stor Knude paa Midten!“

„Ekscellencen“ gjorde, som der blev forlangt.

„Se saa, lille Jomfru,“ hviskede „Duen“, „saa lukker vi Flaben op, men vi skriger ikke. Kan du se denne her. — Aa, vis hende Kniven, „Ekscellence!““ henvendte han sig til den anden.

„Ekscellencen“ trak den lange Skedekniv ud af „Duen“s Bælte og holdt den op for Øjnene af den halvt bekvæmmede Pige.

„Skriger du, lille Ven,“ fortsatte „Duen“, „saa faar du denne her plantet en fem—seks Tommer ind mellem dine Ribben! Gab op! Suttet i Munden!“

Han spærrede med begge Hænder Pigens Mund op, og „Ekscellencen“ satte Knebelen ind mellem hendes Tænder.

De to Forbrydere løftede hende op og bar hende hen til Sengen.

„Nu bliver du bare liggende stille der!“ sagde „Duen“, „der er ingen, der vil gøre dig nogen Fortræd. Naar

Kusken kommer hjem en Gang hen paa Morgenstunden, saa vil han nok befri dig fra disse uskyldige og smukke Baand, som vi har taget os den Frihed at lægge dig i."

De to Forbrydere forlod Pigen, der laa stille og hvid paa Sengen.

Hun havde tabt Bevidstheden.

Et Øjeblik efter listede de sig forsigtige og stille ned ad Trappen.

Pludselig standsede „Duen“ midt paa den anden Trappe og greb „Ekscellencen“ med et haardt Tag i Armen.

„Hvad er det?“ hviskede han forfærdet.

Den anden for sammen, og begge lyttede de meget spændt.

En skurrende og gnavende Lyd naaede deres Øren.

Det var, som om nogen savede i Jærn.

Et Øjeblik, og de to Forbrydere havde atter genvundet deres Fatning.

„Jeg tror Fanden gale mig, de er forrykte dernede,“ hviskede „Ekscellencen“, „hvad Satan er det for et forfærdeligt Spektakel, de gør!“

„De tror formodentlig, de er paa Arbejde ved Orlogsværftet,“ svarede „Duen“.

„Det er „Brand-Johan“, den Odder! Det er ikke første Gang, at han er i Færd med at ødelægge en Forretning for mig,“ sagde „Ekscellencen“ og var i et Par raske Spring nede ad Trappen.

„Duen“ fulgte ham.

Et Sekund efter stod de i Spisestuen, hvor den lille Tyvelygte oplyste de to arbejdende Forbrydere, der nu

lod til at have faaet løsnet det svære Pengeskab fra Muren.

„Hvad Satan er det dog for et Spektakkel, I gør?“

„Ja, det er s'gu'tte muligt at levere det lydløst,“ svarede „Søren-Taa“, „vi har maattet file seks svære Skruer over, for at faa dette forbandede Skab frit. Her kan I selv se — men nu er det i Orden.“

„Ja, I burde Fane'me, hellere takke os,“ sagde nu „Brand-Johan“ i Stedet for at gøre Vrovl, det har s'gu ikke været noget let Arbejde!

„Hold Kæft, Johan,“ sagde „Duen, „vi andre har heller ikke været ledige. Tøsen er i Orden deroppe!“

„I har da vel ikke stukket hende?“ spurgte „Søren Taa“ med forskrækket Tønfald.

„Skvadderhovede,“ svarede „Ekscellencen“, hvad tror du, vi havde Rebet med til? Hun ligger lige saa godt som i sin Bedstemoders Dragkisteskufl!“

„Skal vi nu ikke holde op med at sludre,“ sagde „Duen“, han trak sit Ur frem og nærmede dets Skive til Blændlygten.

„Klokken mangler ti Minutter i halvet,“ fortsatte han, efter at have set paa Uret, „det passer lige akkurat med Tiden, vi maa se at komme afsted.“

„Brand-Johan“ og Søren Taa“ greb fat i den øverste Ende af Pengeskabet og væltede det frem paa Gulvet.

En dump Klang som af mange løse Penge, der væltes om mellem hverandre, lød derinde fra.

„Vi kommer til at bære det forsigtigt,“ hviskede „Duen“, „det Rangleværk kan vi jo ikke gaa og lave Musik med ned ad Landevejen.“

Det værdige Firkløver greb nu fat i hver sit Hjørne af Skabet og løftede det op paa deres Skuldre.

„Saa gik vi!“ sagde „Duen“.

„Det er kraftstejleme' tungt!“ sagde „Søren-Taa“.

„Hold Kæft, Søren!“ sagde Ekscellencen“, det Par Hundrede Alen kan du vel nok holde ud!“

De var kommen ud af Entreen og gik forsigtigt ned ad Stentrappen.

„Vent et Øjeblik og hold alene,“ sagde „Duen“, „lad os lukke Lemmen for Juvelskrinet, vi kommer jo tilbage en Gang endnu, og det er inte værd, at nogen i Mellemtiden benytter sig af vores Fraværelse til at løbe med Sølvtøjet!“

Han drejede Dørnøglen om og puttede den i Lommen.

Kort efter havde de fire Forbrydere naaet Landevejen med deres Byrde.

XLIV.

ALFABETETS FOLK.

Stormen havde nu lagt sig, et stille, tungt Mørke hvilede ud over Vejen og Egnen.

Der var ikke et Lys at se i en eneste af de omliggende Gaarde.

Og der var ingen Stjerner paa Himmelen.

Da de fire Forbrydere i sindig Pasgang var naaet cirka Femhundrede Alen hen ad Landevejen ned mod „Søholm“, blev de pludselig anraabt af Folk, som de ikke kunde se.

„Hvem farer saa sent paa Vejen om Natten?“ spurgte en Stemme ... Natten er mørk!“

„Forenede Folk paa den lange Vej!“ svarede „Duen“.

„Hvem Satan er det?“ hviskede „Søren Taa“, „nu bliver der vel Brug for Kniven?“

„Hold din Kaje i, din Dosmer,“ hviskede „Ekscellencen“, „og lad „Duen“ om det!“

De var under dette naaet cirka fyrretyve Skridt længere frem og saa nu en stor Arbejdsvogn belæsset med Sække, som holdt ved venstre Side af Vejen.

En Mand stod ved Hesten, og en anden sad i Vejgrøften ved Siden af.

„Duen“ genkendte øjeblikkelig de to Mænd.

Det var Terningspillerne fra Lundehuskroen.

„Har Vejen været fri “ spurgte den ene.

„Vejen var klar og blank!“ svarede „Duen“, „her har I første Ladning!“

De to Mænd sprang til og hev en Masse Sække ned fra Vognen.

Den lette Maade, hvorpaa de to haandterede disse, og den Lyd, de gav, naar de faldt paa Jorden, tilkendegav, at de kun var fyldt med Papir.

Et Øjeblik efter var Pengeskabet anbragt i Vognens Bund, og Sækkene atter opstillede saa omhyggeligt, at

intet Menneske kunde se, hvilken Skat, der laa skjult under dette værdiløse Læs.

Den ene af de fremmede Mænd tog „Duen“ i Frakkeopslaget og trak ham ind til sig.

Han saa ham ind i Øjnene og spurgte med et betydningsfuldt Tonefald:

„Saa I Rødt?“

„Slet ikke!“ svarede „Duen“, som sagt: foreløbig alt klart og blankt!“

„Godt, godt!“ svarede Manden igen, „hold paa det, saa længe I kan ... Mesteren ønsker det!“

„Det skal vi!“ svarede „Duen“.

Den anden Mand traadte imidlertid til.

„Halvt Arbejde er gjort!“ sagde han, „I har fortjent en Hjertestyrkning!“

„Du har kraftstejleme' Ret, Kammerat,“ sagde „Søren Taa“ og slikkede sig om Munden, „jeg har været i Tordok lige siden Klokken ni!“

„Brand-Johan“ tog sin Hat af og tørrede Sveden af Panden:

„Ja, jeg skal ikke nægte,“ sagde han, „en lille Forfriskning vilde ikke være af Vejen. Jeg er ligefrem nødlidende!“

„Ekscellencen“ og „Duen“ sagde ingen Ting, men greb Flasken, som den ene af Arbejderne rakte dem, og tog sig hver en Slurk.

„Ekscellencen“, der var Kender, smækkede med sin Tunge:

„Det er ekstra Varer, I holder,“ sagde han, „den Cognac er ikke købt under seks Kroner Flasken!“

„Mesteren giver den!“ svarede den anden kort.

Flasken gik nu rundt til dem alle, og hver Mand fik sin Part.

Da den var kommen Omgangen rundt, strøg „Søren Taa“ sig om Hagen og sagde med et lunt Grin:

„Ja, det er vel inte værd, at vi gaar paa et Ben?“

„Vi gaar paa det Ben, vi tik!“ svarede den ene af de fremmede og satte Flasken op ved Siden af Agebrædtet, „naar Arbejdet er endt, vanker Resten!“

„Fyldebøtte!“ sagde „Ekscellencen“.

„Tørstig!“ svarede „Søren Taa“.

„Skynd dig, saa faar du Tørsten slukket!“ sagde den ene af Mændene.

„Det er lige det, jeg vil,“ sagde „Søren Taa“.

Han vendte sig og begyndte at gaa tilbage mod „Villa-Maria“.

De andre tre fulgte ham.

„Flinke Folk at have med at gøre,“ sagde „Duen“.

„Brillante Ka'le!“ svarede „Ekscellencen“, det var saadan nogle, det kunde være rart at arbejde sammen med i Fremtiden!“

„Tys! Stille!“ hviskede „Duen“, det er ikke umuligt, der kan blive saadan noget arrangeret. Det vil sige med os to! De andre der henne,“ og han saa med en let Foragt hen mod „Søren Taa“ og „Brand-Johan“ og gjorde en betegnende Bevægelse med Haanden — „Færdig med Fyrre!“

XLV.

JUVELSKRINET.

Firkloveret havde atter naaet „Villa-Maria“.

Alt var roligt og stille som før.

Døren var aflaget, og „Duen“ lukkede den op med Nøglen, som han havde i sin Lomme.

„Lad os et Øjeblik søge tilbage til vores tidligere Tilflugtssted!“ hviskede han, „jeg har et Forslag at gøre jer!“

De fire Forbrydere smuttede bort fra Indgangsdøren og sad et Sekund efter lunt gemt bag den høje, hvælvede Hæk, som de før havde valgt til Skjulested.

„Det var blot det, jeg vilde sige,“ sagde „Duen“, „trods det, at der jo ikke er nogen særlig Grund til at frygte en Overraskelse, anser jeg det dog for bedst, at vi ikke alle fire giver os til at storme op i Huset og i den Anledning gøre mere Larm end strengt nødvendigt. Det er nok, naar der er to til at gøre Arbejdet.

„Udmærket!“ sagde „Ekscellencen“.

„Og da det nu er mig, der dirigerer denne Forretning“, fortsatte „Duen“, saa foreslaar jeg, at „Brand-Johan“ kryber ud, lister sig bag om Haven og stiller sig paa Vagt paa den modsatte Side af Villaens Indgang, medens „Ekscellencen“ og jeg besørger Forretningen!“

Der var dobbelt Bund i dette Forslag, som „Duen“ her fremsatte.

For det første gjorde han det naturligvis med en vis

Forsigtighed for Øje, men for det andet havde han ogsaa til Hensigt sammen med „Ekscellencen“ at stikke en eller anden nem lille Kostbarhed til sig, thi han syntes ikke om dette at skulle aflevere hele Rovet; men paa den anden Side vilde han ingen Vidner have til sin Privat-Geschæft.

De to — „Brand-Johan“ og „Søren Taa“ — gik beredvilligt ind paa Forslaget.

„Altsaa Johan,“ sagde „Duen“, „naar jeg fløjter tre Gange paa denne Maade, — han udstodte en dæmpet Hvislen mellem Tænderne — „saa er Arbejdet gjort, og du sætter i Løb om til os andre og hjælper med at bære Gevinsten ned til Vognen!“

„Vel, vel!“ sagde „Brand-Johan“, „saa gaar jeg an.“

Han krøb ud mellem Buskene og forsvandt i Grøften, der løb langs med Havens Hegn.

„Skulde der nu ske noget Søren,“ fortsatte „Duen“, skulde for Eksempel nogen oppe fra Landevejen nærme sig Villaen, saa brug dit sædvanlige Signal, Hane-galet. Gaa derpaa ind i Forstuen og laas Døren efter dig, men forsigtigt, forstaar du, ikke en Lyd!“

„Vel, vel!“ svarede „Søren Taa“, „den skal jeg nok ordne!“

„Har du Smaaredskaberne, Ekscellence?“ spurgte „Duen“.

„Ekscellencen følte sig paa Brystet og i sine Lommer.

„Jo,“ svarede han, „jeg tror, jeg har det hele ... Næh, bi lidt, giv mig den lille Messingdirk, Søren, den faar vi maaske Brug for!“

Søren rakte ham Dirken.

„Skal vi saa gaa an!“ sagde „Duen“.

„Lad gaa med det!“ svarede „Søren Taa“.

De tre dukkede ud fra Buskene.

Kommen ind i Entreen tændte „Ekscellencen“, Tyvelygten.

„Søren Taa“ satte sig paa Trappestenen for at holde Vagt.

De to andre listede sig frem langs den lange Korridor.

„Duen“ standsede foran en Dør.

„Efter Tegningen, jeg fik, hviskede han, „skulde dette være Fruens Soveværelse.“

„Ekscellencen“ aabnede forsigtigt Døren og kiggede ind.

Han lod Tyvelygtens skarpe Skin fare hen over Værelsets forskellige Genstande.

„Ja, det er tydeligt nok,“ sagde han, „vi er, hvor vi skal være. Der staar Toiletmøblet, hvori Kostbarhederne jo skulde findes.“

Han pegede paa et smukt Mahognimøbel med lyseblaat Silkeomhæng.

De to Forbrydere listede sig hen over det bløde Tæppe, der dækkede hele Gulvet.

„Duen“ knælede ned og stak en Dirk ind i den øverste Skuffes Nøglehul.

Han trak til sig.

Skuffen var laaset.

„De passer godt paa deres Sager her!“ hviskede han til „Ekscellencen“, „men hvad er vi til for?“

Og han lo med en kort, klukkende Latter.

Et Tag og et Par raske Omdrejninger med Dirken — og Skuffen fløj op.

„Ekscellencen“ løftede Tyvelygten og lod dens Lys skinne ned i Skuffen.

Tom!

„Satan han lyne i det Skidt!“ hvislede „Duen“ mellem Tænderne, „Spildt Arbejde!“

„Gaa til den næste!“ svarede Ekscellencen rolig, „jeg tror Tegningen er god nok.“

Atter maatte Dirken holde for.

Men denne Gang bandt Laasen bedre.

„Det knagede i alle Møblets Fuger ved „Duen“s Anstrengelser.

„Prøv du!“ sagde han til „Ekscellencen“.

„Du er for hidsig, Due,“ hviskede „Ekscellencen“ bestandig rolig, „der skal Taalmodighed og Ro til den Slags Arbejde.“

Han greb efter Messingdirken i sin Vestelomme, tog et Par rolige og, som man kunde se, øvede Tag, og Skuffen sprang op.

Tyvelygten lyste atter for de to Forbrydere.

„Natlinned!“ sagde „Duen“ haanligt og slængte et Par Stykker kniplingsbesat Linned ud paa Gulvet: „Tøj altsammen, den Onde galeme!“

Han krængede hele Skuffens Indhold ud.

Skuffen indeholdt virkelig kun Linned.

„Saa til den næste,“ sagde „Ekscellencen“ roligt, „lad mig.“

Den lille Messingdirk gjorde atter god Tjeneste, og et Øjeblik efter var Skuffe Nummer tre lukket op.

„Duen“ satte Lygten paa Skuffekanten.

I det samme greb „Ekscellencen“ begærligt til med begge Hænder.

Han løftede et sølvbeslaaet Ibenholtsskrin op og stirrede paa den store Sølvplade, som var fastskruet paa Æskens Laag.

Ved Lygtens Skin læste han:

Morgengave
til
Therese Brink.

„Her har vi Sagerne!“ sagde han og rystede Skrinet en Smule.

Det var tungt og, som man kunde mærke, næsten fyldt — formodentlig med Kostbarheder.

„Var det ikke bedst at se Indholdet efter med det samme,“ spurgte „Duen“ og greb Skrinet, „men vi har vel Fanden ikke saa lille en Dirk i vort Eje.,“

„Behøves ikke heller,“ sagde „Ekscellencen“, „det skal jeg besørge!“

Han trak den lange Kniv, der sad ved „Duen“s højre Side, og satte den ind i Revnen mellem Skrinet og Laaget.

Han drejede den et Par Gange, og Laaget sprang op med et lille Knald.

Et stærkt flimrende Spil af mange Stene fra Armfinge og Broscher, fra Halsbaand og Kollier slog de to Forbryderes grådske Øjne i møde.

„Guds Død og salte Pine!“ hviskede „Duen“, „her er Fanden lyne mig nok for en Mand til at leve af Resten af sit Liv.“

„Og alt det skal vi aflevere for raadne Tusinde Kroner,“ sagde „Ekscellencen“, „det er der egentlig ikke megen Rimelighed i.“

„Det gør vi Fanden ta' mig heller ikke!“ hviskede „Duen“, „her skal du se: Dette store Halsbaand med Diamanter stikker jeg til mig, og det betragter vi som vores Ekstrahonorar!“

„Brillant, Kammerat!“ sagde „Ekscellencen“, „den er jeg med til! Men lad os saa lukke Skrinet til igen, saa kan der ikke rettes nogen Mistanke mod os for at have fingereret ved Sagerne.“

„Duen“ forsøgte at lukke Skrinet, men nu vilde Laasen ikke binde.

„Satan staa i det!“ hviskede han, „den vil ikke lukke!“

„Naa, ja, saa Fanden med det,“ sagde „Ekscellencen“, „slaa det Silkebaand om den, der ligger der, det er jo da klart, at vi maa undersøge Sagerne, ellers kunde vi jo let komme til at løbe af med en Æske Flipper eller noget andet Ragelse.“

„Duen“ gjorde, som den anden sagde, og stillede Skrinet ved Siden af sig paa Gulvet.

Diamanthalsbaandet havde han stukket til sig.

„Ekscellencen“ halede enanu et Glasskrin, som indeholdt forskellige kostbare Guldsager frem, samt en Del Etuier, af hvilke et omsluttede et diamantbesat Ur med en Del Diamanter paa Viserne.

Skuffen var tømt.

„Det er vel bedst, at vi faar den sidste med,“ sagde „Duen“, og stak Dirken ind i Toiletmøblets underste

Skuffe, „saa kan du, imens jeg lukker op, binde hele Butikken der ind i et Lagen.

„Ekscellencen“ gjorde som forlangt, og den anden gav sig i Lag med Skuffen.

„Du kunde forresten ogsaa,“ fortsatte „Duen“, idet han vedblivende arbejdede med sin Dirk, „liste dig over i Spisesalen, det er Døren her skraas overfor, og se om du ikke kunde lukke Sølvskabet op. Det er bedst, at vi nu tager Resten paa en Gang.“

„Jeg er ikke rigtig dristig ved at gaa alene derover,“ hviskede „Ekscellencen“, „jeg synes, at vi skulde følges ad.“

„Naa, ja, ja, saa vent bare et Øjeblik, nu kommer denne her,“ sagde „Duen“, „saa skal jeg gaa med dig ...“

„Ekscellencen havde to Grunde til ikke at ville forlade „Duen“

For det første var han ikke rigtig dristig ved at være alene i den uhyggelige Natte-Stemning, der rugede om dem; thi han var langt fra en saa helbefaren Forbryder som „Duen“, trods det, at denne var meget yngre ...

„Duen“ havde endelig faaet Skuffen op.

Den indeholdt kun Papirer.

Med et ærgerligt Udbrud smækkede han den til igen og rejste sig.

„Var der ingen Ting?“ spurgte „Ekscellencen“ og nærmede sig forsigtigt.

„Jo en hel Kasse fuld af Skidt og Møg,“ svarede „Duen“.

„Var det ikke værd at undersøge det nærmere?“ spurgte „Ekscellencen“ og trak Skuffen ud igen.

„Ja, for mig gerne,, svarede „Duen“, men jeg gider s'gu ikke ligge og rode i en Bunke gamle, mugne Aviser. Og forresten har vi heller ikke saa megen Tid. Vi maa skynde os.“

„Nej, det lader s'gu til, at det er Papir altsammen,“ sagde „Ekscellencen“, der stadig laa og ragede i Skuffen.

„Ja, det var jo det, jeg sagde, vedblev „Duen“, „du kunde spare dig Ulejligheden. Lad os nu komme afsted ...“

Pludselig for „Ekscellencen“ tilbage fra Skuffen og udstødte et halvkvalt Skrig af Skræk og Smerte.

Et Øjeblik stod han som lamslaet.

Saa løb han pludselig hen til Blændlygten og lod dens skarpe Skin falde paa sin højre Haand.

„Hvad Fanden er der i Vejen?“ spurgte „Duen“, som ogsaa var bleven opfyldt af Ængstelse ved „Ekscellencen“s sære Opførsel.

„Der var en, der stak mig,“ hviskede „Ekscellencen“ hæst.

Han var bleven aldeles kridhvid i Ansigtet.

„Aa, Sludder!“ sagde „Duen“, som ikke var henfalden til Overtro, „du fantaserer.“

„Jeg siger dig, der var en, som stak mig,, vedblev „Ekscellencen“ ivrigt, „se her for Satan! Blodet render jo af mig.“

„Duen“ løb hen til ham og kastede ved Lygtens Skin et Blik paa Haanden.

„Ekscellencen“ havde Ret.

Omtrent midt paa den højre Haands Bagside havde et spidst og fladt Instrument frembragt et cirka en halv Tomme bredt Saar, hvorfra Blodet løb.

Ved Synet af Blodet kom der pludselig ligesom en umaadelig, spænstig Energi over „Duen“.

„Tør Blodet af,“ hviskede han hurtig, „kom her“ — han rev et Lommetørklæde op, som han med et rask Tag delte i to Stykker.

„Se her,“ vedblev han, „slaa den om Haanden, du kan da vel for Satan forstaa, at det ikke gaar an at gaa og lave Blodspor efter os ... Lad mig binde det første ... se, saa, slaa nu selv den anden Strimmel om.

Han løb hen til Skuffen, trak sin lange Skedekniv og gav sig til med den til at rode om mellem Papirerne.

I næste Øjeblik stak han den venstre Haand ned i Skuffen og trak den et Sekund efter tilbage, bevæbnet med en sirlig og rigt udarbejdet lille Sølvdolk med Hefte af Guld.

Det var et Damevaaben, en kostbar, lille Luksus-Dolk, mere til Pynt end til Nytte.

„Her har du Forbryderen,“ sagde „Duen“ og rakte den forbløffede „Ekscellence“ Vaabnet, „gem du den til en Erindring om den lille Paamindelse, du der fik, om at holde dine Fingre af fremmede Folks Gemmer.“

Og „Duen“ lo med en spottende Latter.

Men sæt først en Prop i Enden af Dyret,“ vedblev han, „for ellers risikerer du, at den bider dig igen.“

XLVI.

„OLE HUSAR“.

Som tidligere fortalt havde Villaens Kusk, „Ole Husar“, om Eftermiddagen før Indbrudsnatten paa Vejen udenfor Villaen truffet et Par unge, velklædte Mennesker, med hvilke han var fulgt op til Gentofte Kro for at spille Kegler.

Dette Spilleparti var dog bleven afbrudt hen paa Eftermiddagen.

Dels morede det ikke „Ole Husar“ rigtigt i Dag.

Han kunde mageligt have Krammet paa de to unge, hvad Keglerne angik ... men der var en Ting, som han ikke kunde hamle op med dem i. Han kunde ikke drikke sammen med dem.

„Ole Husar“, der ellers nok holdt at at tømme sit Glas, var ikke rigtig i sit Es overfor den Masse Drikkevarer, der bestandig flød ind til de tre Mennesker.

Ole forstod ikke en Gang rigtig, hvor Varerne kom fra, og hele Historien smagte ham kort sagt ikke.

Imidlertid skulde han paa en højst bekvem Maade blive taget ud af baade Kegle- og Drikkepartiet.

Pludselig traadte der en Mand ind paa Keglebanen, en velstaaende Gaardejer oppe fra Holtekanten, med hvem Ole havde ligget sammen i Tjenesten.

De havde begge lært som Husar-Rekrutter paa Jægersborg Kaserne.

Denne Mand, der holdt meget af Ole, der jo, som

alt fortalt, var en frisk og en rask Fyr, blev glad ved atter at løbe paa sin gamle „Slof“, som han kaldte ham, og det endte med, at Gaardmanden inviterede Ole med sig hjem.

I Nærheden af hans Gaard, fortalte han, laa der nogle skovbevoksede Bakker, hvor han havde opdaget Rævehuler. I Aften i Skumringen havde han tænkt sig at gaa paa Rævejagt, om ikke Ole kunde have Lyst til at være med?

Dette kom „Ole Husar“ højst belejligt.

For det første havde han stor Lyst til at skyde, og for det andet havde han ikke det mindste imod at komme bort fra de to unge Mennesker, som slog daarligt Kegler, men som til Gengæld drak saa meget desto bedre.

I Skumringen kørte Gaardmanden og „Ole Husar“ bort fra Kroen for at gaa paa Rævejagt.

Ole havde i Forvejen hos Kromanden laant et Bøsse, som han lovede at komme tilbage og aflevere den næste Formiddag.

Gaardmanden havde kun et Gevær til sig selv.

De to unge Mennesker blev øjensynligt noget slukørede ved denne Vending, Sagerne tog; men de følte sig paa den anden Side atter roligere, da „Ole Husar“ paa deres Spørgsmaal, om han kom tilbage, svarede, at det gjorde han næppe. Dette her vilde nok trække ud det meste af Natten.

Noget efter gik de to unge Mennesker ned til Gentofte Station og satte sig i Toget, der gik til København.

Det Tog, der nord fra kom ind til Gentofte Station ved Eitiden, medbragte „Ole Husar“, som nu vendte hjem fra Rævejagten.

Den var desværre totalt mislykket.

Ole havde ikke en Gang faaet Lejlighed til at skyde sit Gevær af.

Med Bøssen over Skulderen slentrede han langsomt op gennem Gentofte By.

Klokken slog et paa Kirkeuret, da han gik der forbi.

I Kroen var alting lukket og slukket.

„Gud skal vide, hvordan det gik de unge Mennesker“, tænkte „Ole Husar“. „De er vel nu saa drukne, at de hverken kan se eller høre. Eller ogsaa sover de de Retfærdiges Søvn.

Naa, nu kommer jeg jo herop med Bøssen i Morgen Formiddag,“ tænkte han videre, „saa kan jeg faa at høre, hvor længe de blev, og hvordan det ellers er gaaet dem ... for de var s'gu svært i Hopla ...“

Og Ole lo stille ved sig selv.

Han var kommen ud gennem Byen og havde nu fri Udsigt over de flade Marker.

Langt borte laa „Villa Maria“ lys og hvid tilhøjre for Vejen.

Natten var stille og mørk, og Luften tung og lummer.

Den overtrukne Himmel saa underlig graa og truende ud.

Det var næsten, som trak det op til Torden.

En enkelt tung Regndraabe faldt allerede med et Smæld paa den haarde Vej.

Det var Uvejrets Forposter, der rykkede frem.

„Ole Husar“ tænkte med Længsel paa sin gode, varme Seng i den lune Kælderstue.

Og han fremskyndede sin Marsch, medens en fjern, svag Rullen fra Øst forkyndte, at Forposterne havde bragt rigtig Melding.

XLVII.

KAMPEN.

Paa „Villa Maria“s Stentrappe sad „Søren Taa“ stadig og passede sin Vagt.

De trak det længe ud med Forretningen deroppe, syntes han.

Af og til rejste han sig og gik et Par Skridt frem og tilbage for at røre Lemmerne.

En enkelt Gang havde han haft Besøg af „Brand-Johan“, som holdt Vagt paa den anden Side af Villaen.

De havde vekslet et Par Ord om, at det vist snart vilde være paa Tiden at komme afsted, og Søren havde endogsaa slaaet et Par forsigtige Slag paa Indgansdøren for at skynde paa de andre.

Nu var „Brand-Johan“ atter vendt tilbage til den modsatte Side af Bygningen, og „Søren Taa“ havde igen indtaget sin Plads paa Trappestenen.

Klokken var nogle Minutter over et.

„Søren Taa“ lyttede af og til efter det begyndende Tordenvejr, hvis første, fjerne Rullen gentagne Gange havde skræmt ham ...

Pludselig sprang han op, lagde Haanden bag Øret og iyttede spændt.

En ny Lyd havde blandet sig ind i Nattens fjerne Larm ...

Hvad var det?

„Søren Taa“ for sammen.

Var det ikke Skridt? ...

I det samme trak „Brand-Johan“ ham forsigtigt i Ærmet.

„Søren Taa“ vendte sig og stirrede i Mørket paa sin Kammerat.

„Brand-Johan“s Øjne var store og stirrende.

„Der kommer en Mand ned ad Vejen mod Villaen,“ hviskede han med hæs Stemme, „jeg kunde skimte ham ovre fra den anden Side, da han drejede om ved Landevejen ... Se der, nu kan du selv se ham ...“

I det samme trykkede de sig begge op til Indgangsdøren.

„Hvad skal vi gøre?“ spurgte „Søren Taa“ hurtigt hviskende.

„Smut ind, varsko de andre og laas Døren efter dig,“ sagde „Brand-Johan“, jeg gemmer mig herude i Hækken og ser Tiden an.“

Som sagt saa gjort.

„Brand-Johan“ gled som en Snog langs Villaens Mur og var et Sekund efter gemt i det tætte Hegn, der omgav Haven.

I samme Øjeblik standsede „Ole Husar“ foran Villaens Hovedindgang.

Han for sammen.

Hvad var det?

Lød det ikke som om en Nøgle drejedes om i Døren lige foran ham.

Oles Øren havde ikke bedraget ham. Det var virkelig en Laas' Smækken, han havde hørt.

Men hvem kunde det være?

Ole var overbevist om, at ingen af Pigerne var oppe paa denne Tid af Døgnet.

Med et Spring var han oppe ad Stentrappen og lagde Øret til Døren.

Han lyttede spændt.

Jo, vist saa, det var virkelig forsigtigt listende Trin, han hørte — Trin, som fjernede sig mere og mere.

„Ole Husar“ tog forsigtig Bøssen ned fra Skulderen og spændte Hanen.

Geværet var ladet med Rævehagl.

Han stod stille et Øjeblik, spejdede saa til højre og venstre for at forvisse sig om, at han var ene.

Men der var ikke en Busk, der rorte sig.

Alt var lummert og stille i Natten.

„Ole Husar“ lagde atter Øret til Døren og lyttede.

Nu hørte han igen Trin, som forsigtigt nærmede sig.

En ganske svag Hvisken af Stemmer syntes han ogsaa at høre.

„Ole Husar“ var nu sikker paa, at der var noget galt fat paa „Villa Maria“ i Nat.

Da de listende Trin havde naaet Døren, traadte „Ole

Husar“ et Trin ned ad Trappen og hævede Bøssen i Højde med Dørens Laas.

„Hvem er det, der er derinde?“ spurgte han med fast Stemme.

Ingen svarede.

Der lyttedes spændt paa begge Sider af Døren.

„Jeg spørger endnu en Gang,, gentog Ole, „hvem er det, der er derinde?“

Bestandig intet Svar.

De tre Forbrydere bag Døren var i Øjeblikket ganske tvivlraadige med, hvad de skulde gøre.

„Jeg er Kusk her paa Villaen,“ vedblev Ole saa højt, at han var sikker paa, at de andre indenfor kunde høre ham, „jeg forlanger, at De skal svare mig ... Er det nogen af Pigerne, eller er det mit Herskab, som er kommen hjem, saa svar mig.“

Men indenfor Døren bevaredes der bestandig en urokkelig Tavshed.

Nu tabte Ole Taalmodigheden.

„Siden man ikke vil svare mig,“ raabte han, „saa maa jeg formode, at det er ubudne Gæster, som er tilsiede, og jeg vil da lade dem vide, at jeg er bevæbnet. Jeg staar her med en ladet Bøsse i Haanden. Vil De ikke sige mig, hvem De er, og hvad De har her at gøre, saa svarer jeg ikke for noget. Jeg agter at gøre min Pligt.“

„Hvad Satan skal vi gribe til?“ hviskede „Ekscellencen“ indenfor Døren til sine to Kammerater.

„Tys! Ti stille!“ svarede „Duen“, „det er vel Løgn, han siger; det er ikke sikkert, at han er bevæbnet med Skydevaaben ... List Nøglen ud, Søren, saa skal jeg forsøge at kigge.“

„Søren Taa“ nærmede sig forsigtigt Døren og drejede langsomt Nøglen om.

„For sidste Gang,“ raabte „Ole Husar“ udenfor, svar, eller jeg skyder!“

Der fulgte imidlertid ikke noget andet Svar end den Lyd, det gav, da „Søren Taa“ trak Nøglen ud af Dør-
laasen.

„Ole Husar“ nærmede Bøssepipen til den underste tynde Dørfyldning, hvor han var vis paa, at de store Rævehagi med den svære Krudtladning bag vilde slaa igennem.

Han vilde desuden kun uskadelliggøre — ikke dræbe; derfor sigtede han efter Benene paa sine Modstandere.

Altsaa Nøglen blev trukket ud, og der paafulgte intet andet Svar paa Oles Spørgsmaal.

Saa bestemte „Ole Husar“ sig til at gaa angrebsvis til Værks.

Han lagde Fingeren paa Aftrækkeren og fyrede.

Skuddet faldt, ligesom „Søren Taa“ vilde trække sig tilbage med Nøglen og gøre Pladsen fri for „Duen“.

Ved Lyden af det svære Knald, som Oles Skud afgav, fo'r de to Forbrydere forskrækket nogle Skridt tilbage i Entréen. Men den tredie, „Søren Taa“, fulgte ikke med.

Han gav et højt Vræl fra sig og faldt saa lang han var i den mørke Gang.

Sorens Ben var for tredie Gang bleven skamferet.

Det meste af Ladningen sad i hans venstre Skinneben og Læg.

„Duen“, der øjeblikkelig forstod Situationen, sprang dristig frem og lagde sit Øje til Noglehullet.

Han vilde forvisse sig om, hvorvidt Angriberens Gevær var enkelt- eller dobbeltløbet og i første Tilfælde selv skride til Angreb, før den anden fik Tid til at lade igen.

Da Krudtdampen et Sekund efter var trukket bort, saa „Duen“ paa „Ole Husar“s Bevægelser, at Geværet kun havde haft et ladt Løb.

Ole var sprungen tilbage paa Vejen og stod nu og anstrengte sig for at faa hædet Krudt i Løbet.

Geværet var en Forlader.

„Giv mig Nøglen, hurtigt!“ hviskede „Duen“ med hæs Stemme.

„Ekscellencen“ rev den ud af Haanden paa den faldne „Søren Taa“.

I næste Sekund havde „Duen“ lukket Døren op.

Uden at betænke sig trak han den lange Skedekniv og satte i et hurtigt Spring ned ad Trappen og ind paa „Ole Husar“.

Men Ole var lige saa rask i Vendingen.

Da han saa Døren blive revent, fo'r han et Par Skridt tilbage paa Vejen, vendte hurtig Bøssen om og modtog sin Modstander med løftet Kolbe.

Et Par Sekunder stod de begge stille og stirrede vildt paa hinanden.

Det var, som tog de paa Afstand Maal af hinandens Kræfter, før det gik løs.

„Stikker du med Kniven, saa slaar jeg til med Kolben,“ raabte „Ole Husar“, „hvad vil I her?“

„Duen“, som godt indsaa, at han ikke med Kniven vilde kunne klare sig imod den langt bedre bevæbnede Modstander, svarede ikke paa Oles Spørgsmaal.

Han søgte kun at manøvrere saaledes, at han fik Ole mellem sig og sine Kammerater ved Indgangsdøren.

Men Ole, som straks mærkede hans Hensigt, vilde ikke gaa i Fælden.

Han trak sig tilbage hen imod Havegærdet og søgte paa denne Maade at holde sig Ryggen fri.

Med et lynsnart Spring fremad, gjorde „Duen“ pludselig et Skinangreb mod ham, men havde i næste Nu dukket sig for det Slag, som Ole rettede mod hans Hoved med Bøssekolben.

Kolben strejfede dog „Duen“s venste Øre og faldt med et haardt Slag paa hans Skulder.

„Djævelen hente dig!“ brolede han vildt, „jeg skal flaa dig levende, din ...“

I samme Sekund som Oles Bøssekolbe fo'r nedefter, og han atter vilde hæve den til nyt Slag, forandredes Kampen pludselig.

Han følte sig paa en Gang omslynget at „Brand-Johan“s vældige Arme; thi denne var som et Lyn dukket ud fra Buskene og havde grebet til netop i det Øjeblik, da Lejlighed gaves.

I sin Hidsighed og i sit Raseri over Smerten, som det tildelte Slag forvoldte ham, sprang „Duen“ frem og plantede med et hurtigt Stod sin lange Kniv dybt i „Ole Husar“s højre Skulder.

„Der har du Tak for sidst,“ brolede „Duen“, „se nu, hvordan den Konfekt smager dig!“

Ole sank med et Smertenssskrig sammen i „Brand-Johan“s Arme.

XLVIII.

BANDENS HERRE.

Et Øjeblik efter laa den haardt saarede „Ole Husar“ i Entréen bag den aflaaede Dør.

„Brand-Johan“, der var den største og stærkeste, havde belæst sig med det sidste Bytte.

„Duen“ og „Ekscellencen“ bar den stønnende „Søren Taa“ imellem sig.

Søren havde ganske faaet sit Ben ødelagt og kunde ikke støtte paa det.

Ti Minutter efter naaede de den ventende Vogn, der endnu holdt paa det samme Sted.

En tredje Mand, som ikke for havde været til Stede, gik de ankommende i Møde.

„Tiden gaar,“ sagde han i en utaalmodig Tone, „I er længe om Jeres Arbejde!“

„Vi kan ikke gøre for det,“ svarede „Duen“, „det røde har vist sig.“

„Hvad for noget?“ spurgte Manden forbavset, „var Vejen ikke fri?“

„Nej,“ svarede „Duen“, „Kammeraten her er skudt i Benet.“

„Paa Vognen med ham sammen med det andet!“ sagde Manden kort, „er der foreløbig klar ad Vejen nu?“ —

„Foreløbig, ja,“ svarede „Duen“, „men det har vi selv maattet sørge for.

Han gjorde en betegnende Bevægelse med Haanden.

„Bare vi ikke har efterladt Blodspor paa Vejen,“ sagde „Ekscellencen“.

„Betyder ikke noget,“ sagde den fremmede, „pas paa Jeres Klæder. For Resten, bløder Skudsaar ikke syn-
derligt. Ham der — han pegede paa Læsset, hvor „Søren Taa“ var bleven anbragt skjult mellem Sækkene og det øvrige — ham beholder jeg foreløbig, til han er rask. I forstaar mig vel ...“

De tre andre forstod godt Mandens Mening.

„Søren Taa“ var „Corpus uelicti“ og havde bedst af at blive gemt af Vejen.

De to Mænd var imidlertid bleven færdige med deres Arbejde og sad nu paa Agebrættet.

„Kør væk!“ kommandere den fremmede.

Kusken piskede paa Hestene, og Vognen rullede bort ad Landevejen og forsvandt i Natten ...

„Og saa er det bedst, at vi opgør vort Mellemværende med det samme,“ fortsatte den fremmede.

Hans Blik hvilede et Øjeblik paa „Duen“s Galgenfysionomi.

Denne Mand havde en mærkelig Maade at stirre paa.

Hans Øjne lyste i Mørket som en Kats.

De brændte ligesom to Gløder der, hvor han lod dem falde.

„Duen“ betragtede et Øjeblik den fremmede usikkert, følte sig derpaa underlig urolig og søgte at undgaa disse Øjne, der ligesom aad sig ind i ham. Men han kunde ikke slippe for dette Blik. Det bandt ham fast.

Pludselig holdt den fremmede op med at stirre, og han sagde i en rolig og ganske dagligdags Tone:

„Giv mig saa de Smaating, I har stukket i Lommerne. Det er ikke værd, at I gaar og røber Jer selv.“

Der blev en kort Pavse.

De tre Forbrydere stod usikre og vaklende.

Endelig tog „Brand-Johan“ Ordet.

„Jeg har ikke stukket noget i Lommen. Ikke det jeg ved af.“

Den fremmede kastede et hurtigt Blik paa ham, og der kom atter denne underlige Fosfor-Glød i hans Øjne.

Saa svarede han kort:

„Det ved jeg nok.“

„Jeg har heller ikke taget noget,“ begyndte „Duen“ nu, „alt er afleveret til Vognen ...“

Den fremmede strakte rask Haanden ud imod ham, Øjnene brændte igen lige i „Duen“s Ansigt, og hans Stemme klang skærende kold:

„Udlever!!!“

I næste Nu laa Diamanthalsbaandet i hans fremstrakte Haand, den, han derpaa flyttede over imod „Ekscellencen“.

Denne Gang behøvede han slet ikke at sige noget.

Det Blik, hvormed han betragtede Forbryderen, var alt nok.

„Ekscellencen“ lagde Sølvdolken ved Siden af Halsbaandet, og den fremmede stak rolig begge Dele til sig.

„Jer to faar jeg maaske senere Brug for,“ sagde han saa.

De tre Forbrydere betragtede maalløse denne mærkelige Mand.

Han udøvede en Magt over dem, som de ikke selv var i Stand til at forklare sig.

„Og nu vor Mellemregning,“ vedblev den fremmede og tog en Tegnebog frem af sin Brysttomme, „se her, han rakte dem hver en Bunke Hundredekrone-Sedler, „tæl efter, om det er rigtigt.“

De tre Forbrydere gav sig til at tælle.

Der var ti Sedler i hver Bunke.

„Er det rigtigt?“ gentog den fremmede igen.

„Fuldkommen rigtigt!“ svarede „Ekscellencen“.

Og de andre to nikkede til Tegn paa, at det samme gjaldt for deres Vedkommende.

„Saa endnu kun et Par Instrukser,“ fortsatte den fremmede, „som I behager at følge.“

De tre lyttede spændt.

„Nu følges I ad, til I naar Vejen, der drejer af til Emdrup. Den følger du.“

Han pegede paa „Duen“.

„Du gaar forbi Bispebjerg ind over Nørrebro i hurtig Marsch, søger straks Gæstgiverriet „Den sorte Nogle“,“ den fremmede opgav en Gade og et Husnummer inde i et af Byens skumleste Kvarterer, „der ringer du

uden videre paa og siger til Manden, som lukker dig op: „Nat er Nat!“ — Gentag det.“

„Duen“ gentog som en Skoledreng:

„Nat er Nat!“

„Du vil faa et Værelse anvist, hvor du kan sove til i Morgen, fortsatte den fremmede, „og det første, du har at gøre, naar du kommer ud af Fjerene, er at faa dine Penge opbevaret paa et fornuftigt Sted. Du forstaar mig?“

„Ja, jeg forstaar godt,“ svarede „Duen“.

„Vel!“ Den fremmede fortsatte: „I andre to gaar videre sammen, indtil I naar „Vibenshus“. der drejer du af,“ han pegede paa „Eksceillencen“, „og gaar ned til Strandvejen, ad hvilken Vej du kommer til Byen. Den tredie af Jer, altsaa ham der,“ han gjorde en Bevægelse med Haanden imod „Brand-Johan“, „vedbliver at følge Lyngbyvejen. — Alle søger I saa det samme Gæstgiversted — altsaa „Den sorte Nogle“, og den fremmede nævnede igen Adressen, „og alle giver I den samme Parole. Husker I den?“

Alle tre gentog de:

„Nat er Nat!“

Den fremmede fortsatte:

„Skulde I nu mod Forventning blive anholdte, saa vil Jeres Alibi blive bevist. I forstaar, I har været i Jeres Seng paa Gæstgivergaarden Klokken elleve. Det har jeg ordnet. Forstaar I mig?“

„Fuldkommen!“ svarede „Ekscellencen“, der var ret intelligent, og som af ganske Hjerte beundrede den Forudseenhed, hvormed hele „Forretningen“ var arrangeret.

„Vel, saa af Sted!“

Den fremmede talte som en General.

„Duen“ nærmede sig ham med Kasketten i Haanden:

„Maaske faar De senere Brug for os?“ spurgte han.

„Maaske,“ svarede den fremmede, „jeg vil se Tiden an.“

„Tak for denne Gang,“ sagde „Brand-Johan“.

Den fremmede slog hilsende ud med Haanden, og de tre Forbrydere begav sig paa Vej ind mod Byen — det store, urolige København, som laa derinde dunkel og slumrende i den sene Nat. —

Den fremmede blev et Øjeblik staaende og saa efter dem.

Et koldt, haanligt Smil fortrak hans Ansigt.

„Barnlige Sjæle!“ sagde han.

Saa vendte han sig om og vandrede langsomt ud ad Vejen, ud i det flade, tavse Land, hvor den første Morgenlys allerede viste sig i Øst.

Det var Chefen selv.

Bandens Herre.

XLIX.

DEN VAAGENDE OG DEN SOVENDE RETFÆRDIGHED.

En Times Tid efter, at de Begivenheder, som vi sidst har omtalt, fandt Sted, stod den unge Pige fra

„Villa Maria“, som havde været til Høstbal, udenfor Villaens Hovedindgang og tog Afsked med sin Kæreste.

Pludselig fór Pigen sammen.

„Hvad var det?“ spurgte hun Karlen, som stod ved Siden af hende, „hørte du ikke? Det var akkurat, som om nogen jamrede sig!“

Nej, Karlen mente ikke at have hørt noget.

Men et Øjeblik efter hørte de begge ganske tydeligt svage Raab om Hjælp, og de forstod, at Lyden kom fra Villaens Entré.

Nogle Minutter efter var Karlen entret ind ad et Vindue og havde fundet den saarede „Ole Husar“, der en Tid havde været bevidstløs paa Grund af Blodtabet.

Saa var han et Øjeblik kommen til sig selv og havde hørt Stemmer udenfor.

Resten kender Læseren ...

Fem Minutter efter galoperede Karlen bort fra Villaen, op imod Gentofte By, efter Politi og Læge.

Medens han var borte, bragte Pigen den saarede „Ole Husar“ til Sengs og fandt ved den Lejlighed sin bundne og kneblede Medtjenerinde, der var halvdød af Skræk.

Den stakkels Pige blev befriet for sine Baand.

Hun græd højt ved Synet af den Ødelæggelse, der var anrettet paa Villaen.

„Aah Gud!“ jamrede Hun, „hivad vil Herskabet sige, naar det kommer hjem og faar al den Ulykke at vide! Alle Fruens kostbare Smykker er borte! Og Herrens Pengeskab! Aah Gud, aah Gud! Vi bliver sagt op af vore Pladser alle tre.“

Lidt efter kom Lægen, en Assistent og to Politibetjente.

Oles Saar blev syet sammen, og Lægen erklærede, at der ingen Fare var for hans Liv.

Ganske vist var Skulderen revet op, og Blodtabet havde været stort, men med Oles kraftige Konstitution for Øje, turde han rolig erklære ham helbredet om en tre Ugers Tid.

Politiet nedsatte øjeblikkelig Forhør paa Stedet og søgte navnlig at faa et nogenlunde antageligt Signalement af de fire Forbrydere.

Men da saavel Pigen som „Ole Husar“ kun havde set dem i Mørke, var det højst mangelfulde Oplysninger, de kunde give.

Kun „Duen“s Galgenfysiognomi havde nogenlunde præget sig i deres Erindring.

Det var jo ham, der saavel havde overrumplet Pigen som saaret „Ole Husar“.

Dette Ansigt erklærede de begge nok at kunde kende igen, om de oftere fik det at se.

Medens alt dette stod paa, var Morgenens brudt frem. Værten i Lundehuskroen tog Skodderne fra sine Vinduer og aabnede Forretningen.

Endnu laa den tykke Betjent tildækket med sin Kappe paa Voksdugssofaen og snorkede højt.

Først nu, da Solen skinnede lige ind paa hans fede, blussende Ansigt, og Pigen, der foretog Rengoringen,

begyndte at rumster med Bænke og Borde, slog han Øjnene op, og saa sig om med et forvildet Blik.

„Hvad Satan er det for noget, Frantz!“ sagde han, og gned sine Øjne, „det er jo høj lys Dag, og jeg, der skulde have været ud og patrouillere! Hvorfor Djævelen har du ikke vækket mig i rette Tid?“

Værten stod grinende henne ved sin Disk.

„Hov, hov, bitte Bro'r! Tag den med Ro!“ sagde han og skænkede to Bittersnapse op. „Om vi saa havde revet Huset ned over Hovedet paa dig, saa havde du saagu' snorket videre under Ruinerne. De varme Toddyer maa have været dig for stærke, bitte Niels.“

„Aa, hvad Fa'en er det for noget Sludder, Frantz! Jeg var saagu' ikke mere fuld, end jeg er nu, men søvnig var jeg, forbandet søvnig!“ sagde Betjenten.

„Ja, det skal du have Ret i, Bro'r min,“ sagde Værten og grinede, „du var nederdrægtig søvnig! Men kom du nu her og faa dig en Bitter paa Morgenstunden, og saa slaa du dig til Ro med den. Du kan være ganske sikker paa, at der er saagu' ingen, der har haft Brug for dig. Der bliver ikke begaaet Forbrydelser paa vores Egn. Vi er lutter skikkelige Folk allesammen. Du kunde s'gu rolig sove paa din Ryg hver evige Nat.“

Den tykke Betjent rejste sig og kneb sin Bittersnaps.

„Ja, det kan du vel have Ret i, Frantz,“ sagde han og skuttede sig efter Morgendrammen, „her er ikke meget at bestille for en pligtopfyldende Politimand paa disse Kanter. Og saa er det, at man — — —“

„Bliver mindre pligtopfyldende,“ grinede Værten. „ja, det kan der være noget i, Niels. Men det er ikke

værd, du gaar ud i Morgenkulden paa et Ben," vedblev Værten og skænkede nok et Par Snapse. „Kom du nu her og nap Nummer to, og gaa saa rolig op paa Stationen og meld, at Natten har været stille.“

„Ja, lad gaa med det, Frantz! Jeg tror heller ikke, at jeg har forsømt noget ved at tage mig den lille Skraaber. Skaal og velgaaende!“

„Skaal igen, Niels!“ sagde Værten, „og Tak for denne Gang!“

„Selv Tak!“

Den tykke Betjent listede af. —

Solen skinnede mild og venlig hen over Landevejen og de graagule Stubmarker.

Nattens Torden og Regn havde forfrisket Luften.

Alt var fredeligt og stille.

Ingen skulde ane, at der nu kunde være noget Uvejr i Vente.

Og dog gik den tykke Landbetjent, Niels, lige paa Hovedet ind i en Tordenbyge. — —

Lidt tidligere end disse Begivenheder fandt Sted — det var just i Dagbrækningen — standsede en fuldt belæst Vogn foran det røde Hus paa Kristianshavn.

Den ene af de to Mænd paa Kuskesædet sprang af og slog et Par Slag paa den svære, hvælvede Port. —

En Mand med et stubbet Skipperskæg stak Hovedet ud og slog derpaa Porten op paa vid Gab.

Kusken piskede paa Hestene, og Vognen svingede ind i Gaarden.

Porten lukkedes med et Knald.
 Rovet var i sikker Havn.

L.

VAAR I HØSTEN.

Det havde det Aar været en usædvanlig mild Efterhøst.

Sommeren havde strakt sig langt ind i Oktober Maaned, og nu i den sene November var det klart og mildt i Luften.

De sidste, gule Løvresten var endnu ikke reven af Træerne, og Aarets allerseneste Blomster, de fine Asters og de store Georginer, var først for nylig visnet i Bedene oppe i Marienlysts Park ...

Den Sommer, der var gaaet, havde været den dejligste i hele Ingeborg Hoffs Liv.

Maaned efter Maaned var gledet hen over hendes Hoved i Fred og Glæde heroppe i Nordsjællands dejlige Natur.

Den friske Søluft, som blæste ind fra Øresund og Kattegat, havde gjort hendes lidt sarte Helbred godt, og Sommerens stærke Sol havde skudt Roser paa hendes Kinder.

Al denne Tid havde hun levet heroppe med de to Børn, Otto Laub, der nu var en dejlig, syvaars Dreng,

som Ingeborg saa smaat havde begyndt at undervise i Læsning og Skrivning, og hendes egen lille Pige, Anna, der nu gik i sit femte Aar.

Da to Børn var kommen til at holde umaadeligt meget af hinanden, og der var slet ikke Tale om, at noget kunde mere den ene, naar den anden ikke var med.

En Gang om Maaneden havde Grosserer Laub besøgt de tre.

Det lod til, at han befandt sig ganske overordentlig vel de Dage, han tilbragte i de to smaa Værelser, som han havde lejet til Ingeborg Hoff og de to Børn i et Hus, der laa paa „Lappen“ ikke halvtredsindstyve Skridt fra Stranden, midt imellem de blomstrende Haver og de blanke, sivkransede Damme.

Naar de om Aftenen, efter at Børnene var kommen til Ro, sad sammen en Timestid før Toget, som Hr. Laub skulde med, gik til København, kunde det hænde, at han greb Ingeborgs Haand, saa hende ind i Øjnene og sagde:

„Naa, lille Frøken Hoff, længes De saa ikke efter København?“

„Nej,“ kunde Ingeborg saa svare, „jeg vilde ønske, at jeg hele mit Liv kunde blive her.“

Saa lo gerne Hr. Laub og sagde:

„Ja, Frøken Hoff, det skal bero ganske paa Dem selv. Men jeg vil jo ærligt talt sige Dem, at naar først Vinteren kommer, og Skønheden er forbi heroppe, saa tror jeg sandelig, at København kan være nok saa god.“

Saa smilede Ingeborg med et af sine underlige, blege Smil, men tav.

„Ja, jeg forstaar Dem jo nok, kunde saa Hr. Laub falde ind, „De tænker paa Kvistlejligheden derude paa Nørrebro, og jeg forstaar jo saa godt, at det ikke er de allerlyseste Tanker, De sender den. De har jo ikke mange gode Minder derfra.”

Ingeborg rystede paa Hovedet.

„Men,” fortsatte Hr. Laub saa en Aften, „ja, nu maa De ikke tage mig det ilde op, jeg indrømmer gerne, at det er lidt dristigt af mig, men jeg har nu alligevel tilladt mig, at sende Deres Vært Opsigelse.”

Ingeborg stirrede forbavset paa ham med sine store Øjne.

„Ja, nu maa jeg give Dem en Oplysning, som maaske vil komme Dem noget overraskende. Min Hustru har nemlig forlænget sit Ophold i Udlandet — hun har sine Grunde derfor, og jeg har mine Grunde til ikke at forsøge at indvirke paa denne hendes Beslutning.”

„Hvorlænge bliver da Deres Hustru borte?” spurgte Ingeborg.

„Foreløbig denne Vinter over,” svarede saa Hr. Laub. „Min Hustru er for Øjeblikket i Nizza. Hvis De altsaa ikke selv har noget imod det, Frøken Hoff, saa er det min Bestemmelse at tilbyde Dem vedblivende at passe min Søn paa de samme Betingelser, som vi hidtil har fulgt. Hvad siger De saa til det?”

Det kan ikke nægtes, det var, lige som om det klarede mere op i Ingeborg Hoffs Ansigt ved denne Meddelelse.

Tanken om, at det altsaamen nu skulde være forbi, havde de sidste Dage virket ret nedslaaende paa hendes Glæde og hendes gode Humør.

Det var jo egentlig heller ikke lysteligt, pludselig at skulle sættes tilbage paa den trange Kvist i den smalle Gyde til dagligt slæbsomt Arbejde derinde i det store Vinterens og Mørkets København.

Det skulde altsaa virkelig ikke være forbi. Hun skulde ikke igen lukkes inde paa sit Kvistkammer, hun skulde ikke miste den lille Dreng, som hun snart elskede lige saa højt som sit eget Barn, og som af hele sit Hjerte hang ved hende.

Hvor havde hun dog Grund til at være taknemmelig. —

Og Ingeborg var det af hele sin Sjæl.

„Naa, hvad svarer De saa?“ spurgte Hr. Laub, der længe havde ventet paa, at Ingeborg skulde sige noget, „gaar De ind paa mit Forslag?“

Ingeborg betrakte Hr. Laub et Øjeblik.

Saa rakte hun ham Haanden og sagde stiltødt:

„Jeg ved egentlig ikke, hvorfor De spørger, Hr. Laub. Jeg tror, De kender mig saa godt, at De ved, De i Aften har gjort mig glad. Men der er ogsaa en anden Ting. Har jeg egentlig Lov til saadan uden videre at modtage al denne Godhed? Jeg giver jo slet intet Vederlag derfor.“

„Vederlag!“ sagde Hr. Laub, „Vederlag! Kalder De ikke det for Vederlag, at De passer og opdrager min Son. Allerede det er jo Vederlag nok, og jeg er slet ikke sikker paa, at jeg ikke lønner Dem for ringe. Men foruden det besørger De jo ogsaa en Masse Arbejde for mig.“

„Aah, det er jo slet intet,“ indskød Ingeborg.

„Det er nok!“ afbrød Hr. Laub hende, og der kom

en underlig stræng Klang i hans Stemme, „jeg forlanger ikke mere. Jeg vil sige Dem, Frøken Hoff, at jeg kalder rent ud sagt den Slags Talemaader for Affektation, og Herregud, det lider De dog sidst af alt af — i hvert Fald ikke med Deres Vilje.“

Ingeborg smilede af hans strænge Tonefald.

Hun kendte ham.

„Ja, ja,“ sagde hun, „saa tør jeg jo slet ikke sige noget.“

„Det behøver De heller ikke,“ sagde Hr. Laub. Og nu smilede han ogsaa. „De behøver altsaa bare at sige et eneste Ord, og det er Ja. Saa er jeg tilfreds. Og det er De maaske saa venlig at sige nu!“

„Ja!“ raabte Ingeborg saa højt, at hun pludselig blev bange for, at hun havde vækket Børnene.

„Tak!“ svarede Hr. Laub hurtigt.

Og begge de to store Børn gav sig til le.

LI.

SPIRENDE FØLELSER.

„Saa rejser De altsaa med Børnene med det første Tog til København i Morgen tidlig,“ sagde Hr. Laub, da han den sidste Aften besøgte Ingeborg i hendes lille Lejlighed paa „Lappen“ ved Helsingør. „Toget gaar Klokken ni, fem Minutter, og De er i København ved Halvelleve-Tiden. Jeg skal nok selv hente Dem ved Stationen.“

„Aa, Tak!“ svarede Ingeborg, „det behøver De dog ikke.“

„Jeg henter Dem selv,“ gentog Hr. Laub bestemt.
Saa vidste Ingeborg, at hun kunde spare sig flere Ord.

„Jeg har altsaa efter Aftale lejet den Lejlighed til Dem og Børnene,“ vedblev Hr. Laub, „som jeg omtalte for Dem. Det er en anden Sal ved Nørre Boulevard. Jeg har ladet Deres Møbler flytte derhen i Gaar. Den gamle Madam Frank, som jo altid har været Dem en god og trofast Nabo, har arrangeret Smaatingene — for et lille Vederlag altsaa. Og saa har jeg tilladt mig at sætte nogle nye Sager derop, som jeg ansaa for nødvendige.“

Ingeborg, der havde lært, at det ikke nyttede noget overfor Hr. Laub at gøre Indvendinger, smilede kun stille og rystede paa Hovedet.

Det var jo ganske sikkert alt for meget.

Men hun kunde ikke lide at udsætte sig for Hr. Laubs strenge Tonefald, og det vidste hun uafvendelig vilde komme, om hun begyndte at fortælle ham, at nu var snart det og snart det for meget af det gode.

„Saa ses vi altsaa i Morgen, Frøken Ingeborg,“ sagde Hr. Laub og trykkede hendes Haand. Det var første Gang, at han tiltalte hende med Fornavn.

Det saa virkelig ud, som om Ingeborg glædede sig over denne Fortrolighed; thi et svagt Rosenskær gled hen over hendes Kinder, og der kom en mærkelig Glans i hendes Øjne.

„Vi ses i Morgen! Paa Gensyn!“ sagde hun og trykkede varmt hans Haand.

„Der var en Ting, jeg gerne vilde sige,“ fortsatte hun et Sekund efter, „men det har jeg vel ikke en Gang Lov til?“

Hr. Laub betragtede hende et Øjeblik smilende.

„Det kommer an paa, hvad det er,“ sagde han.

„Ja, jeg vilde jo meget gerne have Lov til at sige Dem Tak for i Sommer!“

„Jo, det maa De saamænd godt,“ svarede Hr. Laub. „Men jeg maa maaske endnu en Gang fremhæve, at der altsaa ingen Ting er at takke for ... for Dem ... Takken er paa min Side.“

„Ja, det vidste jeg jo,“ sagde Ingeborg leende, „jeg har slet ikke Lov til noget!“

„Jo, til ét,“ svarede Hr. Laub. — Han blev pludselig alvorlig.

„Og hvad er det?“ spurgte Ingeborg.

„De har Lov til, hvis De kan og vil,“ svarede Hr. Laub, „en Gang imellem at sende mig en god og venlig Tanke.“

Ingeborg fik Taarer i Øjnene.

„Ja,“ sagde hun saa langsomt, „det tillod jeg mig at gøre, før jeg fik Lov dertil.“

Hr. Laub greb hendes Haand og kyssede den.

„Tak!“ sagde han, „nu gjorde De mig glad, fordi ... ja, fordi jeg holder jo af Dem!“

Han kyssede endnu en Gang hendes Haand og ilede med hurtige Skridt bort imod Byen.

Ingeborg stirrede efter ham, indtil hans slanke Skikkelse gled bort mellem de lave Huse.

Hun gik ind i Børnenes Soveværelse.

Hun vidste egentlig ikke selv, hvorfor hun gjorde det, — men hun bøjede sig ned over en af de smaa Senge og kyssede forsigtigt den sovende Otto. — —

LII.

VED SKAFOTTET.

Den Nat sov Ingeborg Hoff ikke meget.

Efter en urolig og drømmefyldt Slummer stod hun allerede ved Firetiden op og klædte sig paa.

Det var endnu halvmørkt, men Morgenens var alligevel frisk og klar.

Hun gik ud i Haven.

Nu var der ikke flere Blade paa nogen af Træerne der ude.

Alt omkring hende havde allerede begyndt at faa et tungt og trist Udseende.

Vinteren stod for Døren.

Men i Dag skulde de altsaa til København.

Som Ingeborg stod her i Haven og stirrede ud over de mørkeblaa Vande, der afspejlede Kronborgs svingende Fyr, undredes hun over den sælsomme, dæmpede Larm, som flød ind til hende ude fra „Lappen“s snævre Gade.

Det lød, som befærdedes den for Øjeblikket af mange Vandrere.

Hun forlod Haven og gik tilbage forbi Huset, og nu hørte hun tydeligt Lyden af mange travle Fodtrin, af dæmpet samtalende Stemmer, der af og til isprængtes en enlig Vogns Rullen.

Saa tabte Lyden af Vognens Hjul sig lidt efter lidt i det fjerne, og atter lød denne underlige, dæmpede Sum-

men af Stemmer, der syntes at samtale i et mærkeligt, varselsfuldt Sprog.

Det var, som om der med denne underlige, graa Mumlen trak et Uvejr frem —; den var ikke ulig Tordenens første, fjerne Rumlen, den, der bebuder den kommende Ulykke.

Ingeborg Hoff havde passeret det lille Hus, hvori hun boede, og hvor de to Børn endnu laa i den sødeste Søvn, og var kommen ud paa Gaden.

Et mærkeligt Syn mødte hende.

I det graa Halvmørke gled Masser af Skikkelser forbi hende.

Underlige, formummede Mennesker, der samtalede i en dæmpet, snøvlende Tone, hastede forbi med ilsomme Fjed. To og to, af og til flere i Følge, drog de fremad, som søgte de alle imod et bestemt Maal.

Og der var en underlig mørk Højtidelighed over dem alle.

Det var ligesom, om der laa en Begravelse i Luften.

En saadan sær, tung Stemning hvilede over denne Folkevandring i en Morgen, som endnu havde noget af Nattens tunge Drøm over sig.

Halvt villieløs og uden at gøre sig nogen egentlig Tanke om, hvorfor hun gjorde det, fulgte Ingeborg med Strømmen.

Hun befandt sig pludselig midt i Sværmen af disse Mennesker, der vandrede afsted som sorte Silhuetter i den graa Morgenbelysning ... alle mod et bestemt Maal.

Ingeborg vidste ikke hvilket.

Men hun fulgte med.

Hun vidste ikke hvorfor.

Sværmen bøjede op igennem Skoven.

Den fulgte en Markvej, der gik langs med Skovens Grænse — den ensomme, mørke og bladløse Skov, hvorfra Sangfuglene forlængst var flygtet, og hvori Raagerne skreg i den tidlige Morgen.

Saa drejede Sværmen bort fra Skovstien og slog ind paa den brede, gode Vej, der tører forbi Esrom.

Overalt i de Huse og Gaarde, den kom forbi, var Lysene tændt.

Folk var tidligt oppe.

Og ud fra de forskellige Huse og Gaarde kom der Folk, som sluttede sig til Sværmen.

Unge Piger kom ud, som tog hinanden under Armen.

De vandrede fremad i lange Rækker, der spærrede hele Vejen.

Men der var ingen lystig Sang og Snakken, saadan som det ellers plejer at være Tilfældet, naar unge Bønderpiger kommer sammen.

De vandrede saa underligt stilfærdigt frem ad Vejen, underholdende hinanden med smaa, dæmpet udtalte Sætninger, som hurtigt døde hen.

Der rugede den mærkeligste Stemning over hele dette Folketog, thi det var et formeligt Folketog, der efterhaanden var stillet paa Benene.

Men trods Tavsheden, syntes hver enkelt af Deltagerne at være opfyldt af en sær, højtidsfuld Stemning.

Ingeborg fulgte stadigt med.

Ud ad den jævne, brede Landevej gik Toget, over de øde Marker, hvor den mejede Rugs Stubbe stod gulgraa og stirrede op i Luften, eller hvor den grønne Brak-

marks Græs. og Ungkløver allerede var afgrødet af Kvæget eller brunet af Sol og Vind.

Saa standsede Sværmen pludselig og spidsede Øren.

„Nu kommer han!“ var der nogle, der sagde, „vi kan høre Vognen nede paa Skovvejen!“

Ingeborg dristede sig ikke til at spørge, hvem, det var, som ventedes.

Mængden veg pludselig ud til Siderne af Vejen.

Tre Drosker rullede forbi.

I den første sad Byens Politimester, som var i Uniform med den guldbroderede Krave og den guldtræssede Kasket.

Paa Sædet lige overfor ham sad der to Retsbetjente.

Idet Vognen kørte forbi, blottede hele Forsamlingen Hovedet.

Det var jo Byens høje Øvrighed.

I den næste Vogn sad der paa forreste Sæde to Politimænd og paa den bagerste Byens unge Præst i fuld Ornat.

Ved Siden af ham sad der en lille Mand med graasprængt Haar, sort Overskæg og Fip og smaa, brune Øjne.

Han var iført en graa Klædesdragt, der var temmelig lavt nedskaaren i Halsen.

Saa man nærmere til paa denne Hals, vilde man trods Mørket opdage en Række røde Kirtelar.

Med denne Mand førte Præsten af og til en dæmpet Samtale.

Den lille Mand med det graasprængte Hovede svarede kun Præsten med Enstavelsesord.

Han sad med fast sammenpressede Læber.

Og alt eftersom Vognen rullede frem, ad Vejen og nærmede sig sit Maal, drog der en gusten Blegthed hen over Mandens Ansigt.

Læseren vil kende ham igen.

Det er Morderen Lang, der er i Færd med at tiltræde den sidste Rejse.

I den graa, tidlige Morgen skal Lovens Bogstav opfyldes: Øje for Øje og Tand for Tand.

— — — —

I den sidste Vogn sad der paa Bagsædet en lille, tætbygget, kjoleklædt Mand. Han havde sort Fuldsæk.

Ogsaa over hans Ansigt hvilede der en graa Blegthed.

Paa Forsædet foran ham sad der endnu en yngre Mand, som havde en Genstand liggende over sine Knæ, en Ting, der var indesluttet i et stort Læderfuterale.

Mængden paaskyndede sin Gang, da de tre Vogne var komne forbi.

Morgensolen brød mere og mere frem.

Fra en Høj, som laa et Par hundrede Alen inde paa Marken tilhøjre for Vejen, blinkede det i den første Morgendæmring, som af mange blanke Vaaben.

Folkeskaren kom nærmere.

Det var et Kompagni Soldater, der havde slaaet Kordon om Højen.

Vognene holdt.

De forskellige Personer steg ud, og begav sig gennem den Aabning, der pludselig dannedes i Soldaternes Rækker, op paa Højen, hvor der var rejst et lille, rødmalet Skafot.

Et Stykke til Siden for dette stod der en Trækasse af almindelige, uhøvlede Brædder.

Den var det, som var bestemt til at omslutte Forbryderens Legeme, naar Rettærdigheden var sket fyldest.

Foran Skafottet stod der en almindelig Vidiekurv, halvt fyldt med Savsmuld.

Menneskemængden vandrede ind over Markerne og sluttede sig sammen om Højen udenfor Soldaterkordonen — hele det store Publikum, som i den stille Morgen var dragen af By, lokket af det sælsomme, blodige Skuespil.

Ingeborg, der var fulgt med Sværmen, vidste endnu knap, hvad der skulde gaa for sig.

En forbipasserende, hvem hun havde spurgt, havde enten overhørt hendes Spørgsmaal eller ikke givet sig Tid til at svare.

Da Forbryderen skulde op paa Højen, sank han sammen.

Han var ganske askegraa i Ansigtet, og han skælvede over alle Lemmer som i heftig Feber.

De to Betjente maatte træde til og støtte den halvt afmægtige Mand.

Endelig var han kommen op paa Højen, og ved Synet af det rødmalede Skafot, som hans eget Blod om et Øjeblik skulde gøre dobbelt rødt, udstødte han et halvkvalt Skrig, og Hovedet faldt ned paa hans Bryst.

Skarpretteren traadte frem til Blokken.

Han stod rolig og trak sine hvide Skindhansker paa; bagved ham stod Manden med Genstanden i Futeralet.

Det var Øksen.

Præsten nærmede sig den dødsdømte.

I Haanden holdt han en lille Bog, som han slog op i, og hvoraf han læste nogle Linier.

Hans stærkt dæmpede Stemme bares bort af Morgenvinden.

Pludselig blottede alle paa Højen deres Hoveder.

Præsten foldede sine Hænder og bad, denne Gang saa højt, at alle kunde høre det, „Fader vor“.

Da Bønnen var endt, forblev alle Hoveder blottede.

Herredsfogden gjorde med Haanden en kort Bevægelse op imod den mørkskæggede Mand ved Skafottet og sagde dæmpet:

„Lad Loven ske fyldest!“

Skarpretterens to Medhjælpere afførte den allerede halvdøde Morder Trøjen.

En af Betjentene traadte til og bøjede hans Skjortelinning tilbage, saaledes at hele Halsen nu var blottet.

Forbryderen svajede som et Siv mellem deres Hænder.

Han gik to vaklende Skridt frem imod Blokken og faldt saa forover.

Men de to Medhjælpere opfangede ham i deres Arme.

Endnu et Par Skridt fremad, og Morderen laa udstrakt paa Skafottets skraa Brædt.

Skarpretteren bøjede sig frem og lukkede den dobbelte Jernbøjle til over hans Hals.

En dyb, hul Stønnen udgik fra Morderens Mund.

Dødsrædselens sidste, fortvivlede Rallen.

Skarpretteren vendte sig. I samme Nu aabnede Medhjælperen Futeralet og rakte ham Øksen.

Skarpretteren hævede den over den dømtes Hoved.

Der gik et Gys af Kulde og Rædsel hen over den forsamlede Mængde ...

Saa faldt det skarpe, blinkende Blad.

Det gav en kort, uhyggelig svuppende Lyd.

Skarpretteren førte hurtigt den faldne Økse to Gange frem og tilbage.

Der var endnu et Par Koudrævler, der skulde skæres over.

Og Hovedet faldt.

Igennem den liggende Krop gik der en Række hurtige Gysninger, og Fødderne skælvede.

Ud fra den overskaarne Hals stod der en tyk Blodstraale, som et Sekund atbrødes for derefter atter at vedblive i hurtige Pumpetag.

Skarpretteren traadte tilbage. Medhjælperen sprang frem og greb ned i Kurven med den venstre Haand.

I næste Nu hævede han den højt over sit Hoved og fremviste for den gysende Mængde Morderens afhuggede Hoved, hvorfra Blodet drev — — — —

De andre Medhjælpere traadte frem og løsede Kroppen fra Skafottets Brædt.

Et kort Øjeblik efter var det anbragt i Kassen og Laaget lukket til.

Imellem Ligets Ben laa det afhuggede Hoved. —

Lige i det Øjeblik, det gik op for Ingeborg, hvorom, det var, hele denne Handling drejede sig — hun havde fra først af staaet saa langt tilbage, at hun ikke kunde

se, hvad der foregik — da hun saa den ligblege Morder nærme sig Skafottet, vendte hun om og begyndte at gaa frem gennem Mængden for at komme bort fra dette uhyggelige Sted. —

Pludselig standsede hun.

Et Uvejsgys trak igennem Mængden. Den uhyggelige Lyd af Øksens Fald naaede hende.

Den traf hende ligesom et Slag i Nakken.

Lige foran sig saa hun et smalt, ligblegt Ansigt, hvis store, brune Øjne stod vidt opspærrede af Rædsel og Gru.

Dette isgraa Ansigt stirrede med en vild, hypnotisk Stirren, som saa det sin egen Skæbne i Møde ...

Ingeborg sank sammen med et højt Skrig og tabte Bevidstheden.

Ansigtet tilhørte Fasmers.

